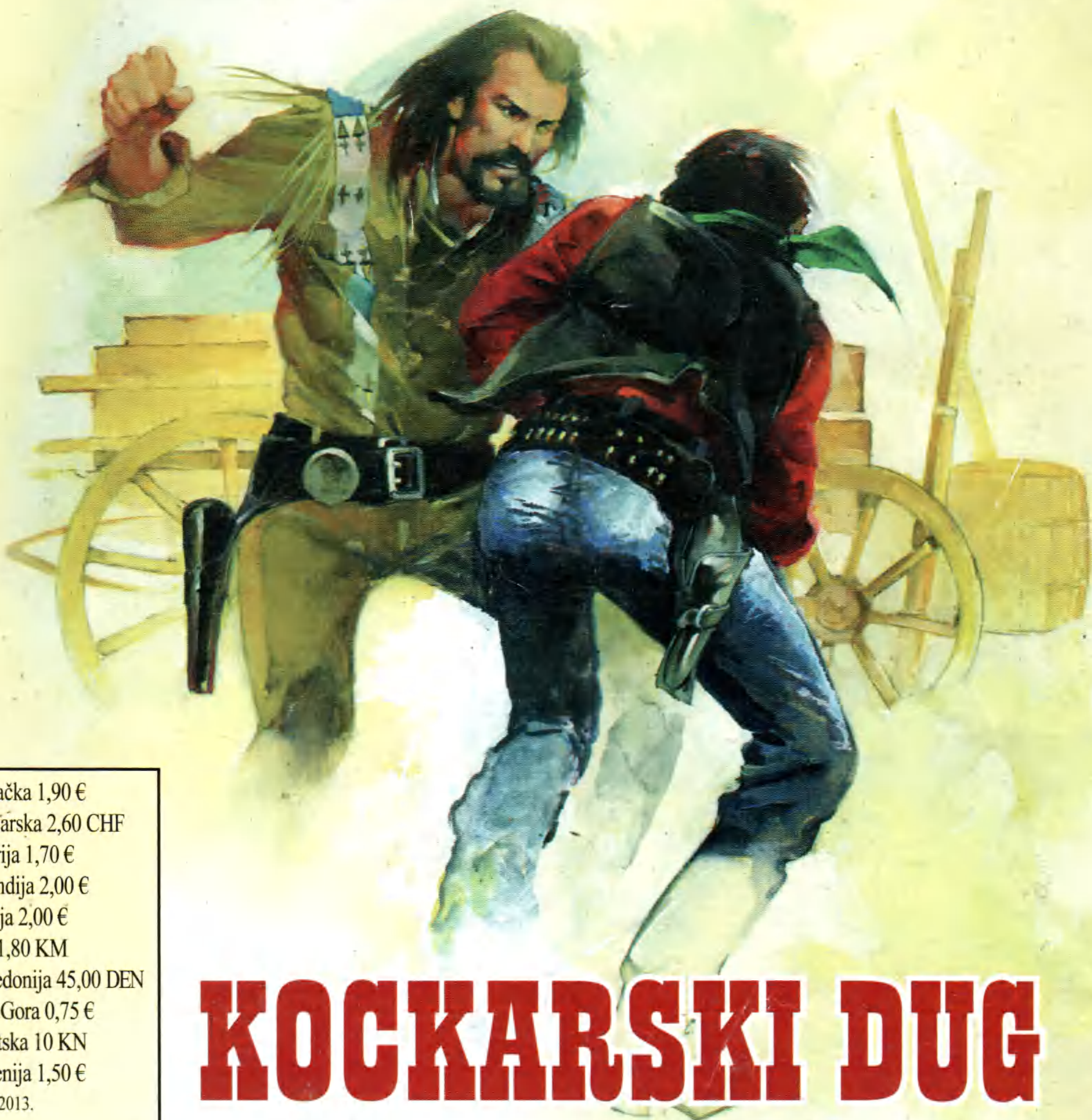

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 468 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
7. jun 2013.

KOCKARSKI DUG

★ **DOK HOLIDEJ** ★

468

Frenk Larami

KOCKARSKI DUG

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 468

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

GAMBLER DEBT

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 29. V 2013.

Tržište: 7. VI 2013.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – GAMBLER DEBT

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej je bio zadovoljan što je sve završeno. Njegov dvonedeljni boravak na ranču Brendona Frejžera nije prošao onako prijatno kako je očekivao. Bio je to niz praznih dana ispunjenih uglavnom lenstvovanjem i dosadom. Događaji kao da su bili stali kao nepokretno klatno na pokvarenom zidnom časovniku i nije mnogo pomagalo što je dosadne časove skraćivao jahanjem sa svojim ljubaznim domaćinima i povremeno lovom, kuda je odlazio uglavnom sam. U stvari, stari Brendon Frejžer i njegova dva sina, Ben i Keli, skrdili su i žigosali za tih dve nedelje skoro pet stotina goveda, i Dok im je u tom poslu izdašno pomagao kada nije bio zauzet interesantnijim poslom, lovom u brdima, ili leškarenjem u hladovini u očekivanju da se pojavi Lara Frejžer i gizdavim hodom razbije monotoniju toplog dana. Tih dana ulovio je više od tuce zečeva i isto toliko divljih ćuraka, što je Lari Frejžer umnogome olakšalo da pokaže šta zna u kuhinji. Ali, i pored tih povremenih kretnji i poluzabava, zahvaljujući obilnoj hrani i bren-diju koji je Frejžer služio, u njemu je bilo još dosta nagomilane energije koja se na nešto morala utrošiti. A za to na Frejžerovom ranču nije bilo mogućnosti. Uz dosadu i vrućinu bio je to još jedan razlog što je sa zadovoljstvom napustio Frejžerev ranč, razlog pothranjivan jednim drugim dubljim razlogom koji ga je u podsvesti bockao i čije je postojanje morao potiski-

vati snagom volje. Taj razlog se zvao Lara Petridž, ćerka njegovog domaćina. Lara je bila lepa, izazovna i nametljiva što je naročito otežavalo njegov položaj. U želji da ne povredi pravila gostoprimstva, morao se sklanjati pred njenim pogledima i dodirima gipkog, mačkastog tela koji su ga žarili golicavom vatrom, kada bi ga u prolazu, tobož nenamerno očešala, dajući mu do znanja da je živa žena, od krvi i mesa. Istina, na Frejžerevom ranču nije bio gost po svojoj želji, već sticajem okolnosti što je Frejžera spasao od grupe Komančero-sa koji su ga „skleptali” u jednoj jaruzi, iz koje ne bi izašao živ da mu Dok nije pomogao sa tri dobro naciľjana metka iz svog „linkolna”. Frejžer je, dakle, bio Dokov dužnik, a ne ovaj njegov, ali, kada je već bio tu u njegovoj kući, Dok nije želeo da se upušta u avanturu koja bi mogla povrediti ponos njegovog domaćina ali, desilo se drugačije. Prošle noći, Lara Frejžer je ipak slavila svoju pobedu!

Jašuci lagano putem koji je vodio ka gradu, vitkog ali čvrstog tela ispravljenog u sedlu, razmišľjajući bez gorčine o svemu što se desilo, Dok je žalio samo zbog jednog, a to je bila činjenica da ga je Keli Frejžer zatekao u zagrljaju sa njegovom sestrom Larom. Posle dobre večere koja se sastojala od velikog komada pečenog bifteka zalivenog obilnom količinom bren-dija, Dok je odjahao do najbližeg potoka da bi ublažio noćnu sparinu i oprao znoj i

prašinu nagomilanu istog dana u koralu, gde je Frejžerima pomagao pri žigosanju stoke. Lara je jednostavno pošla za njim, svukla se na obali potoka i ušla u vodu na mestu gde se on kupao. Odsjaj mesečine na njenom mokrom, blistavom telu i nepomućena tišina noći, učinili su da ostalo dođe samo po sebi. Bože, prisetio se, kako je ta žena bila temperamentna! Smatrao je da je to normalno, pošto je više od godinu dana provela kao zatvorenik na ranču s ocem, dvojicom braće i sestrom blizakinjom, Lisom, kao jedinim društvom. Jedno kratko vreme pitao se šta je sa Lisom koja za vreme njegovog boravka na ranču nije napustila kuću na duže od nekoliko minuta, a i tada samo da bi donela jaja iz kokošinjca ili povrće iz bašte iza kuće. U ono malo prilika kada se našao u njenoj blizini, Lisa bi pod njegovim ispitivačkim pogledom pocrvenela, oborila oči i žurno se udaljila. Njena stidljivost, nasuprot Larinoj vatrenosti, bila je jedini način da među sestrama blizakinjama napravi razliku.

Potok je još uvek tekao istim koritom, dubok i hladan, prisetio se Dok i skrenuo sa glavnog puta stazom koja je kroz žbunje i gusto rastinje vodila do potoka. Stigavši do obale, ostao je da sedi u sedlu i poslednji put je pogledom obuhvatio proplanak kuda ga je Lara povel, ne ostavljajući ni malo mesta sumnji da je spremna da mu se poda. Uzdahnuo je duboko i osmeh zadovoljstva mu je napravio jedva primetnu boru na uglu usana. Posle toga doživljaja, imaće o čemu da razmišlja u sumornim noćima koje ga čekaju. Uspomene! Hteo ili ne, neće moći da zaboravi njene vlažne sočne usne, meko zaobljeno telo divno izvajane jedre grudi, glatke ali snažne ruke koje su ga obgrlile i privukle, i duge

čvrste butine koje su ga gladno zarobile. Sećanju na to nije mogao pobeći.

Dok je skinuo šešir, provukao prste kroz gustu crnu kosu i nadlanicom obrisao znoj sa čela. „Bez obaveza” tako mu je rekla kada ga je dovela na proplanak i zatvorenih očiju legla na travnati tepih izlažući svoje nago telo svetlosti mesečine. I sada, pri punoj dnevnoj svetlosti, njena senka je živela u njegovom sećanju isto kao i divljački izliv besa njenoga brata. „Holideje, kućkin sine, smesta se gubi odavde!” rekao je. Nije došlo do tuče, već se završilo na žestokom izlivu ljutnje. Moglo je biti i drugačije da Dok nije prešao preko uvredljivih reči, jer je razumeo osećanje Larinog brata i ruka mu je ostala daleko od drške revolvera. Pogledao je bez reči Kelija Frejžera, odjahao do kuće na ranču gde je mirno prespavao noć i sutradan ujutru ne čekajući doručak spakovao se i odjahao. Prineo je ruku širokom obodu tamnog „stetsona” i pozdravio mesto na kome je doživeo prijatne časove, kao što bi isluženi ratnik pozdravio bojno polje na kome su ostali da leže njegovi drugovi po oružju. Imao je razloga za to. Iako mu susret sa Larom nije bio novost, doživeo ga je kao mladi ratnik vatreno krštenje.

Dok je prošle večeri dremuckao na svom ležaju, čuo je svađu između Kelija i Lare. Svađa je trajala dosta dugo, ali je Lara konačno pobedila. Kako i ne bi, rekao je u sebi, kada je imala više vatre nego svi Frejžerovi zajedno. Njenom briljantnom duhu nije se mogao suprotstaviti priglupi brat kome je najvažnija karakterna crta bila pokornost prema ocu sa nedovoljno razvijenim osećanjem očinske dužnosti. Dok je poterao konja od obale potoka sa namerom da nastavi put do Salado Krika od koga ga je delilo nekih dvadesetak

milja, kada se žbunje na travnoj obali razmaklo i iz žbunja izašla visoka i vitka Lara Frejžer. Zastala je za trenutak ispred žbuna, obasjana zracima ranog jutarnjeg sunca, malo rastavljenih nogu, prkosno isturenih grudi i sjajnih očiju ispunjenih neskrivenim pozivom.

Dok je s nevericom zavrteo glavom. Lara je bila inteligentna i tvrdoglava, ali ipak, nije mogao očekivati da će posle rasprave sa bratom doći da mu poželi srećan put. I to na kakav način! Dok je začuđen sedeo na konju, a ona je jednostavnim pokretom skinula belu svilenu bluzu, otkopčala opasač i pustila da joj suknja klizne niz noge na zemlju. Zatim je ostala da stoji, sa rukama spuštenim pored tela. Dok je tiho zviznuo i pogled mu je ostao prikovan za njeno primamljivo telo.

– Želim te, Dok – rekla je jednostavno i pustivši da joj veš padne na zemlju, ostala je naga pred njim. Zabacivši pokretom glave svoju dugu riđu kosu i prišavši lagano do njegovog konja, dohvatila ga je za ruku i spustila sebi na grudi. Drugom rukom ga je nežno povukla iz sedla. Stojeći pored nje, Dok je pogledao preko njene glave i ramena prema travnom proplanku do puta koji je vodio do ranč kuće. Jedinu šum koji je čuo bili su žuborenje potoka i šapat jutarnjeg povetarca kroz granje drveća. Onda se ona drhteći celim telom pripila uz njega. Dok je pokušao da je odvoji od sebe, ali, ona se očajnički pripijala sve jače, i otkopčavši mu drhtavim prstima košulju, pritisnula je lice na njegova snažna prsa. Osetivši toplinu njegovih grudi na svom obrazu, devojka je uzdahnula šumno. Zatim mu je otkopčala opasač sa revolverima i opasač na pantalonama.

– Laro! – opomenuo ju je Dok pun preko-ra u glasu. – Šta ćemo sa tvojom braćom i ocem?

– Ništa! To se njih ne tiče. Oni me sve vreme smatraju za devojčicu, a ja to nisam. Ja sam žena, Dok, ti to dobro znaš.

Devojka je digla glavu i osmehnula mu se.

Zatim ga je povukla dole na travu i legavši na leđa vitkim rukama je pokrila krilo. Sklopila je oči dok su joj se grudi burno dizale i spuštale, nošene žudnjom koja se razbuktała do požara koji se više nije mogao kontrolisati. Iz celog njenog bića izbijala je neslućena pomama.

– Znaš li šta radiš? – zapitao ju je.

– Znam šta želim i šta hoću da imam, Dok. Kada odeš, ostaće mi uspomene koje će biti samo moje.

Kada se okrenula prema njemu i zagrlila ga, tela užarenog od strasti, Dok je duboko uzdahnulo kao neko ko se miri sa sudbinom. Sunčevi zraci grejali su mu gola leđa, a toplota njenog tela kao da je pokrenula u njemu prigušenu želju. Do đavola sa Frejžerima, ocem i sinovima. Do đavola sa dosadom, lovom, žigosanjem stoke i drugim glupostima. Postojali su samo njih dvoje, sunce, žubor potoka i njihova tela slivena u jedno. Kad se posle nekog vremena Dok pokrenuo i počeo da se oblači, ona je ostala da leži, opružena, sa zadovoljnim osmehom na licu i rukama ushićeno pritisnutim na grudi. Dok se oblačio, pogled mu se spontano prošetao po njenom telu vrednom obožavanja, od labudastog vrata i grudi do glatkog trbuha i dugih, fino izvajanih butina. I tek tada mu je došlo do svesti da nešto nije u redu. Stao je zaprepašćen i nem... na butini nije bilo mladeža kao kod Lare!

Pogled mu je pošao nagore i ukrstio se sa njenim. Ona mu se osmehnula osmehom priznanja.

– Tačno je pogodio si, ja sam Lisa – rekla je. – Nemoj da me gledaš tako iznenađeno kao da me vidiš prvi put.

Dok je zviznuo tiho, zakopčao pantalone i pružio ruku da uzme opasač. Kada ga je zategao i počeo da oblači košulju, ona se uspravila i sela.

– Hvala ti, Dok. Sada i ja imam svoje uspomene.

– Sto mu gromova...

Dokov uzvik iznenađenja zaglušio je gromki prasak puške. Teško olovno tane i udar vazduha razneli su deo žbunja odmah iza crnokosog kockara. Mig se uplašio, propeo na zadnje noge i Dok je priskočio i uhvatio ga za uzde da ga umiri. Tek tada je pogledao na put gde je Lara Frejžer, Lisina sestra bliznakinja, sedela na konju i ubacivala nov metak u cev puške koju je držala u ruci. Dok je jednim lakim skokom skočio u sedlo i istovremeno okrenuo konja. Lisa je za to vreme lagano ustala i kao da je se ništa ne tiče, bez žurbe počela da se oblači. Osmehnula se svom ljubavniku dok je njegov konj nervozno pocupkivao u mestu.

– Draga devojko – dobacio joj je Dok uvlačeći glavu u ramena u očekivanju drugog Larinog hica – nažalost moram da se udaljim odavde!

– To će biti vrlo mudar potez, Dok – odgovorila je Lisa i dalje se osmehujući – mada mi je vrlo žao.

Dok je popustio uzde i zario pete u slabine svog ždrepcu. Životinja je poskočila kao izbačena iz katapulte i lomeći granje jurnula kroz šiblje koje je ivičilo obalu potoka. Za njim je odjeknuo drugi pucanj. Izbivši na čistinu presekao je preko jedne livade do

puta koji je vodio na sever, prema gradiću Raund Falsu udaljenom petnaestak milja. Ošinuo je konja kajasima po vratu i ovaj je, odmoran i oran posle višednevnog odmora, žustro odgovorio još bržim trkom. Iza njega se digao oblak prašine, a od brzine oko ušiju mu je zviždao vetar. Treći metak koji mu se spremao za leđima terao ga je da ide što može brže. Nekoliko trenutaka kasnije, našao se van dometa pušćanog zrna, ali je nastavio da jaše istom brzinom. Posle pet pređenih milja usporio je trk i dao konju predah da se izduva. Dok je Mig kaskao, Dok je zaključio da mu malo opreznosti neće škoditi. Nije znao kako će Frejžer postupiti, ali, za svaki slučaj, ne bi bilo loše ako mu zametne trag. Prešao je još jednu milju i na prvoj raskrsnici skrenuo je prema Salado Kriku. Ako ga budu tražili, Frejžeru i njegovim sinovima trebaće dosta vremena da dokuče kuda je otišao. A dotle, on će biti daleko.

* * *

Noć je bila topla i posle pića popijenog u Salado Kriku, Dok se u toku jahanja počeo znojiti. Ali, kada je malo kasnije našao pogodno mesto za odmor, i kada je počeo da pirka svež povetarac sa vrha planine, Dok je zaustavio konja kod grupe krošnjastih stabala i prilegao. Opružen na zemlji, gledajući retke zvezdice koje su svetlucale između krošnji drveća, osetio se potpuno smirenim. Posle gužve u salunu, odmor i tišina su mu prijali.

U toku odmora iz pravca Salado Krika naišle su dve grupe konjanika. Prvu su sačinjavali trojica Frejžera koji su jahali napred, praćeni devojkama u karucama, a drugu Džastin Poup sa svojom mlađom kćerkom Dženi pored sebe.

Dok namerno nije zapalio vatru, delimično zbog toga da bi sa svog isturenog mesta na višem terenu mogao da pogledom prati šta se ispred njega događa, a da ne bude primećen. Video je da su Frejžerovi pošli pravcem koji je vodio ka njihovom ranču, a da su Poup i Dženi pregazili potok i zaputili se prema istoku. Tek tada je Dok zapalio vatru, stavio vodu za kafu i zapalio cigaretu, posmatrajući kako se sa vatre u spiralama dižu tanki pramenovi dima. Čekaajući da voda uzavri, počeo je da razmišlja o neposrednoj budućnosti. U novčaniku je imao prilično debeo svežanj novčanica, a u sećanju nekoliko prijatnih uspomena koje će mu predstojeće usamljeničke noći učiniti podnošljivijim. Nije imao nikakvih neposrednih planova za budućnost, i nije video razloga zašto ne bi našao neki cilj koji bi ga sledećih dana okupirao, pri čemu je nesvesno pomislio na Dženi i Poup, sa kojima se Dok veoma sprijateljiio kada je Poup u najtežem momentu kada su ga neki kauboji napustili, pomogao u dogonu stoke. Ali, nije doneo nikakvu odluku pre nego što je popio kafu i pružio se na leđa da u zvezdama potraži odgovor koji je postavio sebi. Tako je zaspao na kratko, jer su ga u snu gonile hiljade malih Frejžera, ali se ipak probudio odmoran i osvežen. Nije verovao u predskazanja iz snova.

Jedan sat kasnije bio je u sedlu na putu prema potoku koji su te večeri pregazili Poup i njegova kćerka. Pitao se da li će Poup morati da obustavi dogon stoke na pijacu zbog toga što nema dovoljno ljudi i kakve to posledice može imati na njega, s obzirom da mu on može pomoći. Posle dve nedelje provedene u dokolici, ne bi mu škodilo da se malo razdrma, ali mu se nije dopadalo da guta oblake prašine iza Poupovog krda. Međutim, mamilo ga je da se

nađe u blizini lepe Poupove kćerke Dženi, a to se nije moglo odvojiti od putovanja na konju kroz preriju ugaženu kopitama goveda. Prepoznao je potok, naišao na trag dva konjanika, a onda i na trag velikog krda i pošao tuda uveravajući sebe da je pravac ka istoku isto toliko dobar kao i svaki drugi. Jahao je zatim dobar deo noći i celo jutro, ali, kada je dnevna žega počela da uzima svoj danak znoja i snage, počeo se osvrutati oko sebe, tražeći pogodno mesto za logor. Pravo ispred njega, tamo kuda je vodio trag stoke, nije se videlo ništa drugo sem prostrane ogolele ravnice koja je podrhtavala u vreloj izmaglici. Na levo se pružala linija drveća što je nagoveštavalo da je potok koji je ranije pregazio, skrenuo tok prema istoku. Dok se uputio u tom pravcu i naišao na tiho žuboreći potok. Ostao je tu odmarajući se, skoro dva sata, a onda još jedan sat bezuspešno pokušavajući da upeca neku ribu. Zatim je ponovo osedlao konja i pošao za tokom potoka, prema severoistoku. U zalazak sunca zatekao se u brežuljkastom predelu i morao je da odluči da li će poći na sever i probijanjem kroz brda nešto skratiti put, ili će skrenuti još na jug i pratiti trag krda, ma kuda ga vodio. Ovaj drugi pravac učinio mu se sigurnijim i probitačnijim.

Pred sumrak se našao na prerijskom putu i dalje prateći trag krda. Dnevnu žegu zamenila je prijatna hladovina, ali je Dok nastavio da jaše laganim tempom. Još jedna noć na svežem prerijskom vazduhu, bez briga i sam sa svojim mislima, neće mu škoditi. Tada je, u daljini, logorska vatra prosvetlila noćnu tamu i pošto je prešao još nekih stotinu metara, naišao je na jednog kauboj koji je terao nekih dvadesetak zaostalih goveda, prema glavnom krdu. Usamljeni kauboj ga je ugledao,

zategao je vođice, okrenuo konja i pojahao pravo prema Doku. Metalno klik kaubojevog revolvera nateralo je Doka da se uspravi u sedlu. Ne gubeći prisustvo duha, rekao je mirno.

– Polako s tim pištoljem, možeš uplašiti celo krdo, a to bi se moglo završiti loše.

– Ko ste vi, dođavola, i šta tražite ovde? – pitao je oštro kauboj. Dok je priterao bliže konja, a sjaj mesečine je odblesnuo od cevi kaubojevog revolvera. Trenutak kasnije bio je toliko blizu da je mogao da prepozna lice jednog od Poupovih mladih kauboj. Mladić je imao komad flastera nalepljen preko obrve i popriličnu modru oteklinu na levom obrazu.

– Ja se zovem Dok Holidej – rekao je Dok mirnim glasom – ako vam to nešto znači.

Mladić je nakrivio glavu na jednu stranu da bi bolje video, a onda je nastavio ne skrivajući iznenađenje.

– Holidej iz Salado Krika?

– Da, prošao sam kroz taj grad.

– Onaj koga je Brendon Frejžer hteo da „odere“?

Dok je skupio uzde na jabuku sedla i skinuvši šešir začesljao prstima kosu.

– Da, neko vreme sam proveo na Frejžerovom ranču – priznao je.

– Na njegovom ranču – uzviknuo je mladić sa mešavinom oduševljenja i divljenja.

– Do vraga, kako sam ja čuo, proveli ste dosta vremena u krevetu sa njegovim...

– Ljudi ponekad pogrešno shvate ono što su čuli – presekao ga je Dok kratko.

– Đavola pogrešno shvate! Nema tu šta pogrešno da se shvati kada čovek dođe sa dvojicom sinova u grad sa ciljem da nekome odere kožu. To niko ne bi radio bez krupnog razloga, i ne može biti nikakve greške, zar ne?

Dok se napravio da nije čuo mladićevo pitanje. Stavio je šešir na glavu i poterao konja pored mladićevog.

– Je li logor daleko? – zapitao je.

– Zavisi na kakve ste razdaljine navikli, Holideje – rekao je kauboj.

– To u ovom slučaju nije mnogo važno.

– Slažem se. Ionako ne biste imali kuda da idete. Prema severu i jugu nema ničeg sem divljine, a šta je iza vas, to znate dobro, zar ne?

Mladić se nasmejavao nestašno.

– Naravno da znate, Holideje. Iza vas su otac i braća Frejžer, a?

– Dok ga je pogledao tmurno.

– Slušaj, momče – zaustio je.

– Zovem se Džon Sveni, Holideje, i drago mi je što smo se upoznali. Mnogo puta sam video Frejžerove kćeri posle toga, kadgod sam razmišljao o njima san mi nije lako dolazio na oči. A sada mi, molim vas, recite jedno. Kako ste ih razlikovali mislim kako ste ih prepoznavali?

Dok je hteo da se naljuti na Svenija, ali, nije mogao. Kada je bio Svenijevih godina, pogled na devojkicu lepote Frejžerovih kćeri bio mu je dovoljan da zaboravi kuda je pošao. Rekao je jednostavno.

– Imale su na čelu ispisana imena.

– Zaista? – zapitao je Sveni. Nije video prikriveni osmeh na Dokovim usnama pa je progundao nešto i pogledao prema stoci. Goveda su mirno pasla kao da su, prešavši značajan deo puta, prestala da čeznu da se vrate na poznate pašnjake oko Poupovog ranča. Tog trenutka iz pravca logorske vatre odjednom je odjeknuo zveket limenog posuđa. Buka je bila toliko glasna i iznenadna, da su za tren oka sva goveda skočila na noge i potrčala kud koje. Dok je povikao.

– Pazi onu gomilu ispred sebe, Sveni! Skreni ih u sredinu.

Zatim je potegao uzde i u mestu okrenuo svog konja da bi drugu grupu goveda skrenuo prema centru krda. Nije imao vremena da vidi kako Sveni obavlja svoj deo posla, jer su goveda odjednom pojurila u istom pravcu. Prašina se uskovitlala oblacima, sve se pretvorilo u niz munjevitih pokreta, a tutanj stotine kopita odjeknuo je kao zaglušujuća grmljavina.

– Stampedo!

Negde iz blizine logorske vatre do Dokovog uha je dopro taj povik, a onda su dva čoveka skočila na konje. Doku je pošlo za rukom da skrene još jednu gomilu goveda prema glavnini krda i za trenutak je pomislio da mu je uspelo da zaustavi poplavu da krene u njegovom pravcu. Zatim je nekoliko njih pojurilo pored njega brzinom strele, a odmah zatim mnoštvo drugih je izbuljenih očiju i oborenih rogova krenulo u istom pravcu. Dok je hitro okrenuo konja i poterao ga pravcem kuda je tekla reka goveda, naterujući konja levo i desno u bokove stoke, sa ciljem da ih skrene sa pravca kojim su jurila. U jednom trenutku, ugledao je da se Svenijev konj prepao i da se mladić upinje da ostane u sedlu. Dok je skrenuo konja nadesno i malo pomalo uspelo mu je da se probije do mladića. Gurajući se kroz zbijenu gomilu, Dok se pružio preko vrata svoga Miga i uhvativši Svenijevog konja za uzdu, spustio ga je na sve četiri noge. Goveda su jurila kao bujica, a Dok mu je doviknuo.

– Jaši u istom pravcu!

– Ne mogu, Holideje. Ostavljen sam ovde da...

– Ako ne podeš, stoka će te pregaziti.

Sveni je pogledao preko glava zahuktalih goveda koja su izbuljenih očiju jurila

napred, i ugledao je ogromnu uskomešanuu masu koja se kao mutna reka valjala prema njemu. Pogledao je bespomoćno Doka koji je šeširōm mahao pored glave Svenijevog konja, a onda, kada je životinja poskočila, pljesnuo ju je po sapima. Konj je jurnuo napred, noseći na leđima Svenija, pologlog po konjskom vratu, a Dok je svog Miga poterao za njim. Pošto su prejahali nekoliko milja prema potoku, Doku i Sveniju je pošlo za rukom da izbiju na čelo zahuktalog krda, odakle su mogli da pokušaju da stampedo skrenu u kružno kretanje. Iza sebe i na obe strane neobuzdane mase goveda čuli su povike ostalih kaubojaja koji su svim silama nastojali da smire stampedo, ali, Dok je znao da su njihovi naponi uzaludni. Stampedo se mogao zaustaviti samo na jedan način: skretanjem čela krda u krug, tako da se lavina mesa i kostiju koja je dotle jurila pravo napred, sudari sama sa sobom, i nastavi da se vrti, sve dok zbog nedostatka prostora sasvim ne stane.

Iz oblaka prašine začuo se nečiji glas.

– Dobro jašeš, Sveni. Samo nastavi tako dok ih sasvim ne skreneš. Ja ću pokupiti grla koja su se udaljila.

Konjanik je projurio pored njih, i Dok je Sveniju nastavio da daje uputstva šta da radi, sve dok na kraju nisu skrenuli čelo krda na put sporijih grla. U toku sledećeg časa, nastavili su da jašu u krug oko krda, držeći ga mirnog i bez pokreta. Logorska vatra bila je od njih udaljena nekoliko milja. Nešto kasnije im se pridružio konjanik koji je projahao pored njih. Goneći pred sobom grupu od četrdesetak goveda, koje je tiho priterao i pripojio glavnini krda. Oblak prašine bio je tako gust da Dok nije mogao da razazna lice tog čoveka, ali je posle desetak minuta, budući da su njih trojica

pazili da se umireno krdo ne pokrene, prašina je počela da se sleže. Dok je nedaleko od sebe ugledao oznojenog Džona Svenija. Mladićeve oči su sijale zahvalnošću.

– Mogao sam da budem pregažen, Holideje. Časti mi, dugujem vam život.

– Bio si vešt i za svoj spas najviše duguješ samom sebi – rekao je Dok. Čuvši njihov razgovor, treći čovek je poterao konja ka njima i kada je došao na nekoliko metara daleko, Dok je mogao da razabere crte lica čoveka. Bio je to čovek neku godinu stariji od njega, ogrubelog ozbiljnog lica, i po njegovom držanju nije se moglo zaključiti da su ga nedavni događaji uzrujali. Očigledno, bio je iskusan kauboj koji je preko glave preturio dosta nevolja.

– Ko ste vi, do vraga? – zapitao je Doka. Sveni je odgovorio umesto njega.

– Ovo je Dok Holidej, mister Gudvine. Pojavio se u pravom trenutku.

– Pojavio se? Odakle?

– Iz Salado Krika – odgovorio je Sveni užurbano. Gudvin je pažljivo osmotrio Doka.

– Zar vi ne umete da govorite sami za sebe, Holideje? – Dok je ćutao nekoliko trenutaka, jer mu se Gudvinov ton i način razgovora nisu dopadali. Ali, pošto je Sveni oslovljavao čoveka sa respektom, zaključio je da Gudvin ima nekih ovlašćenja u odnosu na momka i odlučio je da ne primi k srcu njegovo ponašanje.

– Naravno da umem, ali, Sveni me je dovoljno predstavio, zar ne?

– Ja najbolje znam da mister Holidej ume da govori i sva sreća što ume, mister Gudvine – nastavio je Sveni, ne dajući ovome da dođe do reči.

– Do vraga, da nije tako, ne znam šta bi bilo sa mnom. Kada su goveda pojurila, nisam znao šta da radim. Nikada do sada

nisam doživeo stampedo, i zbunio sam se. Onda mi je mister Holidej doviknuo da pojurim u istom pravcu kuda i goveda. Tako smo posle nekoliko minuta izbili na čelo stampeda, odakle nam je bilo lako da skrenemo krdo. Tada ste i vi naišli.

Gudvin je skinuo šešir i sa naboranog čela šakom obrisao znoj i prašinu. Sedeći na konju kao da je srastao s njim i ležerno opušten, ostavljao je utisak prekaljenog kauboja kome Divlji zapad nije nepoznata.

– Pa dobro, Holideje, onda smo vam u svakom slučaju zahvalni za tu uslugu. Ispravno je bilo jahati u pravcu u kome juri stampedo. Sada su se goveda smirila i biće sve u redu.

– Šta ih je preplašilo? – upitao je Dok.

– Prevrnuto posuđe u kolima sa hranom. Stari Žuber, naš kuvar, inače pravi trapavko, stao je na dršku tiganja, sapleo se i gurnuo lonče za kafu na hrpu drugog posuđa.

– To se događa – primetio je Dok.

– Stara pijandura – rekao je Gudvin ljutito i Dok je zapazio da se na tu primedbu Sveni uspravio u sedlu i sa negodovanjem pogledao Gudvina. Ovaj to međutim nije primetio i pošto je još jednom proverio da li krdo miruje i rekao Sveniju da ostane pored stoke do kraja njegove noćne smene, što je značilo još oko dva sata, pozvao je Doka da pođe s njim do logora i posluži se kafom. Dok je imao prilično jasnu predstavu kakav doček može očekivati od Poupa i njegove kćerke, ali su postojala bar dva razloga da im se pridruži. Neraščišćen račun i Poupova kći Dženi. Pitao se kako će ona reagovati kada ga vidi, jer je iz njenog rumenila pri prvom susretu zaključio da su joj poznati detalji afere sa Frejžerovim kćerima. Što se tiče Poupa, njega je

imao u rukama i tu prednost nije namera-
vao da ispusti.

Povrativši izgubljeno samopouzdanje,
Sveni se šeretski osmehnuo Doku i rekao.

– Ako ste mislili da su Frejžerove kćeri
slatke kao šećer, mister Holideje, čekajte
samo dok vidite mis Poup. Biće vam jasno
da i od slatkog ima slade.

Dok nije hteo da mu objašnjava da je pre
odlaska iz grada već video Dženi Poup,
niti je smatrao mudrim da sebe zamara
pitanjima kakva bi mogla biti njena reak-
cija na Frejžerove optužbe. Noć je donela
dosta nervoze u atmosferu i šolja kafe će
mu sigurno prijati. Posle toga, videće šta
će preduzeti dalje. Jahao je neko vreme za
Gudvinom oko krda, a onda su naišli na još
jednog konjanika, Li Flojda. Gudvin je re-
kao Flojdu da se vrati do Svenija i zajedno
s njim pazi na krdo, ali da paze da ne prave
buku. Na pedesetak metara udaljenosti od
prve vatre, Dok je ugledao Poupa koji je
umorno sjahao iz sedla, a pored njega jed-
nog starog čoveka koji se pojavio iza kola
sa hranom, noseći u ruci lonac sa kafom
i nekoliko limenih lončića. U tom trenut-
ku u krug obasjan vatrom tiho je ujahao
još jedan konjanik i ne progovorivši ni reč
sjahao s konja. Pošto je privezao konja za
zategnuto uže, konjanik je skinuo sa glave
šešir sa širokim obodom i pustio da mu se
na ramena prospe slap dugačke crne kose.
Tek tada je Dok shvatio da je taj konjanik
žena. Dižući glavu sa konopca za zaveziva-
nje, pogledala je prema Gudvinu i rekla.

– Sasvim smo mogli bez ovoga, Bile.

– Naravno da smo mogli – odgovorio je
na to Gudvin i prišao Poupu. Poup se već
bio posadio pored vatre i rukama je stre-
sao prašinu sa ramena. Digao je glavu,
zagledao se u Gudvina, a onda je skrenuo
pogled na Holideja. Iz njegovih sivih, ispod

obrva zaklonjenih očiju, blešnuo je plami-
čak iznenađenja.

– Dok Holidej – predstavio je Gudvin
Doka. – Naišao je neposredno pre stampe-
da i prema rečima mladog Svenija, mnogo
je pomogao da se krdo skrene i stampedo
smiri.

Dok je klimnuo glavom i pogledao Dže-
ni koja je izgledala isto toliko iznenađena
kao i njen otac.

– Holidej! – procedio je Poup. – Nisam
vam se nadao.

Dok je klimnuo glavom i pogledao Dže-
ni.

– Da, Holidej. Možda mi se niste nadali,
ali ne bi trebalo da vas moj dolazak čudi.
– Poup je skočio na noge i prišao bliže va-
tri.

– Kako to mislite? Znate li šta mi je Bren-
don Frejžer pričao o vama, mister?

Dok ga je pogledao ispod oka i digao obr-
vu, pokazujući time svoje negodovanje što
Poup pominje tu neprijatnu temu.

– Pretpostavljam da znam šta bi Frejžer
mogao da priča svakome ko bi bio zainte-
resovan da ga sluša – rekao je.

– Ako pretpostavljate, onda vam mora
biti jasno da niste poželjni u mom logoru.
Šta tražite ovde?

Dok se osmehnuo krajičkom usana, za-
dovoljan što će nadmenom stočarskom
baronu potkresati rogove.

– Šta vi mislite?

– Pratite nas, mister? Pobegli ste iz Sala-
do Krika i idete za nama!

– Možda i idem. Uostalom, mislite li da
nemam razloga?

Gudvin je digao glavu i pogled mu je po-
stao tvrd, ali Dok je ostao miran kao da
ga se to ništa ne tiče. Hodajući nogu pred
nogu, prišao je starom čoveku sa bake-
nbardima, koji je sipao kafu u lončiće i za-

gledao se u njega. Stari je upitno pogledao Poupa koji je posle nekoliko trenutaka ozbiljnog razmišljanja uglađeno rekao.

– Pošto ste pomogli da se krdo ne uništi u stampedu, ja sam vam zahvalan, Holideje. Popijte vašu kafu i nastavite svojim putem.

– Svakako – rekao je Dok i uzeo pruženo lonče sa kafom, a zatim pogledao Dženi.

– Ne čini mi se da ovde ima nešto interesantno što bi me moglo zadržati.

Namerno je razgovetno izgovorio poslednju rečenicu. Želeo je da u devojci izazove prirodni bunt koji svaka lepa žena oseti kada žaoka ubode njenu sujetu. Mada nesumnjivo izvanredno lepa i samouverena, Dženi Poup nije mogla ostati ravnodušna na drski izazov jednog stranca, bez obzira što je taj stranac izgledao izrazito muževan čovek, prijatnog, markantnog lica. Ubojiti pogled njegovih čeličnoplavih očiju nagoveštavao je da je ono što je čula o njegovim ljubavnim avanturama verovatno tačno, i to je njegovim rečima davalo još veću težinu. Izazov je pogodio cilj. Dženi je buknila rumenilom i udaljila se od vatre vodeći za sobom svoga konja.

Poup je tmurno pogledao Doka, pokušavajući da dokuči šta ovaj ima na umu, a onda se okrenuo da proveriti da li se njegova kćerka dovoljno udaljila. Tek kada je devojka bila na odstojanju da nije mogla da čuje njegov razgovor, Poup je rekao.

– Je li istina da vam je Frejžer pružio gostoprimstvo u svom domu, a da ste mu vi uzvratili time što ste zaveli njegove kćerke?

Dok se osmehnuo krajičkom usana.

– Poznajete li njegove kćeri, Poupe? – zapitao je posle nekoliko trenutaka kao da se premišljao da li da odgovori na postavljeno pitanje.

– Naravno da ih poznajem.

– Mislite da bi neko mogao da ih zavede... bilo koju od njih dve.

– Možda ne Laru. Ali, Lisa je stidljiva i povučena devojka. Ona će biti fina i poštena žena.

– Da, stidljiva – složio se Dok. – Stidljiva i fina kao mačka u februaru.

Gudvin je prišao bliže i namrštio se.

– Šta to treba da znači? – zapitao je. Pogledao je do mesta gde je Dženi Poup rasedlavalala svog konja i zapazio je u jednom momentu da je zastala i agresivno pogledala prema Doku.

– Ništa što se tebe tiče, Bile – brzo je odgovorio Poup, ne dopuštajući mu da se umeša.

– Radi se o tome da je Dok bio gost u Frejžerevom domu i da se po Frejžerevoj tvrdnji to završilo povredom poverenja koje je domaćin imao u njega.

Gudvin je stojao, držeći u ruci lončić sa netaknutom toplom kafom.

– „Ženskaroš”, je li, Holideje? – zapitao je. Dok ga je pogledao ravnodušno.

– Svako ima neku svoju slabost, zar ne? – rekao je posle kraćeg ćutanja. Očigledno je da mu nije bilo stalo do razuveravanja Gudvina. Ovaj se iscerio.

– Vešt u smirivanju stampeda, vešt u odnosima sa ženama. Pitam se u čemu ste još vešti?

– Možda u tome da gledam svoja posla i da ne donosim brze zaključke – rekao je Dok ne menjajući intonaciju nijednog sloga. U Dikovim očima planuo je izraz ljutine.

– Kada ste upali u naš logor dali ste nam pravo da o vama razmišljamo kao o nečemu što se ne tiče nas, Holideje? Ili možda mislite da nije tako?

Dok je umorno uzdahnio i dlanom prešao po obrazu i bradi. Kafa je bila dobra i jaka, ali su mu nametljiva pitanja smetala da se opusti. Digao je u znak zahvalnosti lonče u kome je ostao samo talog i pogledao Gudvina.

– Čujte, naišao sam u momentu kada je vaš čovek bio u opasnosti. Smatrao sam da treba da pomognem i tako sam i učinio. Svako drugi na mom mestu bi učinio isto. Što se tiče razloga koji su me ovamo doveli, to je moja stvar. Moji odnosi sa Frejžerom i njegovom porodicom bez obzira šta se desilo su takođe moja stvar, a ne vaša. Ako njegove kćerke nisu više mogle da podnose usamljenost na očevom ranču, onda se to opet ne tiče nikog drugog sem mene. Jesam li bio jasan? – Gudvin se smračio, ali je Poup odmah nastavio razgovor kao da nije čuo Dokove reči. – Brendon Frejžer je pomenuo obe kćeri, Holideje. Zbog vašeg ponašanja urlao je da će vas odrati.

– Zar ne pomišljate da možda namerno pogrešno predstavlja stvar, Poupe? – zapitao je Dok.

– Ne, ne verujem. Kao što sam vam rekao, ne bih nikome mnogo zamerio ako se spanda sa Larom Frejžer, ali, njena sestra Lisa je nešto sasvim drugo. Časna reč, Holideje, poznajem tu devojkicu godinama, gledao sam je kako raste i vrlo dobro znam da je uvek bila u senci svoje sestre. Ali, to na nju nije uticalo. Ona je fina devojkica i svaki čovek koji bi...

– Stanite malo... – pokušao je Dok da ga prekine.

– Ne, Holideje, čekajte vi. Bez obzira na svoja zastranjivanja u shvatanjima i ponašanju, Brendon Frejžer je častan i pošten čovek. Da vas njegove kćeri nisu optužile kod njega, on vas ne bi gonio do Salado Krika. Prema tome, moje lično uverenje

je da ste napravili grešku i ne možete me razuveriti da nije tako.

Dok je srknio kafu i nezainteresovano je pogledao oko sebe.

– Onda dalji razgovor u tom pravcu nema nikakvog smisla. Porota je već donela presudu – rekao je.

– Jeste, tako je – promrmljao je Poup.

– Ali, priznajem da se to mene ne tiče i zato ispijte vašu kafu i pođite svojim putem.

– Da, da – rekao je Dok i pogledao pravo prema Dženi Poup. – Otići ću čim završim još jedan posao. – Poup ga je žmireći pogledao. Njegovo podozrenje da Holidejev dolazak nije bio čista slučajnost dobilo je nov podstrek.

– Kakav posao? – zapitao je.

Dok ga je pogledao prodorno.

– Dugujete mi dve hiljade dolara, sećate se? – Poup je prebledeo. Nije mu se dopalo što ga je jedan stran čovek podsećao na njegovu obavezu, ali je odgovorio.

– Sećam se, naravno, dao sam vam priznanicu! Naplatite je i kvit smo.

– Gde da naplatim?

– Gde hoćete, to me ne interesuje.

– Možda, ali mene interesuje. A kako reče mister Gudvin, onog trenutka kada sam ušao u vaš logor postao sam deo vaše brige, pa je prema tome i ovo vaša briga.

– Ne vidim zašto bih ja dalje mislio o tome.

– Iz prostog razloga što ne nameravam da se vraćam u Salado Krik – rekao je Dok.

– Hoću da mi novac date sada, ovde.

– Nemoguće, nemamo toliko gotovog novca.

Dok je računao s tim odgovorom. Da je imao novac, rančer mu ne bi dao priznani-

cu. Hteo je da taj njegov potez iskoristi za svoje ciljeve.

– Onda mi dajte deo vašeg krda – rekao je Dok i mirno pogledao prema Dženi. Primetio je da je devojka sevnula očima i zaustila nešto da kaže, ali ju je prekinuo Poupov žustri povik.

– Deo krda? Jeste li vi poludeli?

– Tačnije rečeno, veći deo krda, a možda i celo krdo – dopunio se Dok i nastavio mirnim glasom dok su ga Poup i njegova kći gledali zabezeknuto.

– Zašto pravite začuđeno lice? Kako stvari stoje, vi ne biste mogli dobiti više od dva dolara po grlu ako biste stoku prodavali u Salado Kriku. čak možda i manje.

– Šta vama pada na pamet? – poskočio je Poup. – To uopšte ne dolazi u obzir.

Pogledao je Gudvina i ruka mu je pošla ka revolveru.

– Zar mislite da sam toliko lud da vam dam stoku?

– Koliko znam ljude, niste ni toliko nepošteni da ne platite dug. I još nešto – dodao je dižući ruku u znak upozorenja.

– Dalje ruke od revolvera. Ne volim kada se neko poigrava sa pucaljka. Neko može nastradati i mislim da to niko ne želi.

Poup je pričepljen Dokovim argumentima razmislio. On zaista nije bio nepošten i želeo je da otplati dug časti, ali mu ni napamet nije padalo da se liši svoje stoke. Tu mogućnost nikada nije uzimao u razmatranje i činila mu se bogohulnom kao gubitak ranča ili čak sopstvenog života. No, nije mogao preći ni preko Dokovog zahteva. Uzdahnuo je duboko i rekao.

– Nije trebalo da pravim gluposti. Ali, sada je kasno pričati priče. Dajem obavezu da ću vam dug platiti čim prodam stoku.

– Kada će to biti?

– Kroz nedelju dana kada stignemo u Pebl Ridž. Da li vam to odgovara?

Dok je ćutao izvesno vreme i razmišljao. Mogao je da postavi oštrije uslove, jer je krdo bilo daleko od Pebl Ridža i učešće u delu krda pokazalo bi se kao unosniji posao nego prosta isplata, ali, cilj mu nije bio da Poupa opljačka, već da iz blizine uživa u privlačnosti njegove kćeri. Namrštio se kao da premišlja o odluci koju je u sebi već bio doneo i rekao.

– Okej, odgovara mi. Ali, pod jednim uslovom.

– Kojim?

– Da do isplate duga budem vaš ortak. I to, ravnopravan ortak.

Poup se zacrveneo i zaustio nešto da kaže, ali ga je Dok presekao.

– Ni reči više. Budite srećni što tražim samo to, jer bi vam svaki drugi poverilac za dve hiljade dolara zaplenio celo krdo, a vi biste posle toga nastavili put kao običan gonič. Dakle, da zaključimo pogodbu, do prodaje ortak, a posle dobijam svoj novac i odlazim. „Svi vuci siti i sve ovce na broju”. Uostalom, još ćete videti da je to vrlo povoljno rešenje po vas.

Džastin Poup je lagano ustao s izrazom umora na licu. Morao je da plati surovu cenu svoje kockarske strasti.

– Svi smo danas imali naporan dan – rekao je – i pogađanje nam neće mnogo pomoći. Što je učinjeno učinjeno je. Smatrajte da je pogodba zaključena, Holideje.

U tom trenutku iza kola se pojavio kuvar i počeo da muca.

– Mister Poupe, strašno mi je žao. Da nisam ja napravio onu galamu, možda se ovo ne bi desilo. Kunem vam se da mi je žao.

– Sve je u redu, Hepe – rekao je Poup – nisi ti ništa kriv. Greške u životu se plaćaju. Sada da pođemo na počinak.

– Sutra ćemo morati da se vratimo putem kojim smo došli da bismo proverili nije li možda zaostalo neko goveče. To će nas zadržati pola dana, a i ovako smo bez dovoljno snage.

– Znam – rekao je Poup resignirano.

– Zato nam je svima potreban počinak i odmor. Nije verovatno da će Vajteker pustiti iz zatvora Kendija, Rozena i Guda bar još najmanje nedelju dana.

– Rekao je to jasno i glasno i neće se predomisli. Moramo se osloniti na ono čime raspolažemo bez obzira koliko će dugo trajati dogon.

– Znači, idemo dalje? – pitao je Gudvin, mršteći se.

– Šta biste drugo mogli, Bile? Raspitao sam se u Salado Kriku, ali, nisam našao nijednog slobodnog čoveka koga bih mogao da angažujem, a do četvrtog treba da stignemo do mesta prodaje.

– Do Pebl Ridža nećemo naći nikoga – podsetio ga je Gudvin.

Poup je ozbiljno klimnuo glavom i pogledao preko ramena prostor pred njima. Predeo je bio ravan sve dokle god je oko dopiralo, a slab vetar, suv i topao, kao da je duvao iz peščane pustinje.

– Ja nisam neuk sa stokom, Poupe – rekao je Holidej. Poup se namršti.

– Šta hoćete time da kažete? – zapitao je promuklo. Dok je slegnuo ramenima.

– Hoću da kažem to da sam kao ortak zainteresovan da krdo stigne na pijacu. Vama je potrebna pomoć, jer nemate dovoljno ljudi. Sem toga, ako mi dozvolite da kažem, ova vaša dva mlada kauboja su nevešti i neiskusni, što znači da se vaša ekipa pored vas sastoji od vaše kćeri, kuvara i Gudvina. Vama treba još ljudi. Naročito goniča koji znaju kako se jaše pozadi krda.

Poup ga je pogledao mrko.

– Ja sam možda star, Holideje, ali sam do sada uvek išao sa stokom kao uostalom u toku celog mog života. Svega mi na svetu, ja još uvek mogu dobro da zamahnem bičem.

– Sigurno bolje nego što držite karte – osmehnuo se Dok nastojeći da šalom osveži sumornu atmosferu.

– Ne sumnjam u to, ali, vi znate da je u dogonu stoke svaki čovek važan i svaki posao podjednako važan.

Gudvin je podsmešljivo izvio usne.

– Govorite kao da ste već nadzornik ekipe, Holideje – rekao je ledenim glasom. Dok je slegnuo ramenima i srknuo ostatak kafe.

– Da jesam, Gudvine, ja bih Poupa i njegovu kćer pustio da jašu na čelu krda, a Svenija i njegovog prijatelja bih odredio da menjaju mesto i skupljaju stoku koja se rasula i zaostaje. Vi i ja bismo mogli onda da jašemo na bokovima, a s vremena na vreme bismo mogli pripomoći dvojici mladića u gonjenju. Na taj način, ja mislim da bismo se kretali pristojnom brzinom i ne bi bilo teškoće da stignemo do Pebl Ridža.

– Pebl Ridž nije mnogo daleko, ali je između nas i tog grada velika peščana pustinja – rekao je Poup. U njegovom glasu nije više bilo gorčine ni očajanja.

– Biće mnogo prašine u plućima onih koji budu jahali pozadi – rekao je Dok i pogledao Gudvina. – Ako budu prepušteni sami sebi.

Džastin Poup je obrisao znoj sa čela i stisnuo usne tako da su mu se obrazi zategli. Gudvin je stojao i mrko gledao Doka, očigledno želeći da kaže još nešto. Ali, sve se završilo na toj želji, jer svakako nije uspeo da nađe dovoljno oštre reči da se izrazi.

– Dakle, šta kažete na moj predlog? – zapitao je Dok Poup.

– Imajte na umu samo ono što je praktično i korisno... Ne ono što ste čuli i slično.

Džastin Poup je obema rukama obuhvatio obraze. Izvesno vreme je netremice posmatrao Doka.

– Okej, ali, u mom logoru vladaju izvesna pravila. Nema ženskarenja, kockanja i pijančenja, a to mora da važi i za vas. Kada stignemo na pijacu i prodamo stoku, isplatiću vam vaš novac. Spavaćete sa kaubojima i daleko od kola koja su rezervisana samo za mene i moju kćerku. Žuber će uvek biti u blizini i staraće se da niko ne priđe bliže nego što se može doviknuti. Jesmo li se razumeli?

Dok je samo klimnuo glavom, ali se Gudvin usprotivio.

– Da ne preuzimate na sebe nešto što nećete moći da držite u rukama, mister Poupe?

Poup ga je pogledao samouvereno.

– Tako nešto mi se nikada u životu nije desilo, Bile. Do sada je trebalo to da shvatiš. Mislim da bismo ovim mogli da završimo razgovor i da se povučemo na počinak.

Dok je ustao i ispivši poslednji gutljaj kafe, predao je šolju starom kuvaru Hepu Žuberu.

– Ako uspeš i dalje da kuvaš ovakvu kafu, onda si glavni u ovom karavanu, stari – rekao je.

– Ja kafu spremam samo na jedan način, a to je ovaj koji ste okušali, mister – odgovorio je kuvar kao zapeta puška, ali mu je u očima blesnuo plamičak zadovoljstva koji Gudvin nije propustio da primeti. Dok je dodirnuo obod šešira u znak pozdrava Poupovoj kćeri i pošao prema svome konju. Kada je već bio u sedlu i pojahao pre-

ma vatri oko koje su sedeli ostali kauboji, Poup je doviknuo za njim.

– Još jedno, Holideje. Vi jeste neka vrsta ortaka, poverioca, ali, ja sam vlasnik krda i ja sam uložio novac u poduhvat. Prema tome, ja ću na kraju ostvariti profit. U međuvremenu Bil Gudvin je nadzornik. Ono što on naredi, to se radi.

– Što se mene tiče, to je u redu – rekao je Dok i zategao vođice.

– Ali, kada smo već kod toga, i ja bih imao nekih dodatnih uslova.

Poup se smračio. – Kakvih uslova? Znajte da neću prihvatiti ništa...

– To nema veze sa vama i profitom. Tiče se mojih odnosa sa ljudima. Vi me možete oslovljavati kako vam je volja... – Dok se osmehnuo cinično – jer smo nas dvojica ortaci, ali, ostali mi se moraju obraćati sa pristojnim poštovanjem.

– Gle! – uzviknuo je Gudvin. – A kako biste vi to hteli da vas oslovljavamo, Holideje?

– Jednostavno – rekao je Dok i pogledao ga u oči. – Za vas i ostale sam mister Holidej.

Rekavši to, on je poterao konja ne sačekavši da čuje Gudvinov odgovor. Žuber je sačekao nekoliko trenutaka i zablenut u Holidejeva leđa rekao je tiho.

– Što se mene tiče, ja nemam ništa protiv, mister Holideje.

* * *

– Okej, mister Holideje, povedite brigu o vašem krdu.

Biti probuđen iz dubokog sna podrugljivim rečima sa posebnim naglaskom na reč „mister” nije prijatan način vraćanja u stvarnost, ali, to ne bi uticalo na Dokovo raspoloženje da reči nisu bile propraćene muvanjem vrhom čizme. Potpuno budan,

ostao je da leži bez pokreta, očiju izbu-
ljenih u tamu, sve dok pred sobom nije
razabrao gromadnu visoku siluetu Bila
Gudvina.

– Na vas je red za čuvanje stoke – rekao
je Gudvin. – Zamenite Svenija. Znate gde
je on.

Dok je zbacio pokrivač sa sebe, ustao,
potpuno obučen, sem čizama i opasača sa
revolverom. Pružio je ruku najpre ka opa-
saču i kada ga je nabacio oko svog vitkog
struka, Gudvin se nasmešio cinično.

– Čini mi se da ste vešti i sa tim gvož-
đem, mister Holideje?

Dok je zakopčao opasač i isprobao da li
se revolveri lako vade iz futrole.

– Sledeći put kada me taknete nogom,
Gudvine, videćete koliko sam vešt – rekao
je i seo da navuče čizme.

Gudvin je ostao stojeći pored njega, sjaj-
nih očiju.

– Slušajte, mister Holideje, da jedno iste-
ramo na čistinu. Ne sviđa mi se vaše pri-
sustvo u karavanu. Ali, pošto je Poup bio
budala da se kocka, a posle toga još veća
budala da vas prihvati kao ortaka, makar
privremenog, ja tu ne mogu ništa. Trudiću
se da to iskoristim najbolje i najviše što
mogu. Ali, moraćete da radite ono što ja
kažem i kada ja kažem.

Dok je završio obuvanje čizama i ustao.
Oko njih je vladala tiha noć i ništa se nije
čulo sem kretanja nekolicine goveda koja
su birala mesto gde će leći posle obilne
paše.

– Jeste li završili, Gudvine? – zapitao je
Dok.

– Da, završio sam što se tiče posla, Holi-
deje. Ostaje još da vam kažem da se držite
dalje od Dženi. Ako samo primetim da pi-
ljite u nju, sabiću vam zube u grlo.

Već spreman da se udalji, Dok je lagano
okrenuo i hladno pogledao Gudvina.

– Gledam tamo gde mi je volja, mister.
Tako sam se do sada ponašao i ne poku-
šavajte da taj moj način ponašanja prome-
nite.

Gudvin se namrštio.

– Ja bih malo promenio vaš način ponaša-
nja, mister Holideje, kada ne bi postojala
opasnost da uplašim stoku.

– Kadgod poželite, biću vam na raspola-
ganju – rekao je Dok. Zatim se okrenuo,
digao svoje sedlo sa zemlje i uputio se pre-
ma zategnutom užetu za koje su bili vezani
konji. Kada je osedlao svoga Miga nečuj-
no se vinuo u sedlo, a onda ga je poterao
pored krda. Kroz providnu tamu ugledao
je Li Flojda i Džona Svenija kako mu se,
obilazeći krdo, približavaju s druge strane.
Kad su se sreli, Dok je zaustavio konja.

– Smena – rekao je kratko. Sveni ga je
pogledao iznenađeno.

– Šta to znači, mister Holideje? Zar ste
se pridružili karavanu?

– Tačno tako, mladiću. – Sveni je zado-
voljno razvukao usne.

– Zar to nije sjajna stvar, Li? Još sinoć
smo računali da smo srećni što nismo u
zatvoru, kad ono nas zadesila ovolika sre-
ća da budemo u društvu čoveka kao što
je Dok Holidej. Jesi li upoznao mister Ho-
lideja?

Mršav i čvornovatih udova mladi čovek
po imenu Flojd koji je sedeo ležerno zava-
ljen u sedlu, klimnuo je glavom.

– Kladim se da će nam vaše prisustvo
kod logorske vatre učiniti interesatnijim
ovo putovanje.

– Hoćete li nam pričati o Frejžerovim
kćerima, mister Holideje? Mislim, sve
potanko, do najsitnijih pojedinosti – zapi-
tao je Sveni nesposoban da prikrije svoje

interesovanje. Dok je pogledao jednog pa drugog, svestan da u njihovim očima mora izgledati kao nedostižan idol, a u isto vreme da može zadobiti njihovo prijateljstvo koje mu u toku putovanja može biti vrlo korisno. Gudvin mu je jasno stavio do znanja da nije prijateljski raspoložen prema njemu. Poup će morati više da pazi na svoju kćer, a pored drugih razloga i ta činjenica ga neće učiniti bolje raspoloženim prema njemu. Hep Žuber, iskusan stari gonik i učesnik u mnogim karavanima, biće uglavnom ograničen na kola i spremanje obeda. Prema tome, ova dvojica mladića biće za sledećih sedam dana njegovi prijatelji i u dobru i u zlu.

– Vraga! – rekao je sa ciljem da im polaska. – Šta bih ja mogao da ispričam što dvojica takvih momaka kao što ste vi već nisu čuli ili doživeli?

Sveni ga je pogledao sumnjičavo.

– Da li vi to sa mnom terate šegu, mister Holideje? – Ni govora. Pa, video sam te kada si se u salunu umešao u tuču, a Flojd je bio pored tebe.

I Flojd je podozrivo odmerio Doka, a onda je pogledao Svenija da bi pročitao šta ovaj misli.

– Ja mislim da nam se vi ipak podsmevate. Časna reč to nije način da se ophodite sa nama.

Dok je digao ruku kao da se brani od nečijeg napada. – Čekajte malo, stišajte se. Kazao sam samo da ni ja nisam neka velika marka i da sve što mogu ja, nije ništa više nego što možete vi. Razmislite, nije li tako? – Sveni je naglo digao glavu i pogled mu je postao tvrd.

– Ja smatram da nije. Mislite da vas nisam posmatrao kada ste makljali Kelija Frejžera i njegovog brata Bena i kad ste posle toga bacili Kulsona preko šanka?

Sve sam video, a vi posle svega nemate ni jednu jedinu ogrebotinu.

– Sreća – rekao je Dok. Sveni je dunuo kroz nos. – Đavola sreća. Video sam koliko ste brzi i koliko imate samopouzdanja. Zato mi nemojte nabacivati te pošalice o tome kako smo isto toliko vešti ili još veštiji nego vi, mister Holideje. Ne kažem, ako bi došlo do nečega, ne bismo pognuli glavu, to mogu da jamčim, ali, inače ne bih drugo ništa smeo da tvrdim.

– Nisam ni ja mislio ništa drugo – rekao je Dok samouvereno, osetivši da su dvojica mladića donekle uvređeni njegovim stavom što on nije želeo. Ne bi li i on bio isto takav pre nekoliko godina kada je počeo da shvata da je sam protiv nesrećne sudbine i da nema nikoga od koga bi mogao da zatraži pomoć?

– Čujte – nastavio je – našao sam se u karavanu sa vama, i želim da putovanje bude što lakše. Vi pomozite meni, a ja ću vama.

– Mi da pomognemo vama? – začudio se Sveni. – Kako?

– Jedan čovek može da vredi dosta, ali, tri čoveka svakako vrede daleko više.

Sveni je sinuo od zadovoljstva i pogledao Li Flojda.

– Znači li to da hoćete da se družite sa nama, mister Holideje?

– Recimo da je tako – složio se Dok. Sveni je proverio krdo i pošto je na njegovo zadovoljstvo našao da je stoka mirna, nastavio je.

– Pa, dobro, zaboravićemo da u početku nismo našli zajednički jezik, ali, očekujemo da ćete nam ispričati sve u vezi sa Frejžerovim kćerima ili ako već nećete, onda o ženama uopšte. Ali, samo čistu istinu. Mi možda nismo baš iskusni sa ženama, ali

nešto smo u životu ipak videli i znaćemo da odvojimo istinu od laži.

– Dogovoreno – rekao je Dok. Sveni je okrenuo konja i pogledao u pravcu logorske vatre, koja je jedva tinjala kao užareno ugljevlje.

– Onda računajte da smo drugari, mister Holideje. Pred nama je, ako niste znali, prilično velika peščana pustinja, i mislim da ćemo morati da se smenjujemo na straži svake noći. Ali, kada pridemo nadomak Pebl Ridža, a to će biti možda u roku od nedelju dana, mister Poup će pustiti stoku da se malo podgoji u jednoj travnatoj dolini na neke četiri milje daleko od grada. Pretpostavljam da ćemo se tamo zadržati dva do tri dana, a toliko vreme će biti dovoljno da se operemo, očistimo, odmorimo i sve ostalo, pa čak i da se dosađujemo. Onda ćete nam ispričati sve od početka, i ništa nećete izostaviti.

Dok je klimnuo glavom. Flojd je priterao konja do Svenijevog, ćutke je klimnuo glavom Doku pozelevši mu na taj način prijatnu noć, a onda je pošao ispred svoga druga pored krda, prema logoru. Čim su se njih dvojica izgubili sa vidika, Dok je poterao konja pedesetak metara dalje iza poslednjeg govečeta i digavši pogled, osmotrio nebo. Procenio je da do izlaska sunca ima najviše još dva sata. Žuber će pripremiti doručak pre izlaska sunca i tako će svi doručkovati pre nego što on završi dežurstvo. Posle toga će Gudvin verovatno dati znak da krdo krene. Osmehnuo se u sebi. Gudvin će učiniti sve da mu boravak u logoru učini što težim. Ali, Dok nije bio neiskusni ni slabić, imao je i ranije prilike da se suoči sa tegobama i da oseti svu težinu života goniča krda. Za svog života, imao je prilike da se sukobi sa mnoštvom nevaljalaca koji su bili mnogo opasniji od

Bila Gudvina. Pustio je Miga da obilazi oko krda, pitajući se šta muči Gudvina. Da nije u pitanju Ema Poup? Nije mogao da nađe nijedan drugi razuman odgovor.

* * *

Puna tri dana malobrojni kauboji predano su gonili krdo kroz pustinju i skoro sve vreme Dok je bio na najtežim mestima. Preko noći, kada bi ga Sveni i Flojd zamenili da bi nekoliko sati odspavao, Dok je uzimao svoj obrok od Žubera i jeo ga u blizini konopca zategnutog za vezivanje konja. Spavao je zdravim čvrstim snom, znajući da još nisu stigli ni do oznake koja je označavala polovinu pustinja. No, sve vreme dok je jahao za krdom, odmarao se ili je jeo ukusno pripremljena Žuberova jela, slabo je viđao Poupovu kćer, pa su tim više njegove misli bile zaokupljene devojkom. Dženi Poup je u toku ta tri dana našla jedan slab, zamućen izvor koji su goveda požudno ispila, a prethodne večeri uspelo joj je da nađe jednu prilično veliku jamu punu dobre vode, udaljenu nekih dve milje južno od njihovog puta. Poup je zato naredio da se stoka skrene sa trase i potera u pravcu pojila. Te četvrte noći u logoru, Dok se opružio na prostrto ćebe, puštajući da mu nagomilani umor lagano iščili iz udova. Osećao je kao da mu je svaka pora na koži zapušena prašinom. Ali, nije se žalio, uglavnom zbog toga što nije imao kome da se žali, ali, čak i da je imao, ne bi sebi dopustio da Gudvin, Poup i njegova kći otkriju trenutke njegove slabosti. Dok je tako ležao i razmišljao, odnekuda se pojavio Gudvin, odmornog i svežeg izgleda i sa pobedonosnim osmehom na licu.

– Za sutra smo planirali da pređemo petnaest milja, mister Holideje, i zato ćemo jesti u toku jahanja i nećemo se uopšte za-

ustavljati. Sem toga, poći ćemo jedan sat pre izlaska sunca.

– Time ćete satrti vaše ljude – rekao je Dok.

– Izdržaće oni, mister Holideje. Više sam zabrinut kako će taj napor izdržati gradski kicoš vašeg kova.

– Nemojte biti zabrinuti za mene – rekao je Dok. – Izdržaću i ja.

Gudvin se udaljio nekoliko koraka, a onda se ponovo vratio i stao pored Doka, kao da želi da naglasi svoj superiorni položaj.

– Do sada sam bio prilično zauzet na čelu krda, ali, nisam bio previše zauzet da ne bih primetio vaše pokušaje da kod mojih ljudi steknete neke pozicije. Kakvu vi to igru igrate?

– Gonjenje ovog krda je moja glavna igra, Gudvine, i u tome imam dosta posla. Ali, izdržaću.

– Možda biste više voleli da se zabavite milovanjem svile i ženskog rublja, je li?

– Naravno da bih – priznao je Dok. – A kako stoji stvar sa vama, Gudvine?

– Šta kako stoji stvar sa mnom?

Dok je sedeo na svom mestu sit do grla njegovim nadmenim ponašanjem.

– Slušajte mister, vi i ja smo se dogovorili da vi ostajete nadzornik i šef personala. Neka to ostane i dalje tako, ali, vi mene ostavite na miru. Radim ono što sam se dogovorio sa Poupom i nastaviću to da radim sve dotle dok mi se sklanjate s puta. Je li jasno?

Gudvin je vrhom čizme udario u zemlju i komadići zemlje i prašine su prsnuli Doku u lice. To je bila uvreda, uvreda smišljena da izazove. Dok je shvatio da ga Gudvin bocka ne bi li ga namamio u obračun, ali, Dok nije bio od onih ljudi koji bi nepromišljenošću dozvolio da ga neko nadmudri

na taj način. Hteo je pre svega da otkrije razlog tome, a u ovom slučaju nije mu bilo sasvim jasno zašto Gudvin tako postupa. Sve vreme radio je sve ono što mu je rečeno, i što je još važnije, bio je daleko od Dženi Poup, pa Gudvin nije imao razloga, bar vidljivog razloga za ljubomoru.

– Holideje, kada ćete prestati da mi govorite šta da radim i kuda da idem? – zapitao je Gudvin. Dok je pošao da ustane, ali je istog trenutka Gudvin zamahnuo nogom i izbio mu je oslonac. Dok se otkotrljao u stranu i skočio na noge, pre nego što je Gudvin mogao da mu se približi. Uglom očiju video je Flojda i Svenija koji su sedeli u sedlima svojih konja i posmatrali. Sem njih, u blizini nije bilo drugih svedoka. Dok je razmišljao da li da odmah pokaže Gudvinu gde mu je mesto ili da obračun ostavi za kasnije. Mogao ga je sa nekoliko dobrih udaraca svesti na pravu meru, ali se plašio da će u tom slučaju Gudvin potegnuti revolver, a na to nije mogao da odgovori drugačije nego ravnom merom. Šta bi se dalje desilo bilo je jasno, jer u pustinjskom stampeu teško da bi neko mogao da prikupi razbežalu stoku koja bi od žeđi verovatno u celosti nastradala. Smogao je snage da se smiri, i obratio se Gudvinu rečima.

– Reću ću vam nešto, Gudvine, i želeo bih da to zapamtite. Ako mi priđete na bliže od jednog koraka, zažalićete zbog toga.

Gudvin se samouvereno osmehnuo i koraknuo napred dva dugačka koraka.

– Je li ovo dovoljno blizu? – zapitao je. Dok ga je kratko vreme radoznalo posmatrao, a onda je nezainteresovano slegnuo ramenima.

– Mister, ono što vas muči, mene u svakom slučaju ne muči. Prema tome, izoštrite vaše zube na slanini i grašku.

Gudvin se nasmejao glasno.

– Veliki ste zavodnik kada su u pitanju žene i veliki drugar u odnosu sa ljudima. Trebalo je da od vas očekujem velike zvučne govorancije, jer ste u tome sigurno veliki stručnjak.

Dok je pošao prema njemu i rukom ga uklonio u stranu, a Gudvinova pesnica je bezopasno fijuknula iznad njegove glave. Zamahnuvši čebetom, Dok ga je nabacio preko Gudvinove glave, a onda ga sapleo i gurnuo tako da se Gudvin srušio na tlo. Čak i tada Dok je bio spreman da se sukob završi na tome. Ali, Bil Gudvin je mislio drugačije. Pošto je ustao na noge, zbacio je čebe sa glave i ratoborno se upiljio u Doka. Žila mu je od ljutine nabrekla na čelu, a usne su mu bile stisnute u tanku liniju mržnje. Sevao je očima od ljutine.

– O kej – procedio je kroz zube. – O kej!

– Samo jedna sitnica je potrebna da krdo krene u trk – opomenuo ga je Dok.

– Neka krdo ide do đavola, Holideje. Neću dozvoliti da mi neka skitnica dođe u karavan i da me ponižava. Što se mene tiče, vaša uloga je ovde završena.

Dok je umorno uzdahnio i čvršće se oslonio nogama o tlo. Znao je da više ne može odlagati obračun. Gudvin se napravio kao da će krenuti na desnu stranu, ali se odmah vratio nazad i zamahnuo svom snagom prema Dokovoj glavi. Dok je rukom dočekao udarac, ali se i dalje uzdržavao da se svom snagom baci u borbu.

– Vi ste obična nerazumna budala, Gudvine – rekao je.

Gudvin je nešto gadno rekao i jurnuo na Doka, krećući se začuđujuće hitro i elastično za tako krupnog čoveka. Serija njegovih munjevitih udaraca snažnih kao udarci čekića, zasuli su i omekšali Dokov gard, ali, baš kada je Gudvin bio u moguć-

nosti da zada aperkat Doku, ovaj je munjevito zadao udarac levicom u njegovo nezaštićeno lice.

Na Gudvinov jauk, nekoliko obližnjih goveda je skočilo na noge i Sveni i Flojd su poterali konje prema njima da ih umire. Sveni je uzrujano doviknuo dok je Gudvin rukom brisao krv sa nosa i usana.

– Do đavola mister Gudvine, zar danas nismo imali već dovoljno glavobolje?

– Nosi se do vraga i ne mešaj se, Sveni – doviknuo mu je Gudvin kratko, a onda vitlajući rukama ponovo skočio prema Doku. Dok je vrlo dobro znao da bi sledeći jauk ili neki oštar glasniji šum mogao dići u trk celo krdo i da bi to značilo ne samo napornu i tešku noć i sledeći dan za sve njih, nego najverovatnije i gubitak većine krda. Dočepao je Gudvinovu zamahnutu ruku, okrenuo ju je vešto oko sebe i istovremeno mu podmetnuo nogu. Gudvin je psujući tresnuo na zemlju, a Dok je legao preko njega. Dograbilivši Gudvina levom rukom za grlo, Dok mu je preteći prineo desnu pesnicu do lica. Rekao je sikćući od ljutine.

– Odložimo ovaj obračun dok ne stignemo u Pebl Ridž, Gudvine. Onda ću biti spreman da izađem u susret vašim zahtevima ako vam dotle pamet ne dođe u glavu.

Gudvin se upinjao da se izvuče ispod Holideja, ali, uprkos svojoj snazi nije mogao ni da mrdne. Dok ga je držao stisnutog kao da je težak čitavu tonu. Gudvin je stenjao, lice mu je bilo zamazano krvlju, a tanak mlaz krvi još uvek mu je curilo iz nosa, ali, nije nameravao da se preda. Psujući, Dok je napeo svu snagu da ga ne zbaci sa sebe, baš u trenutku kada je dojahao Džastin Poup.

– Dolazi mister Poup – uzviknuo je Sveni užurbano. Dok je popustio stisak oko

Gudvinovog grla i bez napora je ustao, vu-kući istovremeno Gudvina da i on ustane. Zatim je pokupio svoje ćebe i pošao da se udalji, no u tom trenutku Poup je stigao na poprište borbe i zaustavio konja. Netremice je posmatrao Doka i Gudvina, a zatim Svenija, i tek tada se obratio Gudvinu.

– Šta se to događa, Bile?

Gudvin je rukavom izbrisao krv sa lica i namrgođeno pogledao Doka. Videvši na Svenovom mladalačkom licu izraz zabrinutosti, Dok ga je upozorio odmahivanjem glave da ćuti i da se pravi da nije video ništa. Sveni je nešto promrmeljao sebi u bradu i okrenuo konja, očigledno zainteresovan samo za krdo.

– Ja postavih jedno pitanje, Bile – prasnulo je Poup.

– Šta se desilo sa tvojim nosom?

– Ja sam ležao maločas na zemlji, tamo na onom mestu – odgovorio je Dok umesto Gudvina, pokazujući rukom mesto gde je ležao.

– Gudvin je naišao, nije me video i sapleo se preko mojih nogu. Izgleda da je trebalo da budem pažljiviji u izboru mesta za spavanje.

Poup ga je sumnjičavo pogledao, a onda je pogledao ponovo Gudvina.

– Je li to tačno, Bile? – upitao je. Gudvin je još jednom, rukavom obrisao lice.

– Prilično tačno, mister Poupe – promrmeljao je.

– Sto mu gromova, „prilično tačno” nije dovoljno jasan odgovor, Bile. Da se niste ti i Holidej potukli?

– Tako je kao što sam vam rekao, mister Poupe – ponovo je odgovorio Dok. – A sad bi bilo bolje da smenim Flojda. Njemu i Sveniju će trebati mnogo odmora, a noć nije previše duga. Ako nameravamo da su-

tra pređemo petnaest milja, moraćemo da prikupimo svu snagu.

– Petnaest milja? – graknuo je Poup začuđeno. – Ko je uopšte rekao nešto o nekih petnaest milja?

– Tako mi je Gudvin rekao, zbog toga je i došao ovamo. Rekao mi je da ćemo krenuti jedan sat pre izlaska sunca, da treba da uzmem hranu sa sobom i da jedem u sedlu.

Poup se trgao i ispravio u sedlu.

– Jesi li to stvarno imao na umu, Bile? – pitao je svog nadzornika. Gudvin je klimnuo glavom, ozbiljan u licu.

– Po mom mišljenju bolje da prelazak preko pustinje skratimo sa sedam dana na svega pet. Dženi kaže da na deset milja ispred nas nema ni kapi vode, a može biti da je nema ni dalje iza toga. Zato bismo morali da stoku gonimo sa više žestine, baš zbog vode i paške. Poup je ponovo zamišljeno skrenuo pogled do Doka, a zatim do Svenija koji je i dalje sedeo na konju i osluškivao.

– Pa, mislim da je i mene trebalo konsultovati pre donošenja odluke – rekao je.

– Nameravao sam da razgovaram sa vama, gazda, pre nego što krenemo – odgovorio je na to Gudvin. – Hteo sam pre toga da obavestim ljude da ne bi bilo nekog zastoja.

Poup je izvesno vreme ćuteći razmišljao, a onda se okrenuo Doku.

– Šta mislite, da li ćete moći da izdržite ceo dan bez smene, Holideje?

– Ako ne budem mogao, naći ćete me za trpanog slojem prašine.

– Ne želim u ovom trenutku pošalice, Holideje, odluka je ozbiljna – rekao je Poup nabusito. – Postavio sam vam jednostavno neposredno pitanje, i voleo bih da dobijem adekvatan odgovor.

– Izdržaću, kako da ne – odgovorio mu je Dok. – Mislim da mogu da izdržim sve što bi u nekom karavanu moglo da se odigra.

Rekavši to, okrenuo se i pošao, dajući time do znanja da je razgovor završen, zatim je osedlao svoga Miga, savio ćebe u rolnu i stavio ga pozadi sedla, a na kraju skinuo svoj opasač sa revolverima sa jabuke sedla. Opasujući opasač oko bedara, namignuo je šeretski Sveniju, a onda je odjahao da smeni Li Flojda. Bio je prilično uveren da ga Gudvin te noći neće više uznemiravati, i isto tako skoro siguran da Džastin Poup nije bio tolika budala da poveruje da se Gudvin u mraku sapleo preko njegovih nogu. Sa svoje strane, Dok je bio zadovoljan tokom kojim su događaji krenuli. Bio je dosta svež i čak mu se uopšte nije više spavalo.

* * *

Rano sledećeg jutra, skoro odmah čim je krdo krenulo sa mesta noćasnog odmora, Dok je na čelu krda, ili tačnije ispred čela krda začuo neku viku i glasne povike. Stoka je odmah počela da se komeša, i zato je Dok pozvao Flojda i Sveniju i rekao im da se rasporede duž začelja krda i da budu spremni da poteraju stoku napred, ako bi se nekim slučajem desilo da stoka pođe nazad i jurne pravcem odakle je došla. Sveni je zapitao kakav je smisao te njegove taktike i Dok mu je odgovorio.

– Pa, evo u čemu je stvar. Stoka je zbog nečega uznemirena i ako bi odlučila da krene u trk, mogli bismo tada da je poteramo napred umesto da se vrati nazad.

– U tom slučaju, naletela bi pravo na mis Poup i starog Žubera – usprotivio se Sveni.

– Oni će imati dosta vremena da se uklone s puta, Sveni, u svakom slučaju ne mo-

žemo dozvoliti da se krdo vrati preko onog pakla koji smo juče prešli.

Flojd sa svoje strane nije ništa rekao, jer su u tom trenutku komešanje i vika ispred njih postali glasniji. Goveda sa Svenijeve strane počela su da trče kud koje i mladi kauboj je podbo petama svog konja, ne čekajući više Dokove instrukcije šta da radi, i vičući i mašući šeširom poterao je krdo napred. Na drugoj strani Flojd je preduzeo isto, i videvši da su oba momka shvatila smisao njegovih reči i da su se u tom pravcu dobro organizovali, Dok je izvukao revolver i ispalio tri metka u vazduh. Goveda sa krajnjeg začelja krda jurnula su kao sumanuta, prisiljavajući one ispred sebe da jurnu u trk i za tren oka, celo krdo je tutnjalo preko peščane pustinje, dižući oblake prašine, dok su ih Flojd, Sveni i Dok gonili da nastave trk. Oblaci prašine su se dizali i zatvarali vidik celog predela preko koga su prelazili, ali je kroz jedan procep u zavesi od prašine, Dok ugledao kola nagnuta na jednu stranu, i Hepa Žubera koji je ležao, zaklonjen iza njih. Žuber, ili možda neko drugi, ispregao je konje iz kola, pa je Dok smatrao da je Žuber van opasnosti i da je najgore što mu se može desiti osećaj usamljenosti koji će ga sigurno obuzeti kada bude ostavljen u potpunoj samoći dosta milja iza zahuktalog krda.

Potpomognut od Flojda i Svenija, Dok je terao krdo da juri više od jednog sata, pre nego što mu je dozvolio da uspori tempo. Tek tada i kada se prašina nešto slegla, mogao je da vidi Bila Gudvina na desnom i Džastina Poupa na suprotnom boku krda. Dok je dao znak Flojdu i Sveniju da priđu do njega i kada su oni dojahali, on im je rekao kratko.

– Pustite mene da odgovaram i raspravim sa Poupom za ovo što se desilo. Recite

jednostavno da sam vam ja rekao šta treba da radite i da ste vi to činili. Je li jasno?

– Kako da ne – rekao je Džon Sveni kao da se nekome žali. – Niko vas neće osuđivati što ste stoku poterali pet milja napred, umesto jednu milju, Holideje. Časna reč, da se nekim slučajem desilo da je stoka krenula nazad i uhvatila maha, moglo se desiti da neka grla tražimo čak do Salado Krika.

– Uradite onako kao što sam vam rekao – kazao je Dok glasom koji nije trpeo pogo-
vora. Sveni je nezadovoljno stisnuo usne.

– Da uradimo ono što nam se kaže, da ću-
timo o tome kako vas je Gudvin napao, sve
se od nas traži nešto što mi ne izgleda baš
na svome mestu. Šta je sa vama, mister
Holideje? Šta vas muči?

– Ne muči me ništa, ali, Poup ionako ima
dovoljno briga i nema potrebe da tome
dodajemo moje i Gudvinove neraščišćene
račune, zar ne?

Sveni je nekoliko trenutaka napregnuto
razmišljao o Dokovim rečima i konačno je
klimnuo glavom se se slaže.

– I meni se čini da je tako, ali, šta će biti
ako Gudvin ponovo navali na vas, mister
Holideje. Poslednji put vi ste se uzdržali,
što je bilo mudro, ali, moj utisak je da se
vi ne uzdržavate često i da vam se ne svi-
đa ako pred nekim ustuknete. Kako mi se
čini, moglo bi se desiti da mu sledeći put
odgovorite ravnom merom.

– Mogu ja da izađem na kraj sa Gudvi-
nom – rekao je Dok. Pogledao je Flojda
pravo u oči. – Je li tako, Li?

Flojd je slegnuo ramenima.

– Ja sam samo najmlađi kauboj, mister
Holideje, i slušam ono što mi se naredi.
Ako neko počne da gnjavi Džona, u tom
slučaju ja sam uz njega. Ali, koliko sam

dosada video, vi njega ne gnjavite, a ne
gnjavite ni mene, je li tako?

– Tako je, i tako će biti i ubuduće. Onda
znači, dogovoreno je – rekao im je Dok i
dao im znak da se udalje, jer je ugledao
oznojenog i zabrinutog Džastina Poup-
a kako jaše prema njima. Kada je Poup zate-
gao vođice i zaustavio konja pred Dokom,
ovaj je skinuo šešir i čistom maramicom
obrisao lice.

– Je li neko povređen? – zapitao je.

– Ne, sa nama je sve u redu – bio je Pou-
pov žustar odgovor. – Ali, čini mi se da je
Žuber bio u opasnosti – primetio je Dok.

– Da, starac je mogao da strada pod ko-
pitama, Holideje. Ko je ispalio hice iz re-
volvera.

– Ja.

– Zašto?

– Da bih naterao goveda da trče u onom
pravcu kuda ona hoće. Računao sam da će
Žuber biti dovoljno snalažljiv da se snađe,
da ćete vi i Gudvin razumeti šta se doga-
đa i da ćete se automatski priključiti mom
potezu.

– Nismo imali drugog izbora nego da juri-
mo tamo kuda stoka ide, Holideje.

– Računao sam da ćete to shvatiti – rekao
je Dok bez uzrujavanja. Tek tada je Poup
pustio na volju svojoj ljutnji i sav crven od
besa povikao je peneći ustima.

– Sto mu gromova, mister, sto mu gromo-
va... Šta vi do vruga mislite? Ko ste vi?

Dok mu je odgovorio bez uzrujavanja isto
kao i maločas.

– Goveda su prešla priličnu razdaljinu za
kratko vreme, Poupe, umorila su se i sada
će nastaviti sasvim laganim hodom dok iz
njih ne iščili mahnitost. Smatram da sada
ne bi trebalo stati, već treba nastaviti la-
ganim tempom.

– Vi smatrate! Vi!

Dok je potvrdno klimnuo glavom.

– Ne govorite mi tako sa visine, Poupe, kao da ne znam šta radim. Žuber je zdrav i čitav, jedino će trebati da uhvati zapregu koju je pustio. Sem toga, i kola treba malo da popravi. Koliko sam mogao da vidim izdaleka, izgleda mi da mu je jedan točak slomljen ili možda samo par paoka.

– Nemoguće – dunuo je Poup kroz nos. – To su potpuno nova kola, kupljena tek pre godinu dana. Žuber ih redovno proverava i lično ih podmazuje kada je to potrebno.

– Znam šta sam video, Poupe. No, bez obzira šta se desilo, kola su nakrivljena na jednu stranu i zato bi bilo najbolje da se neko vrati i pomogne starcu.

Poup je dugo netremice sekao pogledom Doka pre nego što je skrenuo pogledom prema krdu koje je mirnim hodom išlo napred. U daljini je mogao da vidi Gudvina koji je na desnom boku krda, vraćao u gomilu nekoliko raštrkanih goveda, dok su Sveni i Flojd već bili zauzeli svoja mesta na zadnjim bokovima izdužene reke rogova i leđa. Brišući lice šakom, Poup je promrmljao.

– Večeras, čim se ulogorimo, Holideje, dođite do moje logorske vatre. Ne računajte da je ovo konačno.

Dok je klimnuo glavom i prošao pored njega, da bi zauzeo svoje mesto iza krda, ali, kada je video da je Poup pošao natrag ka mestu gde su ostavili Žubera, on mu je doviknuo.

– Bilo bi dobro da najpre uhvatite konje. To će vam uštedeti znatno vreme.

Ne čekajući da vidi Poupovu reakciju na njegov savet, Dok je pošao za poslednjim govedima i krdu i ostatak dana proveo je mučeći se i gutajući prašinu i goneći pred sobom umorna i lenja goveda koja su pokazivala želju da skrenu u stranu. Tek

negde kasno popodne ugledao je Poupa i Žubera koji su im se brzo približavali sa desne strane krda. Kada su konačno prošli pored njega, i uputili se ka čelu krda, gde su bili pre stampeda, Dok je izvadio svoju tabakeru i odabrao jednu cigaru, razmišljajući o tome kako da kraj ovoga dana učini sebi što manje zamornim i što udobnijim. Pred zalazak sunca, bio je sav siv od prašine. U tom trenutku činilo mu se da bi vrlo rado dao hiljadu dolara koje mu je Poup dužan, samo kada bi mogao da se okupa. Pomisao na reku oživela je u njemu i pomisao na travni proplanak na obali, i dve mlade lepe žene sa kojima je tamo vodio ljubav. Jedva primetan osmeh zaigrao mu je na usnama.

* * *

Dženi Poup je zaustavila konja i sjahala iz sedla naizgled umorna kao pas. Uprkos činjenici da joj je, kada je skinula šešir sa širokim obodom kosa ostala slepljena za glavu i uz njeno lepo lice, Dženi nije ni pokušala da je pokretom ruke rastrese. Ostavljajući konja vezanog za prednji deo Žuberovih kola, ona se umornim koracima uputila do jednog debla pored vatre i bez trunke gracioznosti skljkala se na njega. Mršteći se, Poup ju je zapitao.

– Jesi li imala sreće, kćeri?

Dženi je bez trunke oduševljenja potvrdno klimnula glavom.

– Oko tri sata jahanja ispred nas je jedan mali potok. Potok se skoro presušio, ali, biće dovoljno da se goveda napoje.

– Ima li trave?

Dženi je odmahнула glavom. Poup je dao znak Žuberu da njegovoj kćeri donese večeru, a onda se okrenuo Doku.

– Pa, dobro, Holideje, da nastavimo tamo gde smo danas stali. Vi ste ispalili hice iz

revolvera i naterali krdo u trk. Poričete li to?

– Naravno da poričem – odvratio je Dok kratko. Poup se jako namrštio i iznenađeno pogledao svog sagovornika.

– Poričete?

Dok je klimnuo glavom.

– Ostajem pri onome što sam jutros rekao, Poupe. Goveda su već bila uskomešana, a neka od njih su potrčala, uplašena galamom koja se čula na čelu krda.

– Galamom? – zapitala je Dženi Doka, gledajući ga pravo u oči po prvi put od onda kada su se njihovi pogledi sreli u pansionu u Salado Kriku. Poup je objasnio.

– Na Hepovim kolima slomio se točak. Neka me vrag nosi kako je to moglo da se desi, ali, desilo se. Dva paoka na točku su se slomila i krug se ulegnuo.

Dženi je pogledala Žubera koji je samo slegnuo ramenima ne dajući nikakvo objašnjenje za udes. Poup je nastavio.

– Naravno, kada dođe do tako nečeg kola su se nagnula na jednu stranu. Šerpe i lonci su poleteli po kolima i to je pričinilo toliko buke da bi i mrtvog probudilo, a goveda su se uplašila i počela nervozno da reaguju. Posle toga, Holidej se našao pametan da ispali nekoliko metaka iz pištolja i krdo je poterao u stampedo.

– Na kocki je bilo ili da ga poteram napred ili pustim da se goveda razlete u svim pravcima – objasnio je Dok gledajući Dženi.

– Kako se kasnije pokazalo, moj potez nije bio loš, a mi smo za relativno kratko vreme prešli priličan deo lošeg terena.

– I naravno, rizikovali smo da pregazimo Hepa, mene i Bila – rekao je Poup ljutito. Dženi je viljuškom zahvatila grašak sa svoga tanjira i prinoseći viljušku ustima zagledala se ozbiljno u svoga oca.

– A gde je Bil? – upitala je. – Ne bi li i on trebalo da bude ovde kada si već doveo mister Holideja da s njim razgovaraš?

– Kako to misliš? – zapitao ju je Poup.

– Pa, čim si ga doveo u naš logor, što je suprotno onome što si prvog dana rekao, i ostavio Svenija i Flojda same kod krda, onda znači da je taj razgovor važan. A važnim razgovorima treba da prisustvuje i Gudvin, zar ne?

Poup je pogledao prema Holideju i video da ovaj mirno sedi kao da ga se ništa ne tiče. Poup je odgovorio svojoj kćeri.

– Bil proverava da li je krdo mirno. Uskoro će se vratiti. Što se tiče razgovora sa Holidejem, taj razgovor i nije za nekoga drugog sem za nas dvojicu, Dženi.

– Dobro, onda možemo da nastavimo, tata – rekla je Dženi i oštro i prkosno pogledala Doka, da bi otkrila kako joj se ovaj ljubazno osmehuje. Rumenilo je oblilo lice.

– Pa, slušaj, ne znam tačno šta je Holidej nameravao jutros kada je ispali ona tri hica. No, proveravao sam kod Svenija i Flojda i obojica su mi potvrdili da je Holidej postupio na najbolji mogući način. A što se tiče zašto je on ovde, razlog za to je dosta jednostavan. Želeo sam da mu još jednom stavim do znanja da iako smo ovaj put imali sreće i žrtava nije bilo, ne želim da on niti bilo ko drugi donosi odluke koje mogu dovesti u opasnost bilo krdo ili nekoga od ljudi.

– Zar misliš da će te mister Holidej poslušati, tata? – zapitala je Dženi.

– A zašto ne bi?

– Pre svega zato što ne mora da te sluša. Vas dvojica ste formalno u istom položaju i koliko on zavisi od tebe, toliko i ti zavisiš od njegove volje. Sem toga, moraš znati još jednu stvar, da je mister Holidej posebnog

kova – rekla je Dženi promuklim glasom. – Čovek koji se na svoj način probija kroz život, koji ne poštuje ništa, bez obzira na vrednost i značaj toga što mu se postavlja na putu, koji se ne boji smrti. Misliš li da će taj i takav čovek poslušati ono što mu kažeš?

– Zar mislite da ja baš tako gledam na život? – zapitao je Dok.

– Da, baš tako, i ne pokušavajte to da poreknete – izbacila mu je Dženi u oči.

– Ranije jutros razgovarala sam sa Bilom i on mi je o vama rekao nekoliko stvarčica.

– Šta na primer? – pitao je Dok. Gledao ju je i činilo mu se da je ovako ljuta još lepša nego obično.

– Na primer da se ulagujete mladim kaubojima, da laskate starom Hepu i da na sve moguće načine pokušavate Bilu da otežate položaj. Ali, trebalo bi da već jednom prekinete s tim, mister Holideje, jer takvim svojim ponašanjem ne postićete nikakav efekat ni na koga u ovom logoru.

Džastin Poup je gledao čas Holideja, čas Dženi, iznenađen i zbunjen ljutinom svoje kćeri. U jednom trenutku, kada mu je bilo dosta slušanja, zapitao je ljutito.

– Je li tačno, Holideje, to što Dženi govori? Je li tačno da pravite više neprilika nego što mi je rečeno?

– Koliko je meni poznato, Poupe, to nije tačno. Nemam nikakvog razloga za to, jer je uspeh ovoga putovanja i u mom interesu isto toliko kao u vašem. Zar to nije logično?

– To je logično, Holideje, ali, u svom životu sam naišao na razne tipove, a ovo što čujem dovodi me u zabunu.

– Mister Poupe, ja se držim našeg dogovora. Radim svoj posao i bolje nego što mi je rečeno, i pristajem da slušam goreg

od sebe, iako ne moram. Sa kaubojima se retko viđam, a što se tiče Hepa, mislim da stari nema ništa protiv mene.

– Hepe! – doviknuo je Poup i Dženi je pogledala Holideja kao da ga upozorava šta će sada biti. No, istovremeno je veštim pokretom ruke uklonila kosu sa vrata i ramena, pri čemu je nesvesno, koketno pogledala Doka. Žuber se pojavio iza kola sa hranom i zapitao.

– Je li to mene neko zvao?

– Ja sam te zvao, Hepe. Šta to ima između tebe i Holideja?

– Između mene i Holideja? – ponovio je Hep tupavim tonom. Poup je duboko uzdahnio i nestrpljivo pogledao starog kuvara.

– Da, čujem da ti i Holidej otežavate posao Bilu Gudvinu.

– Otežavam posao Gudvinu? – ponovio je Hep još uvek ne shvatajući suštinu pitanja. Poup je duboko uzdahnio, ali, sada više nije mogao da prikrije svoje nestrpljenje.

– Za ime božje, ne ponavljaj sve što ja kažem, Hepe. Šta znaš o tome da Holidej pričinjava neprilike Gudvinu?

– Ne znam ništa o tome – rekao je Žuber tiho. – Holidej obično dođe, uzme svoje jelo i zahvali mi, što niko drugi ne čini, i onda se mirno udalji. Sve vreme nisam ga čak ni video sa Gudvinom.

Poup je pogledao svoju kćerku i pogled njenih očiju postao je tvrd kao kamen.

– Hepe, zar ne misliš da ti se mister Holidej ulaguje, da ti laska sa ciljem da osvoji tvoje simpatije?

Na Žuberovom licu ukazao se izraz još veće zbunjenosti.

– Mislite zbog toga što mi zahvali kada uzme jelo, i što mi kaže da je moja kafa najbolja, mis Dženi? Ako mislite na to, onda je sigurno da mi Holidej laska. Ne

znam sa kojim to ciljem radi i da li uopšte ima neki cilj, ali, reći ću vam nešto, to mi se dopada i nadam se da će nastaviti tako da mi govori. Radim za vašeg oca skoro punih dvadeset godina i ne mogu reći da sam čuo da je sve to vreme makar promrmljao nešto od zadovoljstva kada ga poslužim. A jedva malo više sam čuo od vas, mada vi često tvrdite da znate kako se treba ophoditi sa ljudima, mis Dženi. A sada, ako nemate ništa protiv, imam posla i moram da se udaljim. Treba da spremim jelo, a takođe i da pregledam točkove na kolima.

Dženi je prebledela i na licu joj se ukazao izraz unutrašnje napetosti a Dok je zapažio da je Poup šakom diskretno zaklonio osmeh koji mu je zaigrao na usnama. Onda, kada je Žuber krenuo, Dženi je doviknula za njim.

– Zar nikad nisi čuo da su se Holidej i Bil svađali, Hepe?

Žuber je zastao i odrečno odmahnuo glavom.

– Ah, sve vreme slušam Gudvina kako nešto govori, ali, nešto govori sam sa sobom. Mislim da se ljuti ni zbog čega. Ali, da sam čuo njega i mister Holideja da se svađaju, ne, nisam ih čuo da se jedan drugome obraćaju, mada priznajem da me se to ne bi mnogo ticalo.

– Da te se ne bi ticalo? – zapitao je Poup. Žuber je pokazao na novi točak na kolima.

– Jedina stvar koja mi je važna i za koju znam je da mi se i ovaj drugi točak nije slomio sam od sebe, a Holidej sigurno nema nikakve veze s tim. Nikada nije bio u blizini kola i sam i dovoljno dugo da nešto pokvari.

Dženi je bila zaprepašćena tim kuvarevim nagoveštajem.

– Ne misliš valjda da kažeš da Bil ima bilo kakve veze sa točkom, Hepe?

– Ne mislim ništa, ali znam samo da ni vi ni vaš otac ne biste imali nikakve koristi od slomljenog točka, a isto tako ni mister Holidej. Što se tiče onih žutokljunaca Svenija i Flojda, oni su još uvek slinavi da bi znali kako se može oslabiti točak, tako da se polomi ne odmah nego posle izvesnog vremena.

Poup je lagano ustao i Dženi mu se nehotice pridružila. Dok je bio svestan da za trenutak niko ne obraća pažnju na njega. Ispio je svoju kafu i ustao sa svog mesta pored vatre. Poup je zapitao oštrim tonom.

– Šta time hoćeš da kažeš „da se ne polomi odmah nego posle izvesnog vremena”?

– Baš to što sam rekao, mister Poupe. Točak se nije polomio odmah, već tek pošto je prešao nekoliko stotina metara. Ne kažem da je neko razglavio jedan ili dva paoka na točku i da je otkovao kružni okov sa drvenog koluta. Ja samo kažem da kada su kola pošla i kada je teret u kolima nalegao na one razglavljene paoke, a kružni okov zato što je bio razglavljen, nije ravnomerno raspodelio teret, da su se u tom trenutku paoci polomili i da se ceo točak skljojao. Kažem samo to, a vi razmislite o tome što sam rekao.

Žuber se ponovo okrenuo da pođe, ali ga je Poup zgrabio za mišicu i okrenuo prema sebi. Rančerovo lice bilo je blede od besa, kao papir.

– Da li ti to nekoga optužuješ, Hepe? – zapitao je.

Žuber je odrečno odmahnuo glavom.

– Ne, ne optužujem nikoga, samo kažem da od toga momenta pa nadalje nikome neću dozvoliti da priđe blizu mojim kolima, a to važi i za vas i vašu kćer. Kada

su se danas poda mnom kola prevrnula, mogao sam da polomim vrat i to jednom zauvek, i ne želim da mi se tako nešto još jednom dogodi.

– Vrag te odneo, Hepe – prasnuo je Poup.
– Ja i moja kćer ćemo se kretati gdegod nam je volja u ovom karavanu.

– Kako god želite, mister Poupe, ali onda bih vam savetovao da budete spremni da sami terate ova kola umesto mene. Kao što sam vam rekao, od sada pa ubuduće nikome više neću verovati.

Hep se okrenuo i odlučnim koracima se udaljio i nestao iza kola, ostavljajući Poup da zuri za njim. Ozbiljna i namrštena Dženi je ćutke stajala na svom mestu.

– Da li sam još uvek nekome potreban?
– upitao je Dok mirno, ali je ton njegovog glasa kao nož presekao tišinu.

– Ne – viknula je Dženi ljutito, ali je skoro istovremeno pritisnula rukom usta da bi prigušila svoj povik. Lice joj je oblilo rumenilo i dok je njen otac iznenađeno zurio u nju, devojka se okrenula i žurno uputila ka svom konju. Poup je nešto promrmljao sebi u bradu, a onda se okrenuo prema Holideju. Odjednom je izgledao kao čovek iz koga su istekli poslednji atomi energije.

– Ne obraćajte pažnju na Hepa – rekao je tiho. – On veoma često daje sebi tako oduška.

– Jesu li to njegova kola? – pitao je Dok.
Na Dokovo iznenađenje, Poup je potvrdno klimnuo glavom.

– Da, to su njegova kola, i mislim da ima pravo da vodi računa o sebi. Ali, nemojte dopustiti da njegov stav prema Bilu bilo kako utiče na vas, Holideje. Sa Hepom je tako. On ili voli ljude ili ih ne voli.

– A kako izgleda, ne voli Gudvina?

Poup je zažmirio.

– To nisam rekao, Holideje.

– Ne, niste rekli – složio se Dok. Osmehnuo se starom rančeru, okrenuo se na petama i čvrstim koracima otišao do kuhinjskih kola i tamo, dovoljno glasno doviknuo.

– Jednu duplu kafu, stari moj.

– Biće mi zadovoljstvo da vam je spremim, mister Holideje – začuo se brzo Hepov odgovor.

Dok se Holidej udaljavao, Poup je sebi u bradu prošaputao nekoliko kletvi, a onda se uputio za svojom kćerkom. Zatekao ju je kako rasedlava konja i kada je sa njegovih znojem ovlaženih leđa skinula sedlo, on ga je prihvatio i spustio na zemlju. Dženi mu se toplo osmehnula, a onda se nagnula napred i nežno ga poljubila u čelo.

– Ako nije jedno, onda je drugo, tata. Uvek nas nešto mora mučiti. Šteta što se to dogodilo na našem poslednjem dogonu.

Poup joj nije odgovorio ništa. Držeći je za ruku vratio se nazad do vatre. Seo je i zamišljeno se zagledao u plamene jezike koji su veselo poigravali.

– Ja se slažem sa Hepom – rekao je najzad.

– I ja bih se složila, tata, ali, nadam se da ne veruješ ono što je rekao?

– Ono što se odnosi na Bila?

– Da.

– Ne, ne verujem. Šta bi Bil mogao dobiti time što bi nas vremenski zadržao?

Dženi je odmahнула glavom.

– Apsolutno ništa.

Onda se zamišljeno zagledala u vatru i posle toga zavladała je duboka tišina koju je Poup prekinuo tek posle nekoliko minuta.

– Sveni i Flojd takođe vole Holideja – rekao je tiho. Dženi se netremice zagledala u njegov oštro ocrtani profil.

– Njih nije teško impresionirati, tata. Možda su čuli kakav glas uživa kao kockar i revolveraš.

– Uveren sam da su čuli. Bili su u salunu kada je Brendon Frejžer došao da traži Holideja. Ali, znaš šta sam hteo da ti kažem, kćeri?

– Šta tata?

– Ne izgleda mi da je Holidej na bilo koji način uticao na njih. Hoću da kažem da oni u Holideju ne traže apsolutni uzor. Više bih rekao da im se jednostavno dopada kao čovek, i časne mi reči, moram priznati da ni ja sam ne mogu da se otmem tom osećanju.

– Ne možeš? – rekla je Dženi oštro. Poup je pružio ruku i nežno, sa puno ljubavi, potapšao ju je po ruci.

– Pa, za sada, sve što je učinio bilo je uglavnom dobro, stigao je u pravi čas da Svenija spase iz mora nezgoda, kada je krdo krenulo u stampedo. Od tada jaše pored krda kao običan kauboj, i obavlja poslove na zadovoljavajući način, a sve to ne bi baš morao da čini. Čak se i ne žali. I sada, kada dobro razmislim, vrlo je verovatno da bi se krdo danas razbežalo na sve strane da ga Holidej, Sveni i Flojd nisu poterali napred. Ja sam imao dovoljno vremena da im se sklonim s puta, umesto što bismo morali da kružimo po pustinji i prikupljamo rasturenu stoku, mi smo prešli lepo parče puta.

Ponovo zagledana u rasplamtelu vatru, Dženi je rekla.

– Izgleda mi čudno da je Holidej ostavio utisak na sve u karavanu izuzev na mene i Bila. Ali, može biti da smo mi pogrešili. Možda ga mi ne vidimo u pravom svetlu kao vi ostali.

– Ej, polako devojko – rekao je Poup pokušavajući da je smiri. – Ovo nije rat, a mi nismo na suprotnim stranama.

– Pa dobro, tata, može biti da si ti u pravu. Umorna sam već od svih tih priča koliko je Holidej dobar i sposoban, a koliko je Bil loš i nesposoban.

– Niko nije ništa rekao protiv Bila – podsetio ju je Poup ljutito.

– Jeste, Hep je rekao, zar nije? I to je rekao na onaj njegov podao, zmijski način, isto kao i Holidej.

Dženi je ustala od vatre i stresla ramenima kao da želi da se oslobodi nekog tereta koji ju je pritiskao.

– Smučilo mi se sve to, tata. Smučili su mi se vrućina, prašina, traganje za vodom i sva ostala gnjavaža. Zašto se ne usredsredimo na što brži prolazak preko ove paklene pustinje i dolazak u predele gde čovek može pristojno da se okupa.

Poup je brzo ustao, uzeo ju je za ruku i okrenuo prema sebi.

– Umorna si, Dženi. Upozorio sam te da sve ovo neće biti lako, čak ni sa punom grupom. Ali, ovako bez polovine ljudi, ovo putovanje je preveliki napor za tebe. Sutra ću ja poći u izviđanje, tako da ti možeš da se odmoriš.

Dženi mu se otrgnula iz ruku.

– Ne tata, ja ću ići u izviđanje kao i do sada. Ja sam našla onaj skoro presušen potok, ali, u njemu je dovoljno vode da zadovolji naše potrebe za sutra. Posle toga, ko zna?

– Naravno – rekao je Poup pomirljivo.

– Ko može da zna šta nas još čeka dalje.

Ostao je da gleda za njom dok se ona umorno udaljavala, podsećajući ga na nje-nu majku koja je tako izgledala u poslednjim danima života, umorna preko svih granica mogućeg, ali nikada toliko umor-

na da klone i preda se. Voleo je Dženi u tom trenutku više nego ikada i želeo joj je sve najbolje. Ali, po prvi put od kako je Bil Gudvin počeo da pokazuje interesovanje za nju, Poup je počeo da se pita da li je on bio pravi čovek za nju?

Prošavši pored kuhinjskih kola na putu do svog dela logorskog placa, ugledao je starog Hepa kako proverava sigurnost točkova i smeška se sam sebi. Voleo je starog Hepa uprkos njegovoj sporadičnoj natmurenosti i arogantnom načinu ophođenja. Ali, nikada nije znao nijednog kuvara bilo na ranču ili u karavanu sa dogonom stoke, koji je bio zadovoljan svim i svačim. Svi su oni bili ljudi koji su u svemu tražili nešto zbog čega se mora ljutiti i biti namrgođen. Idući nogu pred nogu, Poup je došao do svog ležaja iza kola. Klonuo je umorno na zemlju nadajući se da će bar ta noć proteći mirno bez nepotrebnih neprilika. Činilo mu se da se ne bi mogao popeti u sedlo čak da mu je od toga zavisio i sam život.

* * *

Kada se Dok probudio, nedaleko od nje ga gorela je mala vatra, a dve osobe sedele su pogurene pored nje. Osetio je miris pržene slanine, pasulja i kafe. Uspravio se na svom ležaju i seo, a onda se zagledao u široka leđa dvojice Poupovih mladih kauboja Svenija i Flojda. Mada je put sa gonjenjem stoke bio veoma naporan, pa zbog toga Dok nije imao vremena da ovu dvojicu mladića bolje upozna, ono što je o njima znao dopadalo mu se. Računao je da će kasnije kada obojica potpuno sazru i postanu ljudi, ti mladići biti u stanju da se uhvate u koštac sa bilo kakvim tegobama i bilo gde da se na nemirnoj granici nastane i počnu nov život. Ustavši sa svog mesta, lagano je prišao vatri i bacio na vatru jedan komad

suvog drveta. Sveni je digao glavu i pogledao ga, dok je Flojd ostao zauzet prevrtanjem slanine i mešanjem pasulja.

– Nadao sam se da ćemo večeras dobiti po komad pečenja na račun toga što smo stigli do reke – počeo je razgovor Sveni – ali je stari Žuber kazao ne. Nije mu se radilo večeras, nije hteo da se bakće klanjem teleta i tranžiranjem. Ostavio je to za sutra, prokleti stari lenjivac.

– To što ste spremili, meni sasvim lepo miriše. Hoćemo li ovde zajedno da večeramo? – upitao je Dok.

– Žuber nam je jednostavno tutnuo u ruke tiganj i hranu i rekao nam da se sami pobrinemo o sebi. Rekao je da je umoran i da ide na spavanje.

– Pa, to se tako uglavnom radi – rekao im je Dok.

Na to ga je Sveni pogledao iznenađeno.

– Sutra rano ujutru – objasnio mu je Dok – pre nego što se ma ko od nas probudi, stari Hep će odvesti svoja kola do reke i izvaditi sve lonce i šerpe, tiganje i ostalo posuđe i potrošiće sat, dva u pranju i čišćenju posuđa. Onda će izvaditi sve iz kola i temeljno će ih oprati. Opraće drvenariju, arnjeve, namazaće točkove i ostalo, i tek tada će ponovo početi sa spremanjem hrane. Zato bih vam savetovao da nešto hrane sačuvate za sutra ujutru.

Sveni je pogledao gomilu pržene slanine na tiganju i punu šerpu pasulja koji se stajao pored vatre.

– A ja sam mislio da je večeras bio naročito izdašan. Zašto nam nije rekao šta hoće?

– Možda je hteo, ali je trenutno zaboravio, a možda je pretpostavio da ću se ja setiti – rekao je Dok i pomogao Flojdu da polovinu pasulja prespe na jedan dubok tanjir, a onda polovinu slanine natrpa pre-

ko toga. Pošto mu je ostala samo polovina hrane koju treba pripremiti, Flojd je izgledao nešto zadovoljniji. Dok je izvadio tabakeru iz džepa i odabrao jednu cigaru kada je Sveni, bez ikakvog povoda rekao.

– Mnogo je prijatnije biti ovde, daleko od drugih, jer mi se čini da se sprema oluja.

Dok ga je pogledao radoznalo, i Sveni je požurio da nastavi.

– Mis Dženi se vratila sa reke ljuta kao osica, a za njom je išao Gudvin s izgledom čoveka koga je neko lupio po prstima. Li i ja smo videli kada je Gudvin pošao za mis Poup uz reku i procenili smo da će iskoristiti priliku i pokušati da „holidejiše”.

– Šta da radi? – zapitao je Dok. Sveni se zakikotao.

– Za sve vreme ovog putovanja Li i ja smo često razmišljali o vašem odnosu sa Frejžerovim kćerima, pa smo došli do toga da bi se vaša umešnost u ophođenju sa ženama mogla nazvati nekim posebnim imenom. Tako smo došli do toga da svaki pokušaj udvaranja sa ciljem na uspeh kakav ste vi postigli, nazovemo „holidejisanje” po vašem imenu. Pošto mi želimo da o tome nešto više saznamo, čim večeramo ispružićemo se pored vatre, pa ćete nas onda vi uputiti kako to vi uspevate da očarate žene i navedete ih da tako lude za vama.

Flojd se posle toga široko osmehnuo, a Sveni je jedva uspeo da mu iz tiganja hrana ne ispadne u vatru. Dok je protrljao šakom oči i vrat, ali je ostao ozbiljan. Kada je Sveni video da svojom dosetkom nije napravio nikakav utisak na Doka, nastavio je.

– Obećali ste nam, mister Holideje. Rekli ste da smo nas trojica prijatelji i da ćemo jahati zajedno u ovom karavanu i mi smo se držali našeg dela dogovora. E, sada je red na vas da kažete koju reč.

Flojd je pružio Doku tanjir sa slaninom i pasuljem, a drugom rukom mu je dodao lonče tople kafe, zatim je nalio kafu i sebi, a Svenija pustio da se sam posluži. Dok su uživali u prvom obroku koji su na tom putovanju jeli čisti i odmorni, vladala je tišina oko vatre. Kada su završili, Flojd je pokupio tanjire, odjahao do reke sa njima, i upozorio Holideja pre odlaska da ne sme o svojim ljubavnim doživljajima da kaže nijednu reč pre nego što se on vrati. To je Doku sasvim odgovaralo i on se opružio na zemlju, zagledao u zvezde i zamislio koliko bi mogao i trebalo da kaže mladim, neukim kaubojima o zagonetki postupanja i odnosa sa lepšim polom. Još uvek nije bio doneo odluku o tome, kada je Sveni doneo svoje cebe i prostro ga pored njega. Pogledavši ga, Dok je procenio da je mlađić mrtav umoran. Zatim se vratio i Flojd je spakovao posuđe, a onda se posadio na ivicu Svenijevog ćebeta.

– Po onome što sam video na Gudvinu kada se vratio iz svog „pohoda” na mis Dženi – rekao je – on večeras ne bi mogao niti imao šta da nam priča, mister Holideje. Zato moramo da se opredelimo za vas, da čujemo šta vi imate da nam kažete.

– Šta biste hteli da vam ja kažem? – zapitao je Dok. Sveni ga je zgranuto pogledao.

– Kako to mislite šta bismo hteli da nam kažete, mister Holideje? Dodavola, Brendon Frejžer i njegovi sinovi nisu vas gonili do Salado Krika samo zato da bi vas pitali kakvu boju čarapa volite, zar ne? Nemojte nam sada tu prodavati nevinost i naivnost.

– Niko ne namerava da vam prodaje naivnost, Sveni – rekao je Dok bez uzbuđivanja. – Ali, pre nego što pređemo na moju priču, ispričajte mi nešto o vašim iskustvima. Vi

ste već dovoljno odrasli i mogli ste da imate puno doživljaja, i možda će u poređenju sa vašim doživljajima ono što ja imam da vam ispričam izgledati jad i ništa.

Li Flojd se počeo glasno vajkati i zaveden Dokovom ozbiljnošću pokazao je na Svenija.

– Njegova iskustva, Holideje – skratio je što je mogao više uz prigušivanje smeha.

– Sto mu gromova, poslednji put kada je bio sa jednom devojkom sapleo se o sopstvene noge i napravio zbrku.

– Otkuda ti to znaš? – graknuo je Sveni na njega.

– Znam, zato što sam bio prisutan, zar nisam? Zar nisam mogao da vidim kako za vreme igre u sali za igranke staješ sam sebi na prste kao pravi trapavko i kada je kasnije brat te devojke došao da se upoznate, stegao te je tako jako da ti je zama-
lo slomio ruku.

Flojd je počeo da se smeje pri pomisli na taj događaj. Sveni se ispravio. Lice mu se zateglo, a oči su mu potamnele od ljutnje.

– Ta mala devojka nije bila tako mlada kao što kažeš, Li i njen brat me nije povredio, jer mu ja to nisam dopustio.

– Nije bila mlada? – prasnuo je Flojd.

– Kako to onda da je bila tri godine mlađa od tvog brata koji još nije napunio osamnaest godina?

– To je laž – prasnuo je Sveni. – Ona je imala osamnaest punih i devetnaestu. Rekla mi je to kada smo bili pored reke.

– Pored reke? – zaustio je Flojd i zastao otvorenih usta. – Pa, tamo nije bilo nikakve reke, jedino je iza sale za igranke bio jedan izvor i ti si sve vreme bio tamo, držeći ruku u vodi da ublažiš bol, a njen brat je stojao pored vas i zurio budnim okom kao pas čuvar. A onda, kada se umorio od gubljenja vremena...

– Ne znaš ti ništa o tome šta je bilo posle – rekao je Sveni natmureno. – Ti si bio pijan i u kolima.

– Vraga sam bio pijan – odvratio je Flojd. – Tačno je da sam popio tuce raznih pića, ali sam ipak znao šta je šta. I na kraju, da sam samo hteo, mogao sam je svakog trenutka preoteti od tebe. Ona je stvarno jedva čekala da bude sa mnom, ali, ti si se toliko nametao i toliko gurao, da je devojka jedva mogla da diše, a da ne govorimo da nije mogla da te izbegne.

Dok je zapazio da je Sveni stisnuo pesnice. Flojd je međutim ostao da sedi na svom mestu, jedino je izazovno isturio bradu. Dok je zaključio da njih dvojica imaju sada dovoljno briga sa svojim sopstvenim uspomenama i da ih više njegove uspomene ne bi mnogo interesovale. Dok su mladići sedeli i prkosno zurili jedan u drugog, Dok se okrenuo na drugu stranu i zavio se u ćebe. Uprkos popodnevnom dremanju, bio je još uvek izlomljen do kostiju, i kada se diskusija među momcima ponovo rasplamsala, on je sklopio oči i predao se snu.

* * *

Topot kopita koji se čuo dole iz prerije, trenutno je probudio Doka iz dubokog sna. On se pridigao na ležaju, pogledao tamo gde su Flojd i Sveni mirno spavali zdravim snom i pošto je savio u rolnu svoje ćebe, sišao je do reke da proveriti kako je krdo. Sa jednog uzvišenja ugledao je dvojicu jahača koji su se udaljavali prema jugu, i pri slaboj jutarnjoj svetlosti, prepoznao je Dženi Poup i njenog oca. Pretpostavio je da su to dvoje krenuli u Pebl Ridž sa ciljem da pokušaju prodati krda. Stigavši do reke, Dok je našao stoku poglelu na obali rečice na domaku pašnjaka obraslih sočnom zelenom travom. Pregazio je reku sa

ciljem da osmotri okolinu na drugoj strani, ali, tek što je prešao malo rastojanje, ponovo je začuo topot kopita. Ovaj put se približavao samo jedan konj. Znajući sigurno da to nisu ni Flojd ni Sveni, i da verovatno nije stari Žuber, pitao se da li bi to mogao da bude Gudvin i ako jeste, šta je taj čovek imao da traži na drugoj obali reke. Iz opreznosti, Dok je obišao jedan žbun pamukovog drveta i sakrio se, kada je ugledao da jašući laganim kasom niz kratku padinu na drugoj strani, dolazi jedan jahač. Samo jedan pogled na punačku siluetu u sedlu, posvedočio mu je da taj konjanik nije Gudvin. Dok se povukao nešto dublje u senku i počeo da posmatra i čeka. Baš kada je naumio da pođe za nepoznatim niz reku, zastao je, ugledao je i drugog čoveka na konju kako prelazi reku, pljuskajući obilno oko sebe hladnom bistrom vodom. U tom trenutku punački čovek je doviknuo.

– Bile!

– Ja sam, zaveži!

Ta činjenica izazvala je Dokovu radoznalost i nastojeći da pričini što manji šum, Dok se uputio ka jednoj drugoj skupini sitnog drveća i žbunja koja se nalazila nešto bliže uz obalu. No, i tako je bio još uvek dosta daleko da bi jasno mogao da čuje njihov razgovor, ali, iz odlomaka koji su mu dopirali do ušiju, bilo je očigledno da su se ta dva čoveka poznavala i da su taj sastanak dosta ranije isplanirali. Radoznao da čuje više, Dok je osmotrio padinu koja se pružala do njih, ali je zaključio da će neminovno biti primećen ako pokuša da im sa te strane priđe bliže. Zbog toga se vratio nazad do prve skupine žbunja, a onda se spustio putem kojim je konjanik došao. Tako mu je pošlo za rukom da se privuče na nekih četrdesetak metara daleko od njih, a da ne bude zapažen. Nepoznati

došljak se u tom trenutku vinuo na svog konja i Gudvin je rekao.

– Onda sutra, nešto kasnije.

– Naravno, Bile, a za ostale nemoj da brineš. Samo proveravam.

– Ako napraviš neku zbrku, bolje se nemoj ni vraćati, Luk.

– Kao da sam ti već rekao ne treba ništa da brineš o tome – rekao je Luk samouvereno. Zatim je okrenuo svoga konja i vratio se putem kojim je došao. Dok je morao da se spusti u jednu rupu dok nepoznati nije prošao pored njega. U jednom momentu došlo mu je da skoči iz zaklona, zgrabi noćnog šetača i skine ga iz sedla, ali je odlučio da to ne čini, jer je nepoznati iznenađeno zario mamuze u slabine svoga konja i uputio se prema jugu. Dok je skočio na noge i pogledao tamo gde je donedavno stojao Gudvin. No, Gudvin je već prelazio preko plicaka i skretao u pravcu glavnog logora. Dok je pošao za njim bez žurbe, nesiguran da li je ono što je čuo važno ili nije. „Ako napraviš neku zbrku bolje se nemoj vraćati“, rekao je u jednom momentu Gudvin. Zbrku oko čega? Pitao se Dok i zaključio da postoji samo jedan način da na to pitanje dobije odgovor. Dok je Gudvin velikim koracima stupao dugom padinom prema Žuberovom kampu, Dok se udaljio od reke i lagano pošao za njim, osećajući se kao nag bez svog opasača sa revolverima. Proklinjao je sebe kao najveću budalu što je dopustio da ga prividni mir okoline uljuljka u varljivo osećanje sigurnosti i neopreznosti da revolvere ostavi u logoru. Iskustvo mu je govorilo ono što se u njegovom životu mnogo puta potvrdilo, a to je da revolver ima svoje mesto i da ga ne treba ostavljati čak i kada se pođe u crkvu, ako su vernici ljudi sumnjivih naravi. A Gudvin je bez sumnje bio sumnjiva

ptica. Svestan toga, Dok je nastavio pored rečne obale i tim putem se vratio do svog logora. Stigavši tamo, pripasao je opasač i nekoliko puta proverio da li mu revolveri klize iz futrole. Ostavljajući Svenija i Flojda da i dalje spavaju, uputio se laganim koracima niz padinu do platoa i vatre, koju je Žuber održavao preko cele noći. Nalazio se na nekih dvadesetak metara od vatre, kada je odjeknuo nečiji dubok glas.

– Šta do đavola želite, Holideje?

Dok je nastavio da hoda, ne obraćajući pažnju na Gudvinovo pitanje, ali, pre nego što je prešao daljih desetak metara, Gudvin se pojavio iza kuhinjskih kola, ljutito namrgođen, sa rukama na kukovima.

– Vreme je da porazgovaramo, Holideje. Dođite ujutru, pa ćemo razgovarati i biće mi drago da vas se otarasim.

– Je li vam Poup rekao da ćete me se otarasiti? – zapitao je Dok.

– Nije važno šta mi je on rekao i da li je uopšte nešto rekao.

– Otišao je u grad da proda stoku, a ja sam ovde vođa puta, mister, i ja vam kažem da ovde više niste poželjni. Pojašite vašeg konja i čistite se, a vaš novac ćete dobiti kada za to dođe vreme.

Dok ga je posmatrao zainteresovano.

– A šta će biti ako Poup ne proda stoku? U tom slučaju, moraće stoku da tera na jug i ja ću mu biti neophodan, kao i on meni. No, kada smo već na tome možda vi već imate u vidu nekoga ko bi me mogao zameniti, Gudvine. Pa, je li to u pitanju?

– Šta ja imam u vidu to je moja stvar. U svakom slučaju ne sviđate mi se, vi zauderate, mister...

– Čovek sa kojim ste maločas razgovarali još gore zaudara, Gudvine. Čini se kao da je žurno prejahao dug put.

– Dok je primetio da je Gudvin zažmirio.

– Šta vi to dođavola trućate? – pitao je.

Dok je pokazao palcem prema reci. – Govorim o čoveku sa kojim ste maločas dugo razgovarali, Gudvine. Kakva je to zbrka koju ne bi smeo da napravi?

Gudvinove oči su divlje zasjale i njegove ruke su se digle do pređice opasača. Dok je zadržao svoje ruke spuštene pored tela i neprimetno je proteglio prste desne ruke. Gudvin je procedio kroz zube glasom kao da reži.

– Je li vam to mesečina udarila u glavu, Holideje? Jeste li vi mesečar ili vam se stvari priviđaju?

– Ni jedno ni drugo – rekao je Dok. – Koji je to krupan čovek po imenu Luk, možete li to objasniti, Gudvine?

– Da objasnim? – eksplodirao je Gudvin. – Nosi se dođavola, Holideje, neću te više podnositi!

Ruka mu je kliznula pored opasača i dograbila dršku revolvera. Ali, ma koliko da je taj pokret bio brz, Dok je ipak bio brži. U pokretu nevidljivom za oko, izvadio je svoj „linkoln”, zategao obarač i uperio ga na Gudvina, pre nego što je ovaj uspeo da izvuče oružje.

– Nastavi samo, ako hoćeš, Gudvine – rekao je Dok. Gudvin je zastao sa revolverom upola izvađenim iz futrole. Onda je otvorio šaku i revolver je kliznuo nazad. U tom trenutku, iza kola je izašao Hep Žuber sa puškom u rukama. Stari kuvar je rekao.

– Bez obzira šta vas dvojicu jede, u ovom logoru neće biti obračuna revolverima. Bar u najmanju ruku dok sam ja tu. Ako želite da jedan drugome razbijete glave, meni će to biti svejedno, ali pre toga odložite vašu gvožđuriju.

Gudvin se okrenuo i preteći pogledao starca.

– Ne mešaj se u ovo, Žubere, ili nećeš dobro proći.

Žuber je podigao pušku i bezbrižno se osmehnuo.

– Ako se nekome nešto loše desi, to u svakom slučaju neću biti ja, Gudvine, možeš mi verovati. A sada, šta kažeš na to da ti i Holidej skinete opasače?

Dok je vratio revolver u futrolu i otkopčao opasač.

– Meni odgovara – rekao je. Gudvin je video kako Dokov opasač pada na zemlju i ponovo se mašio drške svog revolvera, ali je Hep Žuber brzo reagovao.

– Grom i pakao Gudvine, učini kao što ti kažem. Ako povučesh revolver još santimetar, ti si mrtav čovek.

Gudvin ga je opet pogledao preteći.

– Ti to meni pretiš, matora psino?

– Mislim da sam dovoljno jasan, mister.

Gudvin je nešto bezglasno promrmljao, pa je onda otkopčao opasač. Tek što je oružje palo na zemlju pored njegovih nogu, on je skočio na Doka. Ali, Dok je očekivao takvu taktiku i zauzeo je odbrambeni položaj, zadajući dva brza udarca levom i desnom pesnicom Gudvinu u pleksus. Kada su ga pesnice pogodile, Gudvin se zgrčio. Dok je onda zadao još jedan aperkat Gudvinu u vrh brade. Od snage udara, nadzornik se uspravio, zatim su mu kolena klecnula, ali, nije pao sve dok mu Dok nije zadao jedan kratak svong u slepoočnicu. Hep Žuber je mirno progovorio.

– Dosta dobro, Holideje, ali, mislim da ste ovim zapečatili svoju sudbinu.

– Sudbina je sudbina, Žubere, pečatio je ja ili ne. Uostalom, imao sam i opasnijih protivnika.

– To ne bih znao da kažem, Holideje – rekao je Žuber.

– Ali, biće mi žao kada vas više ne budem viđao u logoru, jer sam naučio na vas.

Dok su oni razgovarali, Gudvin se uspravio na kolena i zavrteo glavom. Krv mu se u mlazu slivala iz usana na ruke, a on je tako klečao gledajući s nevericom kapljice krvi. Onda je uz promukao krik skočio i svom snagom zamahnuo pesnicom prema Holidejevoj glavi. Dok nije uspeo sasvim da amortizuje udarac, i pre nego što je uspeo da povрати ravnotežu, Gudvin se obrušio na njega, mlateći besno pesnicama, snagom i zanosom ludaka. Dok je ustuknuo pred neočekivanim nasrtajem i odstupio je nekoliko koraka dok se nije pribrao. Onda je zakoračio ulevo, trgnuo se i zadao nekoliko brzih udaraca Gudvinu u lice. Krv je potekla iz Gudvinove razbijene arkade. Ne želeći da mu još jednom pruži priliku za napad, Dok je zadao još jedan svong, sada u drugu slepoočnicu. Gudvin je počeo da posrće i Dok je zadao još dva tri kratka oštra udarca od kojih se nadzornik srušio na zemlju. Dok je ostao stojeći nad njim u očekivanju, ali u Bilu Gudvinu više nije bilo snage ni želje za borbom. Pokušao je da ustane, ali je ponovo pao. Žuber je čekao pun minut pre nego što je rekao.

– Bilo bi najbolje da osedlate konja i ode te, Holideje, možda ćete naići na Poupa i onda je sve rešeno.

Dok je obrisao ruke maramicom i prstima začesljao razbarušenu kosu.

– Pripazi da ne ustane i ne pođe za mnom, Hepe. Onda bih morao da ga ubijem.

– Pripaziću – rekao je Hep. – I postaraću se da mister Poup čuje pravu istinu.

– To me nije mnogo briga – rekao je Dok još uvek ljut. – Ovaj nevaljalac ga je spetljao, a Poup je dovoljno naivan da mu veruje, ali, to je njegov problem, a ne moj.

– Pomenuli ste maločas da je Gudvin nočas razgovarao sa nekim – podsetio ga je Hep.

– Pomenuli ste ime Luk.

– Da, tamo dole pored reke – rekao je Dok, uzimajući sa zemlje svoj opasač i stavljajući oko pasa.

– Luk Kendi? – zapitao je Žuber.

– Čuo sam samo ime Luk – objasnio je Dok. Žuber se počeošao po glavi i iskrivio usta. – Bilo bi čudno ako je to bio Luk Kendi, jer je on iz meni neobjašnjivih razloga dozvolio da bude uhapšen u Salado Kriku. Jeste li možda čuli da je pomenuo Rozena ili Gudija?

Dok je odmahnuo glavom.

– Znam samo da je Gudvin pomenuo čoveka po imenu Luk da ne zabrlja. To je sve.

– Nije baš mnogo – rekao je stari Hep, ali se odmah trgao kada je Gudvin počeo da se miče. Digao je pušku i dodao.

– Bilo bi bolje ako ne biste i dalje ostali ovde, Holideje. U suprotnom, moglo bi doći do prolivanja krvi, a Džastin Poup ne zaslužuje da se na njegovom poslednjem putovanju desi ubistvo? Je li tako? – Dok nije na to pitanje imao odgovor i udaljio se. Nadao se jedino da Sveni i Flojd još uvek spavaju, jer nije želeo da im uskrati oproštajni pozdrav. Kasnije će se oni verovatno pitati šta je bilo s njim, ali, nije smatrao da će ih njegov odlazak mnogo pogoditi, jer mlade ljude ništa previše ne pogađa.

* * *

Idući putem za Pebl Ridž, Dok je otkrio da je taj put jedva nešto više od obične, retko korišćene staze. Puteljak je vijugao delimično kroz gustu šumu, a delimično je obilazio prostrane brdske terene koji su se pružali nekoliko milja dalje prema jugu. U

džepu je imao novčanik sa dosta gotovog novca i priznanicom koju mu je Poup dao. S tim je bio obezbeđen izvesno vreme, ali je očekivao da će po dolasku u Pebl Ridž naći rančera i njegovu kćer. Što se tiče događaja u logoru, Žuber mu je obećao da će sve tačno ispričati Poupu. Dok još nije bio sasvim načisto da li da nastavi put na jug u slučaju da u Pebl Ridžu ne naplati dug, kada je, obišavši jednu krivinu, u daljini ugledao svetiljke maloga grada. Sem toga, ugledao je Dženi Poup i njenog oca. Ona je sedela pored puta, a Džastin Poup je nepomično ležao ispred nje, sa glavom položenom u njeno krilo. Konji su stajali u njihovoj neposrednoj blizini, a uzde su im visile do zemlje.

Iznenadena Dokovim iznenadnim dolaskom, Dženi je dograbila revolver koji se nalazio pored nje i uperila ga u njega. Mesečina je jasno obasjala njeno uplašeno lice. Usne su joj nervozno podrhtavale. Dok je zaustavio konja i rekao mirno.

– Sve je u redu, mis Poup. To sam ja, Holidej.

– Holidej! – začuo se njen glas kao eho.

– Šta vi radite ovde? Jeste li to vi učinili?

– A šta to? – pitao je Dok i začuđen sjahao lagano iz sedla. Nije ni pokušao da joj se približi mada mu je izgledalo da joj je teško da drži naperen revolver.

– Evo šta – rekla je pokazujući pokretom glave na svog oca. – Neko je pucao na tatu.

Po prvi put od kako je upoznao Dženi, Dok je u njenim očima video suze. Sagnuo se i uzeo revolver iz njenih drhtavih ruku. Zatim je kleknuo pored nje i Poupovo lice okrenuo prema mesečini. Bilo je to lice čoveka koga je mučio strahoviti bol.

– Kako vam je, Poupe? – zapitao je Dok. Oči starog rančera su se otvorile i on je

dugo vremena slepo zurio u Doka, a onda je jezikom liznuo suve bezbojne usne.

– Suviše je težak za mene – rekla je Dženi. – Ne dozvoljava mi da pogledam koliko je ozbiljno ranjen.

– Meni će dozvoliti – rekao je Dok samouvereno i blago namestio rančera u sedeći položaj. – Ja sam nešto kao doktor i razumem se u rane.

Poup je izvesno vreme ljutito zurio u njega, a onda se naglo zgrčio, jer ga je zahvatio novi talas bola. Dok je video kada je rančer rukama pritisnuo stomak i grubo mu je uklonio ruke. Dženi je kratko kriknula, ali je odmah začutala kada je Dok okrenuo njenog oca prema mesečini i rekao tiho.

– Ako mi ne dozvolite da pogledam, Poupe, neću moći da vam pomognem. Ili tako ili ćete ovde umreti.

Poup je sklopio oči i uzdahnuo duboko, a onda je s naporom prevaljao preko usana.

– Ja sam dobro. Ali, ne želim da se neka skitnica mota oko mene. Samo me stavite na moga konja.

Dok je na brzu ruku osmotrio ranu, ne obazirući se na Poupov neljubazan ispad, rekao je Dženi da nađe komad platna i od njega napravi zavoje. Dženi je ustala zbunjelog izraza lica. Videvši to, Dok je rekao kratko.

– Pa imate valjda nešto ispod te suknje, zar ne? – Dženi ga je netremice začuđeno pogledala, ali se ipak udaljila u senku. Kratko vreme kasnije, Dok je čuo cepanje platna. Kada se vratila, dala mu je nekoliko komada zavoja. Dok ih je uzeo i rekao.

– Ovo će biti dovoljno, bar se nadam.

Zabacio je Poupovu glavu malo unazad i rascepivši starčevu košulju, oslobodio otvorenu ranu, a onda je pažljivo stavio zavoj preko nje. Dženi je sada opet sto-

jala pored njega, pružajući mu jedan dug komad iscepanog platna. Dok ga je uzeo, rekao Poupu da udahne i kada ga je starac poslušao, ovaj put bez protesta, Dok je čvrsto privezao zavoj preko rane. Zatim je namestio Poupovu košulju i pomogao mu da ustane. Dženi je kriknula.

– Ne smete ga micati, mister Holideje, teško je ranjen. Zar hoćete da ga ubijete?

– Nemam razloga da ga ubijem – rekao joj je Dok – a kratko jahanje biće mu korisno ako u gradu nađemo lekara. Ja sam učinio ono što sam mogao.

Džastin Poup se naslonio na Doka i glasno zastenjaio. Dženi je uzela komad platna i obrisala mu oznojeno čelo. Ne obazirući se na Doka na koga se nesvesno naslanjala, upitala je oca. – Kako se osećaš, tata? Možeš li da jašeš?

Poup je progutao vazduh i mlitavo se obesio o njih.

– Holidej je u pravu – promrmlijaio je.

– Stavite me na konja.

– Ali, pašćeš, tata.

– Ja ću ga pridržavati – rekao je Dok. Digao je Poupu i koliko je mogao pažljivije namestio ga u sedlo. Onda je i sam uzjahao i poterao svoga konja pored Poupovog, a Poupu je rekao da se nasloni na njega. Obgrlio je starca oko ramena i držeći ga uspravno, poterao oba konja. Izvesno vreme, Dženi je stojala i posmatrala ih, a onda je potrčala svome konju i pojahala ga, i pošla za njima. Prešla je sa druge strane do svoga oca i sve vreme puta do grada, nehotice je zurila u Doka. On na to nije obraćao pažnju, jer je razmišljao o jednom drugom trenutku na jednom drugom mestu, naime o susretu između Gudvina i čoveka koji se zvao Luk. Pitao se da li ranjavanje Džastina Poupu nije možda ono što Luk nije smeo da zabrlja.

* * *

– U lošem je stanju, ali, moglo je biti i gore – rekao je doktor Rouli kada se odmakao od kreveta i povukao čaršav do brade onesvešćenog Džastina Poupa.

– Kako bi moglo biti gore? – presekla ga je Dženi oštro. – S njim ste već više od jednog sata, i ne izgleda ništa bolje.

– Najviše pola sata – popravio ju je Rouli – a što se tiče toga kako bi moglo biti gore, reći ću vam. Mogao bi biti mrtav.

Dženi je prinela šake usnama u zaprepasćenju, i Rouli je sa simpatijom potapšao devojkicu po ramenu.

– On je izdržljiv stari laf, koliko ga se ja sećam, mis Poup, i još nije ostvario sve svoje lude ambicije. Mislim da će za nekoliko dana biti dobro. Više sam zabrinut za vas.

Dženi je žustro uzmakla korak nazad.

– Ja sam dobro, vrlo dobro, doktore.

– Vi ste veoma iznureni devojkicu i treba vam odmor. Treba da prestanete da brinete. I suviše ste opterećeni za vaše godine.

Dženi ga je pogledala ljutito. U uglu oda je, gde je čekao poslednjih pola sata, Dok je dokonim pokretima izvadio svoju dugu finu cigaru i ustao da pođe. – Mogu li još nešto učiniti, doktore? – zapitao je.

Rouli je odrečno odmahnuo glavom.

– Samo da otvorite bocu mog najboljeg viskija. Ne dešava mi se često da me neko u ovo doba noći digne iz kreveta da previjem nekog starog čoveka.

Dženi je opet odmerila pogledom starog doktora, ljuta na njega što tako ravnodušno govori o njenom ocu koji se borio sa smrću. Trenutak kasnije je rekla.

– Dakle, možda bi bilo najbolje da obojica izađete iz sobe. Sigurno mu neće nedostajati miris viskija ili duvanskog dima.

Dok, pripaljujući cigaru, pažljivo ju je osmotrio preko plamena zapaljene šibice. Kada se njen pogled sreo sa njegovim, Dok je slegnuo ramenima, dunuo u šibicu i vratio cigaru u džepčić na svom sakou.

– Dajte tu bocu, doktore, ja ću je otvoriti – rekao je kada je doktor pošao ispred njega iz sobe. Začuo je Dženino gundanje, ali je ipak pošao za doktorom i pošto je otvorio bocu koju mu je ovaj dao, nasuo je tečnost u dve čaše. Pružajući jednu Rouliju rekao je.

– Mislim da bi i njoj koristilo jedno piće, doktore.

– Sigurno da bi, ali, ja se ne bih usudio da joj ga ponudim. Ona je jako temperamentalna, zar ne? I to me iznenađuje. Poslednji put kad sam je sreo Dženi Poup je bila vrlo pitoma.

– Mora da joj je sunce na putu udarilo u glavu, doktore – izrekao je Dok svoju dijagnozu, a Rouli se složio s njim. Pošto su popili piće, Dok je odlučio da ipak odnese jednu čašu Emi. Kad je ušao u odaju, ona je sedela pored kreveta oborenih ramena s izgledom krajnje jadne osobe. Prišao joj je tiho i rekao.

– Ako nameravate da cele noći sedite pored vašeg oca, biće vam potrebno ovo.

Dženi je pogledala skoro punu čašu viskija koju joj je ponudio.

– Sve to? – zapitala je.

– Da, sve. Ispijte naiskap. To će učiniti da se osetite mnogo bolje.

Ona je kolebljivo uzela čašu i dugo je posmatrala sadržinu, pre nego što ju je ispila naiskap. Nekoliko trenutaka izgledala je isto tako kao i pre toga, a onda ju je obli- lo rumenilo i ona se zagrcnula kao da se guši.

Dok je uzeo čašu iz njene ruke da je ne bi bacila na njega i izašao iz sobe. Pridruživši

se doktoru, nasuo je sebi još jedno piće. Rouli je na kolenu držao komad papira, a u ruci olovku.

– Kada je šerif van grada ja pišem izveštaj o povredama od kuršuma, Holideje. Hoćete li mi kazati pojedinosti o tom događaju!

– Ne znam pojedinosti – odgovorio mu je Dok. Rouli ga je pogledao iznenađeno.

– Ali, bili ste tamo, zar ne? Dovedi ste Džastina u grad.

– Naišao sam neposredno posle događaja – rekao je Dok i ispričao mu sve što je znao o incidentu. Rouli je ustao i rekao Doku da pođe za njim. Vrativši se u bolesnikovu sobu, doktor je zapitao Dženi.

– Šta se tačno dogodilo, mis Poup?

Dženi je bacila kratak pogled do Doka koji joj je pokretom glave dao na znanje da treba da udovolji doktorovom zahtevu. Na Dokovo iznenađenje, Dženi nije ništa prigovorila. Sasvim pribrano, devojkica je počela.

– Bili smo već na domaku grada i tata je baš govorio kako bi bio srećan ako bi mogao da proda stoku i završi putovanje ovde u Pebl Ridžu, kada je neko ispalio dva hica na nas. Moj konj se od straha propeo na zadnje noge i trebalo je izvesno vreme da ga umirim. Kada sam konačno smirila konja, videla sam da tata leži na zemlji. Pohitala sam do njega, ali, on mi nije dozvolio da ga pregledam. Onda je naišao mister Holidej.

– A, kao što sam vam rekao doktore, imao sam malo muke sa Poupom. On je od onih koji ne veruju kaubojima ili ženama – dodao je Dok. Dženi ga je oštro pogledala ali se Dok samo osmehnuo i ona je pocrvenela i odmah pogledala u stranu.

– Ništa više? – zapitao je Rouli.

– Ništa što ja znam – rekao je Dok.

Rouli je upitno pogledao Dženi, ali ona je samo odmahнула glavom. Rouli je vratio olovku u džep i bacio papir na divan.

– Pa, ja više ništa ne mogu da učinim, mis Poup – rekao je. – Ako nemate ništa protiv ja ću se udaljiti. Vi možete ostati ovde koliko god hoćete.

Zatim se okrenuo Holideju.

– Što se vas tiče, mladi čoveče, pretpostavljam da bi vas Džastin Poup častio pićem što ste mu spasli život.

– Mister Holidej nije učinio ništa više... – zaustila je Dženi, ali se Rouli okrenuo i učutkao ju je jednim ozbiljnim pogledom.

– Mis Poup, on je vašeg oca doveo ovamo. Da to nije učinio vaš otac bi do jutra bio mrtav. Prema tome, ma šta osećali prema mister Holideju, to je sada nevažno. Trebalo bi da mu budete zahvalni, devojkico.

Rekavši to, Rouli je izašao iz sobe. Dok je pošao iz sobe, ali ga je Dženi pozvala. Okrenuvši se, Dok ju je video kako stoji stisnutih usana i ruku zgrčenih u pesnice.

– Možda je doktor u pravu, mister Holideje, i ja sam vam zahvalna. Ali, takođe, i vrlo sam zbunjena.

– Nešto vas brine? – zapitao je Dok.

– Da, zabrinuta sam. Tatino naređenje je bilo da svi ljudi ostanu u logoru. Kako se onda desilo da ste vi pošli u grad. Zar ne mislite da je njegova naredba na neki način važila i za vas?

– Njegova naređenja su dobra, madam – rekao je Dok i izvadiвши cigaru iz džepa kresnuo je šibicu. Odbacio je gust dim i nastavio. – Stvar je u tome što naređenja vašeg oca ne važe za mene.

– Znam sve, ali, bio je ipak red... – počela je Dženi oštro.

– Nije bilo moguće ostati dalje. Njegov nadzornik se sukobio sa mnom.

Dženi nije bila previše iznenađena.

– Sukobili ste se sa Bilom? Zašto?
– Kada se vratite u logor pitajte ga – rekao je Dok.

– Ali, ja pitam vas, mister Holideje. Imam pravo da znam šta se događa u karavanu moga oca, pogotovu sada kada ja moram da preuzmem brigu o njemu.

Dok je slegnuo ramenima, odbio gust dim i zagledao se devojci u oči. Rumenilo je opet izbilo na njenim obrazima.

– Zašto brinete da li sam ja u logoru ili nisam, mis Poup? Imao sam utisak da ćete biti mnogo srećniji ako ja pođem svojim putem.

Dženi je otvorila usta da odgovori, ali je odustala. Okrenula se i zabavila se nameštanjem pokrivača na očevim prsima, pre nego što je ponovo progovorila.

– Moj otac, iz nekih razloga koje nije hteo da mi objasni, ima o vama vrlo visoko mišljenje, mister Holideje, kao o veštom goniču, mislim.

– A ne o mojim drugim kvalitetima? – primetio je Dok. Ona se okrenula odjednom ljuta.

– Kako možete očekivati da pošteni ljudi imaju visoko mišljenje o vama, kad znate ko ste?

– Za Hepa Žubera sam bio dovoljno dobar – rekao je Dok. – Takođe za Svenija i Flojda.

– Ja sada govorim o ženama i vi to vrlo dobro znate. Šta kažete o onom sramnom postupku sa Larom i Lisom Frejžer? Sigurno ne mislite da ste se ponašali kako treba, prihvatajući najpre gostoprinstvo, a onda... onda...

Dok je ugasio cigaru u pepeljari i pogledao devojku.

– Šta onda, madam? – zapitao ju je prkosno.

– Vi dobro znate – rekla je grubo.

– Znam vašu verziju ili moju? – zapitao je mirno.

– Mogu postojati dve verzije o onome što ste učinili, mister Holideje? – zapitala je.

– Naravno da mogu, madam. Uzmite vas i Gudvina, posebno danas poslepodne. Bil vas je pratio...

– To nema nikakve veze sa vama – viknula je Dženi na njega.

– Apsolutno nikakve. Uzimam to samo kao primer. Da bih vam olakšao da razumete.

– Onda, ne želim da razumem. Ne želim uopšte da razgovaram sa vama. Hoćete li me molim vas ostaviti na miru?

Dok je prišao vratima, otvorio ih, a onda se okrenuo Dženi.

– Sa Lisom i Larom sve stoji drukčije nego što mislite – rekao je. – One su navaljivale, ne ja. Pretpostavljam da su se osećale usamljene, budući da su mesecima živele na ranču, daleko od sveta.

– Rekla sam vam da ne želim ništa da čujem o tome – doviknula mu je Dženi. Dok je nastavio kao da nije čuo.

– Danas se moglo desiti skoro isto, tako da ste vi želeli Gudvina i da je on želeo vas. Mišljenje vašeg oca ne bi tu ništa vredelo, zar ne?

– Odlazite! – kriknula je Dženi i stisnutih pesnica skočila. – Napolje!

– Jednoga dana ćete možda zažaliti što ste to rekli, misis – kazao je Dok konačno i zatvorio vrata za sobom. Smeškao se kada je izašao na verandu gde je Rouli leškario opružen na divanu. Mahnuo je starom doktoru rukom u znak pozdrava, sišao niz stepenice u dvorište. Pre nego što je stigao do vratnica, Rouli je povikao za njim.

– Divljakuša, opasna divljakuša Holideje. Na vašem mestu ja bih nastupao vrlo oprezno.

– Ali, niste na mom mestu. Ja odlazim, doktore.

Rouli je neodređeno slegnuo ramenima i okrenuo se na stranu, a Dok je nastavio da korača i izašao na ulicu. Pola tuceta svetiljki su osvetljavale glavnu ulicu Pebl Ridža. Dokov prvi utisak bio je da grad ne izgleda suviše napredan i da Poupove nade da će stoku prodati u tom gradu nisu bile previše istinite. Kako je još uvek bilo nekoliko sati do izlaska sunca, poterao je svog konja niz ulicu, tražeći gradsku štalu. Našao ju je tačno na kraju ulice, upravo iza jedne zgrade sa lažnom fasadom na kojoj je krupnim natpisom hvalisavo reklamirano služenje hrane i pića preko celog dana i noći. Dok nije našao nikoga u štali, i zato je ostavio konja u dvorištu, a sedlo zakačio na za to određeno mesto na zidu stare drvene štale. Vrativši se u glavnu ulicu, uputio se prema otvorenom salunu, sumnjajući u dubini duše da je ono što na reklamnom panou piše zaista tačno. Pro-lazeći pored jedne uzane sporedne ulice, shvatio je da Pebl Ridž ima noćni život koji prevazilazi njegovu veličinu, jer je odnekuda odjednom kao vulkan izbila bura glasova, praćena strahovitim povikom kojim se tražila tišina, a zatim žubor glasova koji su zbog nečega negodovali. Dok je odlučio da ispita šta se tamo događa i uputio se prema kraju sporedne ulice. Vrata jedne zgrade bila su širom otvorena i on je ušao u jednu blistavo osvetljenu sobu u kojoj se tiskalo približno oko tridesetak osoba. U sredini prostorije, jedan čovek koji je na čelu nosio štitnik protiv svetlosti delio je karte sedmorici ljudi koji su sedeli oko jednog stola, dok su svi ostali, s izuzetkom krčmara koji se nalazio iza prenatrpanog šanka, stajali okupljeni oko stola i posmatrali igru. Na Dokov dolazak baš

niko nije obratio pažnju i on je, koracima šetača, prešao preko odaje do šanka i spustio nekoliko novčića na uglačanu površinu. Bio je poslužen viskijem i vodom, što je on prihvatio bez protivljenja, jer verovatno da u tom salunu i nije bilo drugog pića, pa mu protesti ne bi ništa značili. Poručio je još jedno piće i dok mu je krčmar nalivao drugu čašu, on je već ispio prvu.

Krčmar, jedan temeljan, onizak čovek od šezdesetak godina, hladno ga je odmerio pre nego što je rekao.

– Prilično ste ožedneli. Jeste li dugo putovali?

– Došao sam iz Salado Krika sa jednom grupom goniča stoke. Prešli smo prilično parče pustinje.

Barmen je začuđeno podigao obrve.

– Vi to nazivate priličnim parčetom pustinje, mister? Časti mi, pa, to je pravi pakao. Kladim se da se nećete vratiti istim putem.

– I tu opkladu biste dobili – rekao je Dok ljubazno. Krčmar je ozbiljnog lica klimnuo glavom.

– Uvek dobijam opklade kada nema uloga.

Pokazao je prstom prema stolu za kockanje gde je galama postajala sve veća.

– Nešto ranije sam izgubio sedam dolara, pa sada moram punih sedam sati da služim goste da bih zaradio to što sam izgubio. A neki kažu da u ovom gradu teče „med i mleko“, i da treba samo da se sagneš pa da pokupiš zelembaće koje lete po ulici. Dok je iz unutrašnjeg džepa izvadio Poupovu priznanicu. Hteo je da proveriti da li je i u kojoj meri Poup poznat u ovom kraju i koliki mu je kredit, sumnjajući da će možda, ako napusti sve ideje i planove u vezi sa Poupom i njegovom kćeri, imati muke da naplati priznanicu

tamo gde Poupa ne poznaju. Pružio je priznanicu pod nos krčmaru.

– Pročitajte ovo – rekao je Dok.

– Nema nikakvog značaja da li ću pročitati ili ne, mister. Gazda ovog saluna je Kuper.

Onda je pokazao na dežmekastog čoveka sa podvaljkom koji je delio karte s izgledom čoveka koji je smatrao da je njegova dužnost da pokupi svaki dolar koji se nalazio u toj odaji. Dok je ležernim koracima prišao do iza Kupera. Kada je završio deljenje i kada je ponovo pokupio novac sa sredine stola, Kuper je zasijao u licu više nego ikada. Dok je lagano spustio priznanicu pred njega. Kuper je trgao glavu, pogledao iznad sebe i namrgodio se zbog ometanja. Na to je Dok rekao.

– Rečeno mi je da Poupovo ime ovde uživa ugled i da svaki njegov potpis ima pokriće.

Kuper je uzeo papir sa stola, okrenuo ga prema svetlosti, pažljivo ga osmotrio a zatim klimnuo glavom.

– Poupovo ime uživa ugled i ovo je njegov potpis, ali – zastao je za trenutak – vreme na su teška i pokrića nema.

– To sam samo hteo da znam – rekao je Dok i okrenuo se da pođe, ali je u tom trenutku Kuper digao obrve i zapitao.

– A gde je Poup sada?

– Tu je, u gradu – odgovorio je Dok – sa dobrim krdom goveda.

– Ne beše li njegov nadzornik neki čovek po imenu Gudvin? – pitao je Kuper pogledavši jednog čoveka koji je sedeo preko puta njega, kao da se obraća njemu, a ne Holideju. Taj čovek, mršavko s izduženim žalosnim licem i prljavim rukama, klimnuo je glavom.

– Poslednji put kada je Poup dolazio ovamo, neki Gudvin je bio vođa puta, mora biti da je to taj isti.

Kuper je preko ramena pažljivo pogledao Doka.

– Dvojica su danas tražila tog Gudvina. Ne, bilo ih je trojica – ispravio se.

Dok je uzeo priznanicu iz njegovih debelih prstiju, savio je i stavio nazad u svoj džep.

– Samo sam hteo da proverim dokle je poznato Poupovo ime.

– Skoro do same granice. On je veliki rančer, taj Džastin Poup.

– Može li se očekivati da ovde proda pet stotina grla stoke? – čovek izduženog, žalosnog lica digao je glavu, namrštio se tako da mu se lice pretvorilo u gomilu bora, a onda je prasnuo u ciničan, skoro drzak smeh.

– Ovde, u Pebl Ridžu? – zapitao je Doka.

– Da li vi to terate šegu sa mnom, stranče?

– i sam Kuper se na to pitanje nasmejavao, kao i mnogi drugi za stolom i oko stola. Izgledalo je čak kao da i barmen uživa u tome što je smatrao za šalu.

– Nema izgleda, je li? – zapitao je Dok Kupera.

– Ima, ako bi imao strpljenja da za sledećih pet stotina nedelja svake nedelje prodaje po jedno, pretpostavljam da bi tada našao kupce – rekao je Kuper.

– Zar niste čuli šta se desilo?

– Nisam, ali, računam ako ne „curi onda bar kaplje” – uzvratio je Dok.

Kuper je to prihvatio kao dobru šalu.

– E, tu niste u pravu mister, trebalo je da čujete, a Poup je morao to da zna, da železnički odbori više ne rade, i da je pruga do granice zatvorena. Ceo posao je zaključen pre godinu dana, jer im se verovatno nije isplatio. Ovaj grad polako umi-

re i uskoro će biti mrtav, sem, naravno, mog biznisa. Prema tome, zaboravite o prodaji stoke i ako ste raspoloženi, mogu vam za tu priznanicu dati deset odsto od njene vrednosti, a ja ću već videti šta ću s njom. Bolje vam je i to nego ništa, jer od Poupa u ovim prilikama nećete moći da naplatite taj novac.

Dok je promrmljao nešto što je ličilo na „hvala na savetu” i udaljio se od stola, a Kuper je ponovo uzeo karte i počeo da ih meša. Dok je pao u iskušenje da tom drskom pljačkašu da lekciju iz igranja pokera, i da ga za kaznu opelješi, ali je od te namere odustao, jer je imao važnijeg posla. Kada je barmen počeo da deli i kada su igrači ponovo bili okupirani samo kartama, Dok je pomislio da ima mnogo lepših mesta za kocku od Pebl Ridža. Završio je svoje piće, mahnuo barmenu rukom u znak pozdrava i izašao iz saluna. Uzeo je svog konja iz dvorišta štale, osedlao ga i ne plativši ništa, jer je smatrao da za pola sata boravka u dvorištu ne duguje nikome ništa, izjahao je na glavnu ulicu. Pogledao je zamišljeno prema kući doktora Roulija u kojoj je stari Poup ležao teško ranjen i gde je njegova kći Dženi verovatno još uvek sedela pored njegovog uzglavlja i zabrinuto lomila prste. Pomislio je da u tom trenutku imaju već dovoljno nevolja i da nema potrebe da im još otežava položaj dodavanjem nekih svojih zlih slutnji. Zato je odjahao iz grada bez pozdrava i uputio se ka severu istim onim putem kojim je jedan sat pre toga dojahao u grad.

* * *

Logor je počivao u tišini i mada je dopuštao da su Sveni, Flojd i Žuber mrtvi umorni od dugog i napornog jahanja kroz pustinju, apsolutna tišina je uznemiravala

Doka. Obišao je oko rečne krivine očekujući da će videti krdo kako mirno pase na sočnim zelenim pašnjacima, ali je naglo zategao vođice kada je pred sobom ugledao samo pustu rečnu obalu. Podbočivši se u sedlu, pogledao je u pravcu gde su između borovih stabala bila smeštena kola sa namirnicama. Kola su se i sada tamo nalazila, tačnije rečeno ono što je od njih ostalo. Ležala su prevrnutna na bok, i od njih jedva da je ostalo nešto više od upola dogorele konstrukcije. Dok je poterao konja u trk prskajući vodu pod kopitama, pregazio na Migu reku i popeo se uz obalu. Skočio je iz sedla pre nego što je Mig prestao da trči, i sa revolverom u ruci počeo da šara pogledom po okolini, očekujući da se prašina slegne. Ništa se nije micalo, i ništa se nije čulo, nikakav šum sem odjeka topota kopita Miga koji se sada laganim kasom udaljavao od njega. Tada se iza nagorelih ostataka kola pojavila jedna seda glava i s njom cev neke prastare puške. Dok je spustio ruku sa dotle naperenim revolverom i zagledao se u ljutite ogorčene oči Hepa Žubera. Puška je planula i vazdušni udar blisko naciljanog kuršuma očešao je Doka po vratu. Dok se bacio u stranu i počeo da se kotrlja, kada je Hep ispalio i drugi metak na njega. Sačekavši da eho pucnjeva zamre u daljini, Dok je povikao. – Prestani sa paljbom, Hepe. To sam ja, Holidej.

Niko nije odgovorio, ali je Dok čuo kako starac ubacuje novi metak u cev. Ali, treći hitac nije odjeknuo. Dok je čekao, čvrsto priljubljen uz tvrdu, hladnu zemlju, pokušavajući da iz tog položaja vidi starčevo lice. Tri četvrtine starčevog lica bilo je pokriveno krvlju, a ostatak je bio zamrljan garežom. Prošao je pun minut pre nego što je Žuber nekoliko puta obrisao lice ru-

kavom i zažmurio, još uvek držeći pušku naperenu.

– Ako ste vi Holidej, izađite lagano na videlo – doviknuo je. – A ako niste, onda računajte kao da ste mrtvi.

Dok je lagano ustao na noge, ostao tako nekoliko trenutaka, a onda zapitao.

– Jesi li slep, stara orlušino? Mogao si me ubiti.

– Još niste sasvim izmakli smrti, mister. Mada mi izgledate i govorite kao Holidej.

Holidej je sačekao da starac još jednom obriše krv sa lica, a onda se laganim koracima uputio ka njemu. Tek kada se zaustavio na metar dva daleko od starca, primetio je da su Žuberove oči podlivene krvlju.

– Uvek sam smatrao da praviš najbolju kafu na svetu, Hepe – rekao je. Žuber je odahnuo s olakašanjem i pustio da mu stara puška padne iz krvlju umazanih ruku. Zatim je klonuo na stranu i mršavim ramenom se naslonio na stranicu nagorelih kola.

– Mislio sam da su se vratili da me dokrajče.

– Ko? – zapitao je Dok već naslućujući identitet starčevih napadača.

– Gudvin i njegovi prijatelji, četvorica njih. Jadnim mladićima nisu pružili nikakvu šansu, a ja sam se samo srećom izvukao.

Dok je šutnuo komad nagorele daske koja mu se našla na putu i ušao u zaklon koji je Žuber za sebe napravio. Vatra je progutala cela kola sem dela oko sedišta vozača i taj deo je bio sav izrešetan mecima. Dok je umirujućim rečima objasnio Žuberu da nema čega da se plaši, a onda je pošao da dovede svog Miga koji je mirno pasao na obali rečice. Poveo je konja nazad do nagorelih kola i uzeo iz svoje torbe jedan čist ubrus i čuturicu sa vodom sa jabuke

sedla. Natopivši ubrus vodom, kleknuo je pored starca i pažljivo mu obrisao lice. Dubok zarez na čelu nije više krvario, ali je iz rane na obrazu, posle čišćenja ubrusom ponovo pocurio tanak mlaz krvi. Otkinuo je komad ubrusa i dao ga Žuberu da njime pritisne ranu. Zatim je pljusnuo šaku čiste vode starcu u oči, i rekao mu da trepće sve dok mu voda i suze nisu oprale ostatke krvi u očima. S uzdahom olakšanja, Žuber je legao na zemlju i rekao.

– Već sam mislio da sam slep. Video sam sve kao kroz koprenu magle.

Dok mu je dao da pije vode, a onda mu je pomogao da ustane.

– Šta misliš, da li ćeš moći da dođeš do reke? – upitao je. Hep je samouvereno klimnuo glavom i Dok mu je pomogao da siđe niz obalu, a onda i da zagazi u vodu. Kada mu je voda došla do pojasa, Dok mu je rekao da se zagnjuri u hladnu rečnu vodu i kada je to nekoliko puta ponovio, starac je izgledao mnogo bolje. Dok mu je posle toga pomogao da izađe na obalu i položio ga na zemlju. Tek tada je počeo da ispituje starca. Žuber je slabim glasom ispričao.

– Nije prošlo mnogo vremena od kada ste vi otišli, a Gudvin je potegao revolver na mene. Mislio sam da je još ljut što sam ga naveo... ono zbog vas, ali, nije to uopšte bilo u pitanju. Rekao mi je da mrzi moju smrdljivu dušu, da je Poup budala, da je Dženi kučka.

– Jesu li s njim bili i njegovi prijatelji? – zapitao je Dok. Žuber je klimnuo glavom.

– Bio sam u pravu što se tiče čoveka za koga ste rekli da ga je Gudvin sreo ranije u toku noći. Bio je to Luk Kendi, bez svake sumnje. Čim mi je Gudvin uzeo revolver i zapalio moja kola, pojavili su se Kendi i njegova dva prijatelja, Rozen i Gud. Tek tada sam razumeo šta se dogodilo.

– Gudvin je na taj način računao da se osveti Dženi? – pitao je Dok.

– Nešto slično tome, Holideje. Ali ne baš sasvim isto. Čini mi se da je Gudvin to davno isplanirao, možda još u Salado Kriku. Udesio je da se Kendi, Rozen i Gud umešaju u onu tuču i da budu lišeni slobode. Tako je Poup ostao bez dovoljno radne snage, pa je gonjenje stoke išlo nešto sporije nego sa kompletnim ljudstvom. Sve mi izgleda da je hteo da dobije u vremenu.

Dok se upitno namrštio, jer još nije potpuno shvatio na šta Hep cilja. Žuber je bez dvoumljenja nastavio.

– Trebalo mi je dosta vremena da shvatim zašto je hteo da dobije u vremenu, ali, kada su on i njegove hulje saučesnici otišli i ostavili me misleći da sam mrtav, a stoku poterali prema zapadu, znao sam da je organizovao da stoka bude utovarena na železnicu u Vilburu.

– Vilburu? – zapitao je Dok.

– To je jedan grad mada, i nije neki grad, jer je mrtav od samog početka, ali, ipak ima železničku vezu sa Čejenom. Tamo niko neće praviti pitanje ako neka grupa ljudi dotera krdo goveda radi transportovanja. Nema šerifa, a nijedan građanin nije bolji od konjokradice.

– Koliko je daleko? – zapitao je Dok.

– Za krdo, sigurno dva dana.

Dok je pogledao na zapad preko reke, pri-sećajući se da je Kendi došao iz tog pravca. Gudvinov plan mu je sada bio nešto jasniji. Ispričao je Žuberu o ekonomskoj propasti Pebl Ridža koja se odigrala nešto posle prethodne Poupove posete tom gradu. Žuber se namrštio, jer mu se sada pred očima otvorila kompletna slika događaja.

– Vrag ga odneo, ispao je vrlo pametan, zar ne, Holideje? Najpre se oslobodio vas, zatim je poslao Poupu i njegovu kćerku

u Pebl Ridž radi glupog, neostvarljivog posla. Posle toga, trebalo je još samo da ukloni momke i da mene skine sa grbače. Onda je imao dovoljno vremena da otera krdo u Vilbur, utovari ga na železnicu i odveze do Čejena i tamo ga proda. Prokleta hulja.

– Šta je bilo sa Svenijem i Flojdom? – zapitao je Dok ne krijući radoznalost. Od njegovog dolaska u logor nijedan od njih dvojice nije se ni pojavio, a iz priče Žuberove moglo se naslutiti da su pre toga izbrisani sa spiska.

– Šta je bilo? Hladnokrvno su poubijani. Čim su Kendi i njegove ubice stigli, Gudvin im je rekao da se pobrinu za njih. Ja nisam mogao ništa da učinim, Holideje, ništa što bi ih spaslo. Kola su mi bila zapaljena, Gudvin me je držao na nišanu revolvera i cinično se cerio. Podli kojoti!

Val duboke žalosti obuzeo je Doka. Sveni i Flojd su bili neuki i sirovi, ali, vremenom bi od njih postali dobri, pošteni ljudi. A sada... Dok je nekoliko puta stisnuo i otvorio pesnicu, jer je tugu zamenila ljutnja. Bio je nestpljiv da nekuda pođe i iskali svoj bes.

– Ali, časti mi, Holideje, neće to proći tek tako, platiće on to – zamumlao je Hep. – Stari Džastin je možda ostario, ali, u svakom slučaju, on nije od onih ljudi koji će dopustiti da ga neko pljačka i ubija njegove ljude. Goniće tu bandu nevaljalaca do na kraj sveta, smem da se kladim, i naterać ih da skupo plate to što su učinili.

– Ne, izvesno vreme sigurno neće moći – odgovorio mu je na to Dok. Žuber se upitno namrštio i sačekao da mu Dok objasni šta je mislio. Dok mu je ukratko ispričao o zasedi u koju su upali stari rančer i njegova kći. Hep je odjednom klonuo ramenima kao da su mu sve nade pokopane.

– Neke stvari se ne uklapaju, Hepe – rekao je Dok, i Žuber je dovoljno živnuo da pokaže interesovanje.

– Šta na primer? – zapitao je.

– Pa, evo kako ja to gledam. Gudvin je udesio da Kendi, Rozen i Gud budu uhapšeni u Salado Kriku. U redu, to bi usporilo Poupa i krdo ne bi bilo tu gde je sada. Ako pretpostavimo da Gudvin neće moći da utovari stoku u Vilburu pre sutrašnjeg dana, ili možda prekosutra, onda se sve logično uklapa. To što se otarasio mene, što se otarasio Poupa i što je tebe i momke uklonio s puta.

– Tako je i bilo – složio se Žuber.

– Zašto mu je onda bila potrebna igra s Dženi? – zapitao je Dok kada se na Žubеровом licu pojavio izraz nedoumice i zbunjenosti. – Zar nije mogao da isplanira ovako kao što si rekao i da to sprovede u delo.

– Pretpostavljam da je mogao, Holideje – promrmljao je Hep. Dok je nastavio da govori kao da razmišlja glasno.

– Pretpostavimo da je Poup mrtav, da ste ti i momci mrtvi i da je krdo oteto i prodato. Dženi bi tada bila bez oca i bez stoke, to jest, bez sredstava za život. Možda je Gudvin slutio da kao muškarac kod nje nije uznapredovao, a ipak mu je bilo stalo do nje.

Žuber se pogladio rukom po obrazima i zamišljeno napucao usne, ali nije mogao da smisli ništa što bi Doku pomoglo da reši zagonetku. – Šta bi u tom slučaju moglo da spreči Gudvina da se vrati u grad i ispriča priču kako je logor napadnut, i kako su svi sem njega poubijani, a krdo oteto. Mogao je slagati da je išao u poteru za otmičarima i ubicama, ali da ih nije mogao uhvatiti.

– Ona bi u tom slučaju bila više raspoložena da „prikloni glavu na njegovo zaštitničko rame”, ne mislite li tako? – rekao je

Žuber širom razrogačenih očiju od iznenađenja.

– Jeste li to hteli da kažete?

– Možda – nagovestio je Dok. Žuber je opsovao, skočio na noge i počeo se besno osvrutati oko sebe. Ali, od naglih pokreta oštar bol ga je prostrelio kroz glavu i on se zateturio nekoliko koraka i zamalo pao. Dok ga je pridržao i pomogao mu da sedne govoreći.

– Izgleda da je ta rana na glavi mnogo gora nego što smo obojica mislili, Hepe. Samo pažljivo.

– Zar da pustimo hulju kao što je Gudvin da umakne?

– Neće umaći – rekao je Dok i još jednom je pogledao preko reke i prerije na zapadu. Sa tla se već dizala drhtava izmaglica prozrokovana toplotom, od koje su drveće i rastinje duž obale rečice izgledali kao da se kreću. Žuber je znojnim šakama stisnuo glavu i bolno zastenjao, i dosta dugo Dok je stojao pored njega. Znao je šta će uraditi i zašto će uraditi. Konačno je rekao.

– Kao prvo, i najvažnije, tebe treba prebaciti u grad, Hepe.

– Kao prvo i najvažnije, treba poći u poteru za Gudvinom, Holideje. Obojica treba da pođemo – dodao je stari.

– Ti ćeš me samo zadržavati – rekao je Dok.

Žuber je spustio ruku i otkrio lice bleđe nego malo ranije. Zagledao se netremice u Doka.

– Učinićete to, Holideje, za Džastina Poupa, iako je stao uz Gudvina protiv vas?

– Poup nije znao šta je u suštini stvari – rekao je Dok.

– Ali, ipak vas je povredio, a Dženi još više. Sem toga, njih je četvorica, a možda i više, a vi ste sami.

Dok se osmehnuo.

– Po vašem mišljenju nemam nikakve šanse, Hepe? – zapitao je. Žuber je dugo zamišljeno posmatrao Doka pre nego što se osmehnuo bolno.

– Čujte, ne mislim da kažem da je moje mišljenje o nekom čoveku pogrešno, Holideje. Znamo ko je ko. Ali, ovaj put neću biti između vas i Gudvina. Biće tu Gudvin, a rame uz rame biće Kendi i dvojica drugih. A ja vam kažem da je Kendi revolveraš.

– Misliš li da bi trebalo da se povučem, Hepe? – pitao je Dok.

Žuber je žalosno odmahnuo glavom.

– Ne verujem da ste vi od te vrste, Holideje. Ali, hoću da kažem da niste obavezni na toliki rizik. Niko vam nije predočio nijedan razlog zbog koga biste morali da se umešate.

– Misliš? – rekao je Dok, gledajući hladno ispred sebe.

– Džon Sveni i Li Flojd su mi bili jako dragi.

Žuber je ponovo ozbiljno pogledao Doka.

– Je li to sve, Holideje?

– To je dovoljno za mene.

Hep je pružio ruku Doku da bi mu ovaj pomogao da ustane.

– Nisam toliko velika budala da ne znam da sam ozbiljno ranjen, Holideje. Ona hulja me je ranila i izgubio sam mnogo krvi. Dosta sam se opekao ležeći ispod kola i izigravajući mrtvaca. Ali, tako mi bog pomogao, čim budem previjen, ja ću se uključiti.

Dok je klimnuo glavom.

– Dakle, najpre previjanje?

Žuber je pokretom glave potvrdio svoje slaganje. Dok mu je pomogao da se popne uz obalu do izgorelih kola, i posadio ga da sedne u hlad drveta. Zatim se vinuo u sedlo svog konja i pošao da potraži zaprežne

konje. Našao je njihov trag nekoliko metara daleko od kola i pošao njima u preriju gde ih je zatekao kako mirno pasu. Doveo ih je nazad do logora, ali je uz put zaključio da će Žuberu biti vrlo teško da jaše na golim leđima konja tegljača koji je više služio za oranje nego za jahanje. Došao je na kraju do toga da će ipak biti bolje ako Žuberu ustupi svog Miga, a on sam pojaše jednog od teglećih, kada je na padini u pravcu logora koji je delio sa Svenijem i Flojdom, ugledao neko kretanje. Dok je izvadio revolver iz futrole i napetih nerava i mišica usredsredio se na padinu, ali je trenutak kasnije vratio revolver i potrčao, jer je ugledao Džona Svenija kako posrćući izlazi iz šume drveća. Desnom rukom pritiskao je levo rame, kosa natopljena krvlju visila mu je na licu u bičevima, a on je koračao zgrčen i savijen kao da ga boli stomak. Dok ga je prihvatio, jer je momak bio na izmaku snage i samo što nije pao. Položio ga je na zemlju i Žuber je žurno prišao i nadneo se nad njega. Sveni je zurio u njih očima ispunjenim bolom, i kada je konačno prepoznao Doka niz obraze su mu linule suze.

– Li – zavapio je grcajući. – Li je mrtav.

– Mislio sam da ste obojica mrtvi – rekao je Žuber. – Čuo sam pucnje i jauke, posle toga su se zlikovci vratili i iz njihovog razgovora sam zaključio da ste obojica zauvek otpisani. Budi srećan što si bar ti živ.

Sveni je okrenuo Hepu svoje izmučeno lice.

– To mi nije neka velika uteha. Vidim da je bio i požar u logoru, hteli smo da ti pođemo u pomoć, jer smo videli da si u nevolji, ali, ona trojica su se obušila na nas. Neka me nosi vrag ako to nisu bili Kendi, Rozen i Gud.

– I ja sam ih video – rekao je na to Žuber.

– Jesi li siguran da su ubili jadnog Lija?

Sveni se ugrizao za usnu i zagledao se u vrhove svojih cipela. Klimnuo je potvrdno glavom.

– Li jednostavno nije imao nikakvu šansu. Čim smo videli ko je pred nama, Li ih je zapitao šta žele i šta ih dovodi u logor. Na to je Kendi jednostavno potegao revolver i ispalio mu metak u utrobu. Kada sam to video, ja sam se mašio revolvera, ali su me ostala dvojica preduhitрила.

Zatresao je glavom kao da je hteo da se otarasi neprijatnih uspomena. Dok i Žuber su stajali i bez reči očekivali da čuju do kraja Svenijevu priču.

– Sećam se da mi je nešto puklo u glavi i istovremeno sam osetio oštar bol u ramenu i glavi. Mislio sam da je to smrt.

Dok mu je pregledao ranu na glavi. Dugačka duboka brazgotina protezala se od čela prema temenu i skrivala se u gustoj kovrdžavoj kosi, a iz rane je mladiću istekla tolika količina krvi da mu je cela leva strana lica bila ulepljena skorelom krvlju i ulepljenim uvojcima kose.

– Nije čudo da su smatrali da si mrtav – rekao je Dok gledajući ga. – Hajde, pođi sa mnom do reke da ti operem rane. Lija ćemo pogledati kasnije.

Sveni je lagano ustao, još uvek pritiskajući šakom ranjeno rame, ne manifestujući svoje protivljenje, kada mu je Dok uklonio ruku sa ramena. Rana je bila teška, a iz raskomadnanog mesa virio je komad prelomljene kosti. Cela ruka mu je bila zamazana obilno izlivenom krvlju.

– Nema potrebe da pregledate Lija – rekao je Sveni tiho. – On je sasvim sigurno mrtav. Maločas sam ga ostavio tamo gde je ležao.

– Onda ćemo ga pokopati – rekao je Dok. Sveni je dopustio da ga Dok odvede do obale reke gde su Žuber i Dok učinili sve što su mogli da mu lepo operu i očiste lice i rane. Kasnije, kada mu je glava uvijena na brzu ruku napravljenim zavojima, i ruka privezana zavojem na grudima, mladić je seo i žalosno se zagledao u zemlju. Suze su mu potekle niz obraze. Pošto ni Sveni ni Žuber nisu mogli da mu pomognu, Dok je sam pokopao Flojda u plitko iskopanu raku, a onda je pošao u potragu za njihovim konjima. Za to vreme, Žuber je pokušao da uteši mladića, ali je u tome imao vrlo malo uspeha. Tek kada se Holidej vratio vodeći za sobom dva osedlana konja, Sveni se prenuo iz mrtvila da bi rekao.

– Ono s onom devojkom, Holideje. Njoj je bilo samo petnaest godina kao što je Li tvrdio, i ja sam bio smrtno uplašen od nje. A kada me je njen brat uzeo za ruku i prodrmusao je, samo što mi je nije slomio, baš kao što je Li tvrdio.

Ugrizao se za usnu i sklopivši oči, telo mu je protreslo grčevito drhtanje.

– Sada to više nije važno, Sveni – rekao je Dok. Sveni je naglo digao glavu i neki nedokučivi plamen zaigrao mu je u očima.

– Naprotiv, važno je. Ne mogu da dopustim da Li nestane s ovog sveta, a da ne priznam da sam ja lagao, a da je on govorio istinu.

Dok je pokretom glave dao znak Žuberu da ostane kod Svenija, a on sam je proverio da li su kolani na sedlima dobro pritegnuti. Onda je pomogao Žuberu da se popne na jednog konja, a Sveniju da se popne na drugog. Kada se i sam našao u sedlu, Dok je rekao.

– Ako neko od vas zaželi da se odmori, samo recite.

– Pa da izgubimo dragoceno vreme? – zapitao je Hep.

– Ti si svedok onoga što se desilo, Hepe – rekao mu je Dok. – Za tebe je najvažnije da sve snage usmeriš na to da ostaneš živ.

– Pa da se Gudvin izvuče? – promrmljao je Hep.

Džon Sveni se okrenuo i netremice se zagledao u Žubera.

– Zar je Gudvin umešan u zločin? – zapitao je. Žuber je ozbiljnog izraza lica klimnuo glavom.

– Da, umešan je. Ta hulja je sve vreme planirala sve ovo što se desilo.

– On... on je sredio da ubiju Lija?

Žuber je ponovo klimnuo glavom potvrđno. S usana mladog Džona sletela je prigušena psovka, i mladić se odlučno uspravio u sedlu. Zatim je rekao. – Pošto su pucali na nas on, Kendi i ostali, poterali su krdo? Hoćeš li to da mi kažeš, Hepe?

Žuber je nestrpljivo progundao.

– Kažem ti još jednom i poslednji put, mladiću, da je Gudvin naredio da budemo poubijani, da je pucao na mister Poupa, i da sada goni krdo koje je ukrao, prema Vilburu. Prema tome, ono što ti i ja treba da uradimo to je da ne zadržavamo Holideja više nego što je neophodno.

Sveni je okrenuo ogorčeno lice prema Doku.

– Da vas ne zadržavamo više nego što je neophodno? Od čega, mister Holideje?

Žuber je odgovorio umesto Doka.

– Od gonjenja Gudvina i ostalih hulja, eto od čega, Džone.

Sveni je dugo vrteo glavom kao da ne može da shvati šta mu je rečeno. Onda mu je u očima buknuo plamen.

– Ako je tako, idem i ja sa vama, mister Holideje. To se mene tiče mnogo više nego

vas. Li je bio moj jedini pravi prijatelj koga sam ikada imao.

– Naravno – složio se Dok. – Ali, pre svega moramo da odemo do Pebl Ridža da vas obojicu pregleda pravi doktor. Slažeš li se?

– Vilbur nije u istom pravcu u kom je Pebl Ridž – rekao je tmurno.

– Ništa ne mari – kazao je Dok. – U svakom slučaju, Pebl Ridž je na pravom mestu.

Sveni je upitno pogledao Žubera.

– Zar ćeš posle toliko godina rada za mister Poupa da se složiš s tim, Hepe? Zar ćeš dopustiti da hulja Gudvin uradi ovako nešto i da se izvuče živ i zdrav?

– Ne pada mi na pamet da dopustim tako nešto, dečko – presekao ga je Žuber mrko. – U svakom slučaju neću ostati da ovde iskrvarim do smrti. Prema tome, zaveži i da krenemo.

Sveni se namrštio najpre na Žubera, a onda na Doka Holideja. Lice mu je izgledalo bledo, oštro odsečeno borama i ispod očiju je imao tamne kolutove. Ali, više od njegovog izgleda, Holideja je brinulo njegovo držanje u sedlu, i njegovo klimavo držanje glave. Znao je da je, uprkos njegovoj odlučnosti i ljutini koja ga je držala, Sveni blizu toga da se onesvesti.

– Što pre stignemo u Pebl Ridž i stupimo u kontakt s Dženi Poup, to bolje za sve nas, Sveni – rekao je.

– Ali, ona je još devojka – usprotivio se Sveni. – To nije ono što nam...

– Više je žena nego devojka – rekao je Dok presekavši ga. Poterao je konja putem koji je vodio prema Pebl Ridžu. Hep Žuber ga je brzo sledio, a isto to je učinio i Džon Sveni, pošto je prethodno bacio pogled prema logoru koji je delio sa Li Floj-

dom i u kome je Flojd tako zločinački bio ubijen.

U njegovim očima ponovo su se zakotrljale suze, a on je počeo da se njiše u sedlu napred-nazad, kao u stolici za ljuljanje. Primetivši to, Dok je dobacio Žuberu da uspori, a sam je pojahao nazad i priskočio Sveniju u zadnji čas da ga prihvati da ovaj ne padne iz sedla, zadržavajući ga uspravnog. Dok ga je podigao iz njegovog sedla i prebacio ga na svoje. Bilo mu je teško da drži Svenija ispred sebe, ali, posle dosta napora, uspeo je da ga namesti i obgrli rukama, a onda je Žuberu dao znak da nastave put.

* * *

Kada je ugledala Žubera, Doka Holideja i onesvešćenog Svenija na konjima ispred kuće doktora Roulija, Dženi Poup je zastala zanemelo. U nedoumici šta da čini, sišla je niz stepenice iza doktora, netremice zagledana u Doka Holideja koji je skinuo Svenija iz sedla i odneo ga u kuću. Rouli je pomogao ukočenom Hepu Žuberu da stenjući od napora uđe unutra, i tek kada su sva četvorica ušli u kuću, Dženi se prenula iz ukočenosti i pohitala za njima. Uprkos šoku izazvanom njihovim dolaskom, pokazala se dovoljno umešna da pripremi ležaj za Žubera, a onda je ostala pored Džona Svenija dok je Rouli činio sve što je mogao da starog Hepa što udobnije namesti. Dok je stojao u dovratku Svenijeve sobe posmatrajući kako Dženi nežnom rukom pažljivo skida Svenijevu okrvavljenu košulju. Videvši obim i strašan izgled rane na ramenu, mlada devojkica je s mukom priгуšila krik užasa.

– Sve će to za kratko vreme zaceliti – rekao je Dok tiho. – Mislim da mu je rana na glavi opasnija.

Dženi je razdvojila kosu na Svenijevoj glavi i ovog puta nije uspeła da zadrži krik.

– To je na žalost najgore – nastavio je Dok.

– Flojd je mrtav. Zločin su izvršili Gudvin, Kendi i još dvojica koju je vaš otac najmio, Rozen i Gud.

Dženi ga je pogledala i iz lica joj je nestala poslednja kap krvi.

– Li mrtav? – rekla je s nevericom.

– Sem toga, kola su zapaljena, a stoka ukradena.

Dženi je zastenjala i preko lica joj je preleteo izraz jada.

– Bil? – zapitala je. – Jeste li sigurni?

– Po svemu izgleda da su se događaji razvijali po unapred smišljenom planu, mis Poup. Vaša stoka je sada na putu za Vilbur, odakle će biti transportovana i prodata.

Dženi je zurila u njega, zanemela od zaprepašćenja, i sve vreme nije prestajala da s nevericom odmahuje glavom. Džon Sveni se, međutim, nije micao, i Dok nije bio sasvim siguran da će se izvući. Ali, znao je da više ništa ne može pomoći i da sve zavisi od sreće i Svenijeve kondicije. Dženi Poup je smogla da prikupi snagu i hrabrost da doda ovo ili ono, ali, aktivno lečenje mogao je pružiti samo doktor Rouli.

– Kada Žuber bude dovoljno jak da govori, potrudite se da od njega saznate šta se desilo. On nema razloga da laže. A kada se Gudvin vrati, što mislim da će učiniti, ako ga ja slučajno ne sretnem, vi nastojte da ga na svaki način zadržite ovde.

– Da ga zadržim? – prasnula je Dženi.

– Čak i ako se potvrdi da je ovo što ste sada rekli istina?

– Ovo što sam rekao sušta je istina, u to uopšte nemojte da sumnjate. Ali, bilo

bi bolje da ne posumnja da vi nešto znate, naročito ako ja nisam u blizini.

– Ali... ali... – zamucala je Dženi. – Valjda ne očekujete od mene da ne preduzmem ništa ako se on pojavi?

– Postarajte se da ne vidi Svenija ni Žubera i pravite se kao da ne znate ništa. Može biti da ima i neki bolji način, ali ako postoji, ja ga ne znam.

Dok je ostavio Dženi da razmišlja, a onda se vratio do Žuberove sobe. Zatekao je starog kuvara vrlo slabog, ali pri svesti. Izložio mu je svoj plan kako prevariti Gudvina da ostane u gradu i Žuber se složio da je taj plan dobar. Doktor Rouli je zatražio od Doka da više ne zamara iscrpljenog Žubera i Dok je napustio kuću. Vinuo se na svog Miga koji je čekao na ulici. Dodirom peta u slabinu naterao ga je u trk i uputio se na zapad putem koji je vodio za Vilbur. Jahao je pun sat pre nego što je počeo da razmišlja o nečemu drugom, a ne o tome da je jedan mlad čovek na početku životnog puta hladno, zlikovački ubijen. No, kada se bes u njemu stišao, počeo je da razmišlja zašto ga sve to toliko ljuti. Nije mu bilo prvi put da se sukobi sa surovim zakonom smrti, i znao je da veoma često, smrt ne uzima onoga koga bi možda trebalo. Pa ipak, kao što je Žuber nešto ranije rekao, niko sem dvojice mladića nije radosno dočekaio njegovo priključenje karavanu, i verovatno zbog toga, sada je jahao za četvoricom nevaljalaca sa ciljem da osveti smrt Flojda, i vrati opljačkanu imovinu Džastina i Dženi Poup. Da li samo to? Pitanje mu se motalo u mislima, ali mu povetarac iz tople noći nije doneo nikakav odgovor.

* * *

Sledećeg dana, kasno popodne, Dok Holidej je ujahao u najprljaviji grad u koji je

ušao za poslednjih deset godina besciljnog lutanja po Dalekom zapadu. Ono što je trebalo da bude glavna ulica, nije u stvari bilo ništa drugo nego prašnjav put koji je vodio između nekoliko niskih koliba od blata i dasaka sa jedne strane i dve zgrade oronulih, neobojenih fasada sa dosta razbijenih prozora, sa druge strane. Ostatak grada, ako bi se taj naziv mogao upotrebiti za ono što je Dok video, sačinjavali su jedna štala, nekoliko ograđenih obora za stoku i zgrada železničke stanice sa magacinom. Imajući u vidu određeni cilj, Dok se uputio prema železničkoj stanici praćen pogledom jednog suncem i vetrom opaljenog neobrijanog lica koje se promolilo između od sunca ispucalih, natrulih dasaka ograde obora.

– Šta želiš, stranče? – bile su jedine reči dobrodošlice upućene Holideju. Dok je prišao konja do ograde i pogledao naniže do mrgodnog lica jednog čoveka u iscepanom odelu. Od odrpanka se širio težak zadah ustajalog znoja i lošeg nakiselog viskija.

– Ko je vlasnik ove stoke? – zapitao je Dok, pokazavši na drugi kraj obora gde su stojala goveda, zbijena na toplom suncu kasnog popodneva.

– Jesi li kupac? – zapitao je čovek mu mlavo.

– Možda. Jesu li goveda tvoja? – čovek se osmehnuo zlobno.

– Izgledam li kao „stočarski baron”, mister?

– Nisam razmišljao o tvom izgledu, mister, gledao sam samo stoku. Ako su goveda za prodaju, daj da pogledam dokumenta o tvom vlasništvu ili onoga ko im je gazda. Da vidimo to.

Čovek iz obora ispravio se i stavio nogu na donju gredicu ograde. Naslonivši ruž-

nu, čupavu glavu na gornju gredu, odrpanac se osmehnuo drsko.

– Baš smo vešti u vođenju nekih smešnih razgovora, kicošu, zar nismo? Dokumenta o vlasništvu i tako nešto? Svašta! Ti nisi policajac. Reći ću ti šta da radiš. Zagnjuri glavu u zemlju pa tamo traži dokumenta.

Dok je priterao konja bliže neurednom sagovorniku i pošto je prethodno pažljivo pogledao uz i niz ulicu, uverio se da nema nikoga na vidiku, pružio je ruku i dočepao odrpanca za gušu. Jednim trzajem upola ga je prevukao preko ograde i zadržao ga tako u vazduhu, mada se ovaj besno koprcalo.

– Poslednji put te pitam – procedio je kroz stisnute zube – ko je vlasnik ove stoke?

Uhvaćeni je progutao vazduh i pokušao da se otme, ali Dok ga je još čvršće pritisnuo uz gredu. Čovek je uskoro prestao da se bori, pogledao je Doka u oči, i uplašio se. Bio je na ivici da zacvili i moli za milost.

– Nemojte, mister, ja nisam ništa kriv. Plaćen sam da sedim ovde i da pazim da stoka ne provali ogradu i pobegne. To je sve – rekao je cmizdravo.

– Ko ti je platio?

– Nije mi kazao ime.

Dok je ponovo bacio pogled na krdo. Dosta dana je jahao sa Poupovim krdom i znao je skoro svako grlo i koliko bi trebalo da ih bude. Po njegovoj proceni, u oboru je bila samo polovina Poupovog krda. Pustio je bednog plaćenika na zemlju, sjahao iz sedla i provukao se kroz ogradu. No, istog trenutka čuvar krda je nagao u beg, i Dok je jedva uspeo da ga saplete i obori na zemlju. Ležeći na zemlji, dok mu se prašina slivala sa neuredne kose, smrdljivko je rekao.

– Za ime božje, mister, zašto me zlostavljate? Šta sam vam učinio?

– Hajde da pogledamo žigove – rekao je Dok i povukavši ga sa zemlje, gurnuo ga je napred. Posrćući i osvrćući se uplašeno prema Doku, plaćenik je pošao preko prvog praznog obora. Kada su stigli do ograde koja ih je delila od drugog obora, Dok je odgurnuo u stranu čoveka i pruživši ruku uhvatio jedno goveče za rog. Samo jedan pogled bio mu je dovoljan da nepogrešivo prepozna žig Džastina Poupa: Dž/B. Pustivši goveče Dok je ponovo dograbio čuvara i pritisnuo ga uz ogradu.

– Dan je bio vruć, a ja sam dugo naporno jahao, i možeš misliti kako sam raspoložen. Zato mi daj tačan odgovor. Gde je ostatak stoke?

– Utovaren je juče.

– Za gde?

– Čejen.

– A šta je s onima koji su doterali stoku u ovaj smrdljivi grad?

– Dvojica su otišla vozom, a druga dvojica su ostala da čekaju da se oni vrate.

– Njihova imena? – pritisnuo ga je Dok. Čovek je zatreptao i zakoprcalo se, ali, ni sada nije uspeo da se otme.

– Mislim da je jedan od njih Rozen, a drugi se zove Gudvin.

– Jesu li još uvek tu? – čovek je klimnuo glavom. Dok ga je pustio da stane na tlo, udarcem noge u stopala izbio ga je iz ravnoteže i dok je ovaj ležao na zemlji preteći ga je pogledao u oči.

– Ako pođeš za mnom, verovatno ćeš naleteti na metak, mister. Gde bi mogli biti Rozen i Gudvin?

– Gde drugde nego u salunu.

Dok je klimnuo glavom i povukavši lupēja sa zemlje, poterao ga je nazad preko obora. Kada je došao do svog Miga, snaž-

no je odgurnuo plaćenika na ogradu i lako se vinuo u sedlo. Zatim je izvukao revolver i uperio ga na njega.

– Veruj mi, čoveče, da se ne šalim. Ako uradiš nešto da me ometeš, ubiću te! – čovek je digao ruke i odrečno odmahnuo glavom u znak bezuslovne predaje. Dok je zaključio da je plaćenik shvatio ozbiljnost upozorenja i poteravši konja, udaljio se od stanice prema dvema rabatnim, neobojenim zgradama. Do tog trenutka u celom naselju nije sreo ni žive duše sem čuvara stoke u oborima. Pred prvom od dve zgrade sjahao je iz sedla i otvorio izrovašena vrata. Ušao je u jedno predvorje zasićeno dnevnom žegom, iz koga su vodile stepenice prema prolazu na spratu. Na desnoj strani, ispod velikog zidnog časovnika, bio je jedan stari sto ukrašen rezbarijama. Kazaljke na satu pokazivale su tačno podne. Tačno podne u Vilburu je trajalo vrlo dugo. Pošto niko nije izašao da ga dočeka, Dok se vratio na ulicu i pošao trotoarom prema drugom zapuštenom zdanju. Prošao je pored zatvorenih plavih vrata i niz uzanu sporednu uličicu. Došavši do polovine uličice, začuo je glasove koji su dopirali iza jednih vrata poduprtih starim, polurazvaljenim sandukom. Dok je ušao kroz vrata. Unutra su se nalazila četiri čoveka: jedan debeli masnog neopranog lica stojao je iza grubo napravljenog šanka od drvenih talpina koji je stojao naslonjen neverovatno star, sasušene kože čovek, a dvojica drugih, kauboji mrgodnog izraza lica, sedeli su nedaleko odatle. Ušavši u odaju, Dok je rekao razgovetno.

– Šalje me mladi Li Flojd.

Starac nije obratio pažnju na Dokove reči, a čovek za šankom je nezainteresovano pogledao pridošlicu i pošao niz tezguka starcu. Ostala dvojica su poskočila na

stolicama i mašila se revolvera. Jedan od njih je povikao.

– Holidej!

– Imaš dobro pamćenje, mister – odgovorio je Dok. Drugi čovek u kaubojskom odelu je opsovao glasno i mašivši se revolvera laktom je oborio i razbio flašu sa viskijem.

Ali, pre nego što je ijedan od njih uspeo da izvuče revolver iz futrole, Dok je potegao revolver i opalio dva puta. Na kocki je bilo i suviše da bi „salunski džentlmen” smeo sebi da dopusti rizik da zločince gađa u ruku. U slučaju promašaja, ne bi imao vremena da ponovo nanišani. Pucnji su grunuli i zatresli prašnjavu, zagušljivu prostoriju koja je zaudarala na memlu i prljavštinu i oba metka su pogodila cilj, jedan prvog kauboja u vrat, a drugi onog sledećeg u prsa. Udar taneta digao je drugog kauboja sa stolice i odbacio ga poleđuške na pod. Pogođeni se nekoliko puta zgrčio, a onda se umirio. Prvi zločinac je ustao sa stolice sa rukama pritisnutim na grlo. Krv mu je curila između prstiju. Kolutao je očima i tresao glavom kao da pokušava da se probudi iz ružnog sna. A onda su ti pokreti odjednom prestali, iz njegovih usta se začulo krkljavo groktanje i on se pručio licem okrenut zemlji. Dok se obratio dvojici preostalih u salunu.

– Imate li neku primedbu? – pitao je. Starac je ravnodušno slegnuo ramenima i rekao.

– Pretpostavljam da je taj Flojd koga ste pomenuli, neki vaš prijatelj? – Krčmar je u prvom momentu nešto blebetavo promućao, a onda je duboko uzdahnuo i odmahnuo glavom kao da se nečega otresa. – Nikada ih u životu nisam video – promućao je.

– Došli su u ovaj grad sa još dvojicom drugih i doterali veliko krdo stoke. Čuo sam da su dvojica otišla železnicom i odvezla polovinu krda.

– To je tačno – brzo je potvrdio masnokožasti krčmar.

– Zašto su ukrcali samo polovinu krda? – upitao je Dok.

– Na stanici je bilo samo deset teretnih vagona, mister – rekao je krčmar, željan da zadovolji pridošlicu. Uzeo je sa rafa jednu flašu i gurnuo je prema Doku.

– Za pokoj njihove duše – rekao je.

– Pretpostavljam da ne bi imali ništa protiv, iako ne znam da li su imali dušu.

Dok je pogledao flašu i osetio da se čvrsto napeta opruga ljutine koja ga je od Flojdove smrti terala da uzdrhti svaki put kad pomisli na njegove ubice, lagano počela da opušta. Nasuo je sebi u čašu piće i osetio kako mu pali želudac. Onda je nasuo i drugu čašu.

– Tako dakle, odvezli su u Čejen polovinu krda i vratiće se za ostatak. Ovu dvojicu su ostavili da se brinu o krdu u oborima. Da li se tako odigralo?

– Nikako drukčije, nego tako – složio se barmen.

– To će trajati... koliko vremena? – zapitao je Dok. Krčmar je počeo brzo da računati. Držao je šake pritisnute na ploču šanka, ali su mu ruke ipak toliko drhtale da je Dok znao da tim rukama ne može držati revolver, a kamoli brzo i precizno opaliti. Starac na kraju šanka bio je ponovo zadubljen u svoje piće i ni najmanje ga se nije ticalo šta se događa oko njega.

– Voz je otišao juče poslepodne i treba mu cela noć i polovina dana da stigne u Čejen. Ako su ona dvojica već od ranije imala pripremljenu prodaju, onda mogu za jedan čas isprazniti vagone i negde danas

oko podne mogli bi da krenu na put nazad.

– To bi značilo da ovde mogu stići negde sutra ujutru ili kasnije. Je li tako? – zapitao je Dok.

– Tako je.

Dok je ponovo ispio čašu pića i stavio nekoliko novčića na tezgu. Krčmar je preleteo pogledom do mrtvih, a zatim na novac ostavljen na šanku. Veštim pokretom ruke skupio je Dokov novac i stavio ga u džep. – Ovo se ne tiče nikoga sem mene – rekao je Dok.

– Postarajte se da ostali građani to saznaju.

Krčmar je klimnuo glavom i nadlanicom obrisao svoje vlažne usne.

– Ako se budete namerili da nešto popijete, mister, znajte da su vam vrata mog saluna uvek otvorena. Ali, šta nameravate da učinite sa ova dva leša?

– Ostaviću ih da istrunu – rekao mu je Dok i okrenuvši se, čvrstim koracima izašao iz stare građevine. Izašavši napolje, ponovo je pošao ulicom i pažljivo se zagledao u pravcu obora za stoku. Bednog čuvara stoke nije bilo nigde na vidiku. Dok se bez žurbe vinuo na leđa svoga Miga, uveren da niko neće doći da se interesuje za razloge i posledice pucnja. Uostalom, nije ga bilo briga i ako se neko bude raspitivao. Prešao je preko ulice i ponovo se uputio prema oborima. Bio je na polovini puta kada je ugledao odrpanka kako iz sve snage trči prema železničkoj stanici. Dok je poterao konja u trk i stigao begunca pre nego što je ovaj stigao do stanične zgrade i u trku ga dodirnuo nogom u leđa, od čega je ovaj, uplašen, pao na zemlju.

Pre nego što je nesrećnik uspeo da se uspravi na noge, Dok je skočio iz sedla. Stojeći pored begunca pustio ga je da se

puzeći dovuče do zgrade i da se uspravi pomažući se rukama o zid. Stojeći pored zida, cmizdravko je drhtao i dahtao otvorenih usta. Očigledno mu se susret sa Dokom nije svidao. Dok ga je pustio da se izduva, a onda mu se obratio umirujućim glasom.

– O kejj, bez mahnitanja. Smiri se i ništa ti se neće desiti.

Čovek ga je gledao uplašeno razrogačenim očima. – Čuo sam pucnje u salunu – rekao je.

– Da... šta s tim?

– Pa, vi ste... živi, a njih... ne vidim – promucuo je čovek.

– Oni su mrtvi. Obojica – rekao je Holidej kratko. Smrdljivko je ponovo očajnički sklopio oči i zastenjao.

– A nisu mi platili – rekao je. – Prevaranti! Pasji sinovi!

– Dobićeš svoj novac od mene – rekao je Dok umirujućim glasom. – Treba samo da slušaš ono što ti se kaže, i biće ti sve nadoknađeno.... čak ćeš i zaraditi.

– Šta... šta želite da uradim? – pitao je radoznalo. Dok se udaljio korak nazad i bez žurbe pogledao po peronu.

– Voz će se vratiti sutra rano ujutru. Želim da budeš tu kada voz dođe i da mirno stojiš na vidnom mestu kao da se ovde nije ništa desilo i da je sve u najboljem redu.

Odrpanac se ugrizao za donju usnu.

– Pa, da zaradim metak? – rekao je kratko.

– Zašto bi tebe neko ubio? Razlog za to bih imao samo ja, ako ne učiniš ono što ti kažem. – zapretio mu je Dok.

– Ali... ja vam ništa nisam skrivio – zava pio je bednik.

– Znam. Prema tome, ako uradiš kao što ti kažem, ja ću ti oprostiti što si na početku bio drzak. A ona dvojica u vozu takođe

nemaju razloga da te ubiju, je li tako? Videće da stojiš tu i čekaš ih, a stoka će biti u oboru.

– A... šta ćemo s onima koje ste ubili? Njih neće videti i mogu nešto da posumnjaju.

– Misliće da su pijani ili da će doći kasnije. U svakom slučaju ti ćeš mi pomoći, je li? – čovek je obrisao rukom krupne graške znoja sa lica.

– Ja nisam revolveraš, stranče, već samo običan čovek koji za malo novca pruža usluge drugima. Je li ta stoka vaša?

– Ta stoka sigurno ne pripada ljudima koji su je doterali, to je sigurno – odgovorio mu je Dok. Čovek je nervozno isteglio vrat kao da ga steže okovratnik i ponovo je obrisao znoj sa čela.

– Ionako mi se njihov izgled nije dopadao. Obećali su da mi plate svega dva bedna dolara za toliko moje dreždanje na suncu... a Bendžu plaćaju dolar za čašu viskija. Zar je to neka pravda, recite. Svako želi da iskoristi siromašnog čoveka.

– Dobro, što se tiče Bendžovih cena noćas ne moraš da brineš o tome – utešio ga je Dok. Čovek je pogledao sumnjičavo.

– Istina – nastavio je Dok da mu objašnjava. – Ne moraš brinuti zbog toga što ću ja plaćati piće za tebe i to koliko god možeš da popiješ. To pravilo važi od ovoga trenutka.

Povukao je čoveka od zida i pogurao ga niz peron, vodeći za sobom svoga konja. Pošto je vezao Miga za stub ograde obora, prešli su u salun. Starac je i dalje crveno obrubljenim pijanim očima zurio u piće pred sobom, a krčmar je prao ruke u kablu pored šanka. Leševi Rozena i Guda bili su nestali. Dok je stavio pregršt metalnog novca na šank i rekao svome pratiocu.

– Sedećemo lepo ovde i piti. Ništa te rđavo ne može snaći ako radiš što ti kažem i ne pokušaj da mi pobegneš.

Krčmar Bendžo im je prišao i mrgodno pogledao Dokovog pratioca, ali, kada je ugledao Dokov novac, razvedrio se i zapitao.

– Je li to i za njega?

Dok je klimnuo glavom.

– Vi njega ne znate, mister. On nikada ne uzvraća čašćavanje, a meni već dosta duguje.

– Ja plaćam sve što večeras popije – odgovorio je na to Dok.

– A vaši računi s njim su vaš problem.

– Tako je. Eh, kada bih mogao da biram goste po svome ukusu, Fleming nikada ne bi prekoračio prag moga saluna.

Fleming, jer se tako zvao Holidejev pratilac i eventualni budući „saradnik”, namrštio se na njega i rekao.

– Samo ti sipaj piće, Bendžo, i ne njišti kao ždrebac. Ja sam ovde toliko novca ostavio da sam mogao da kupim ceo salun.

Bendžo je začutao, dok je nalivao i poslužio piće, a onda se nagnuo preko šanka prema Holideju.

– Nikada nikoga nisam pitao zašto poteže revolver, mister, ali bih ovaj put voleo da znam razlog vašeg obračuna.

– Prokleti kradljivci stoke – rekao je Fleming. Bendžo je iznenađeno gledao Doka.

– Zar ona dvojica?

– Sva četvorica – opet je odgovorio Fleming umesto Doka.

– Ja i ovaj stranac smo sada na istom poslu. Sredićemo i preostalu dvojicu kao i ove malopre. Zato se ponašaj prema meni kao što dolikuje, Bendžo. Nisam ja neka bezvredna ličnost, zapamti jednom za svagda.

– Vraga nisi – prasnuo je Bendžo i verovatno bi nastavio dalje, da Dok nije lupio šakom o šank. U tišini koja je nastala, on je rekao.

– Dosta raspravljanja. Ostanimo prijatelji i ćaskajmo, jer je pred nama duga i dosadna noć.

Prineo je čašu usnama i otpio dobar gutljaj viskija. Osetio je prijatnu toplinu, mada viski nije bio njegovo piće, ali, u ovoj jazbini nije mogao očekivati da će dobiti dobar brendi. Misli su počele da mu lete. Mukotrpno čekanje postalo mu je sada manje dosadno.

* * *

U svom životu Dok Holidej je proveo mnogo dugih, besanih noći, ali ova koju je doživeo u očekivanju povratka Gudvina i Kendija, razmišljao je kasnije, mogla se računati u najgorih i najtežih deset. Fleming se takođe pokazao kao jedan od vrhunskih pijanaca na koje je naišao, a Bendžo kao isto tako dobar krčmar, jer je budnim okom pratio svaki Flemingov gutljaj i trudio se da odmah zadovolji svaki njegov mig. „Preistorijski” starac je sve vreme sedeo na kraju šanka i zurio u svoje piće, prihvatajući ono kojim ga je Dok častio, mrmljanjem koje je trebalo da izrazi zahvaljivanje. U jednom trenutku, tri starija čoveka ušla su u salun, ispila piće i izašla. Niko nije pomenuo pucnjavu koja se čula ranije tog dana.

Oko ponoći, Fleming je počeo da se ljulja i da zapliće jezikom. Dok je nastavio da ga napija sve dok konačno pijanac nije pao sa stolice. Dok ga je podigao, prebacio preko ramena i odneo do stanične zgrade. Tu je naslonio Fleminga na zid, ali je ovaj odmah kliznuo na stranu i zaspao. Dok je onda rasedlao svog Miga, privezao ga za

ogradu obora i ispružio se na platformi. Nije zaspao, ali je proveo nekoliko sati u okrepljujućem dremežu. Sa prvim znacima zore, ustao je, umio se i ponovo osedlao svoga ždrepcu. Ostavio je Fleminga da i dalje hrče, prešao je do saluna i poručio odrezak, koji je dobio previše pečen, tanak i tvrd kao đon. Pojeo ga je preko volje, ali bez žalbe, poručio je još jedan i poneo ga Flemingu. Probudio ga je i naterao ga da pojede odrezak. Do tada je dan već uveliko bio osvojio i iz ograđenog prostora za stoku počela se dizati jara. Uz Flemingovu pomoć, Dok je proterao stoku u prvi obor, pošto je Fleming prethodno, po Dokovom uputstvu, napunio vodom dugačko korito. Zatim se sa Flemingom opet vratio na peron ispred stanice i objasnio mu šta očekuje od njega. Kada je završio, Fleming ga je zapitao.

– Koliko plaćate čoveku za rizikovanje života?

– To ću sračunati kasnije. Zavisi od toga koliko dobro ćeš odigrati svoj deo posla.

– Izneće mnogo – uzvratio je Fleming.

Dok nije obratio pažnju na njegove reči. Grobna tišina i mir vladali su gradom. Jedini šum koji se čuo bio je šapat vetra koji se odbijao o tanke zidove železničke stanice. Goveda su bila utolila žeđ i sada su mirno stojala. Dok je seo na prag i izvadio tabakeru sa cigarama. Tek što je zapalio, u daljini se začulo potmulo ujednačeno kloparanje točkova po gvozdenim šinama. I Fleming je čuo voz i odmah je skočio na noge. Znoj mu je istog trenutka orosio lice. Sav prestrašen, okrenuo se Doku koji je rekao.

– Sada polako i pažljivo. Znaš šta treba da radiš.

Fleming je počeo ubrzano da diše. Dok je prošaputao kletvu sebi u bradu i rekao.

– Biću odmah iza zida. Čim ti daju znak da su te prepoznali, bilo mahanjem ruke ili psovkom, okreni se i pođi prema oborima. Ostalo je moja stvar.

Fleming je obrisao znoj sa čela, a onda je obe ruke protrljao po vratu.

– Kakav pakleni način da se zaradi bedna crkavica – rekao je. Dok je proverio da li mu se revolveri lako vade iz futrola i da li su puni. Kotrljanje točkova po železničkim šinama bilo je sada glasnije i bliže. Onda se na vidiku pojavio voz, najpre lokomotiva bljujući iz odžaka oblake gustog crnog dima, a onda rasklimani vagoni koji su se ljuljali zvoneći spojnicama. Dok se okrenuo da proveriti šta se događa u gradu i ugledao je krčmara kako stoji ispred svog saluna. U ruci je držao metlu sa dugačkom drškom, ali nije pokazao nameru da je upotrebi. Njegovu pažnju više je okupiralo ono što je očekivao da će se desiti. Starac koji je celu noć proveo pored šanka, vukao se umorno trotoarom od neravno postavljanih dasaka. Voz je ušao u stanicu, kočnice su zaškripale i Dok se ispravio. Izbacivši oblak pare i uz još jedno gromoglasno škripanje kočnica i zvonjenje gvozdurije, voz je na kraju stao.

– Hej, ti tamo, gde su do vraga moji prijatelji? – Glas je jasno odjeknuo kroz tišinu koja je usledila posle bučnog zaustavljanja voza.

– Tu su negde, u blizini – odgovorio je Fleming i posle toga Dok je čuo šum njegovih koraka na prašnjavoj stazi. Dok je izašao iza zida i zagledao se pravo u crne oči snažnog čoveka koga je u Salado Kriku zapazio kao prvog koji se umešao u tuču. Bio je to Luk Kendi.

– Trebalo vam je dosta vremena da se vratite – rekao je Dok. Kendi se za trenutak radoznalo zagledao u njega, a onda se

trgao, jer je prepoznao Holideja. Ruka mu je poletela ka dršci revolvera. Pokret mu je bio vrlo brz, i u toj brzini skoro neprimećan, i Dok je video kako mu revolver lako i glatko izlazi iz podmazane futrole. Tek tada je i on sam munjevito potegao, pitajući se u delićima sekunde koji su ga delili od odluke, nije li možda zakasnio? Revolver mu je već bio van futrole dok se Kendi još izvlačivši oružje i shvativši da više nema onoliku prednost kao što je mislio, bacio u stranu u otvor jednog teretnog vagona. Dokov „linkoln” je grunuo skoro istovremeno kada i Kendijev. Tane iz Kendijevog revolvera, zviznulo je pored Holidejevog uva i zarilo se u zid stanične zgrade. Dok je opalio i drugi put, ali, kad se tane zarilo u Kendija, znao je da je taj drugi hitac bio nepotreban. Kendi je već padao, a na sredini grudi na košulji mu je cvetala crvena krvava mrlja. Revolveraš se zaljuljao od teretnog vagona, noge su ga izdale i on se skljkao na zemlju. Udario je laktom o zemlju i revolver mu je ispao iz ruke. Dok se približavao svom palom protivniku, Dok je video Fleminga koji je bežao prema oborima brzo, koliko su ga noge nosile. Dok je vrhom čizme okrenuo Kendija na leđa i uverio se da je ovaj mrtav, a onda se osvrnuo tražeći pogledom Gudvina. Ali, vagon iz koga je Kendi izašao bio je prazan i niotkuda se nije čuo nikakav šum. Dok je međutim i dalje čekao napeto, obasjan suncem, oprezan, ne shvatajući kako to da Gudvina nema. Tada mu je puklo pred očima. Zašto bi se Gudvin vraćao u ovu zabačenu jazbinu, kada je znao da Kendi, Rozen i Gud mogu i sami da utovare u voz ostatak stoke i dovedu je u Čejen. Da, to je bilo rešenje zagonetke. Spustio je revolver u futrolu. Fleming je prošao pored obora i sada je, pognute i glave uvučene u rame-

na, trčao prema salunu. Dok je sišao sa platforme i pošao za njim. Kada je stigao do početka glavne ulice, Bendžo i Fleming su žurno ušli u salun. Dok je lagano prišao do glavnih ulaznih vrata, odgurnuo ih ramenima i čvrstim koracima ušao unutra. Zatekao je Fleminga naleglog na šank, dok je Bendžo nastojao da se sakrije iza njega.

Dok je zavukao ruku u džep i izvadivši pregršt novčića, rekao – Evo ti puna cena za tvoju uslugu, Fleming, ali, ako mi pomogneš da utovarimo stoku u vagone, možeš zaraditi još novca.

Fleming je pogledao novčiće koji su se valjali po podu i brzo se sagnuo da pokupi postavljajući istovremeno pitanje koje ga je interesovalo.

– Je li i onaj mrtav? – Dok je klimnuo glavom.

– A, onaj drugi?

– Njega ću ići da potražim u Čejenu.

Fleming je čušnuo novac u džep i nastavio da i dalje skuplja.

– Koliko plaćate za utovar stoke, mister?

– Pet dolara po čoveku. – Bendžo je zadovoljno zviznuo.

– Za dva čoveka? – upitao je.

– Za onoliko koliko ih nađem, Bendžo.

Ovaj je skinuo kecelju i prebacio je preko tezge.

– Imate mene i Fleminga, a ja sam odgovoran za utovar. Plaćićete meni.

Fleming je otvorio usta da protestuje, ali se Bendžo namrštio na njega i ovaj se vratio prikupljanju rasutog novca. Tek kada je završio prikupljanje, ponovo je prišao šanku i ratoborno pogledao krčmara.

– Neću da ulazim u ortakluk s tobom, Bendžo. To sam jednom učinio i ti si me izigrao kao poslednjeg slepca.

Videvši da se Bendžo sprema za raspravljavanje Dok je izvukao revolver i ispalio hitac u plafon. Kada se odjek pucnja utišao on je rekao.

– Ne interesuju me vaše rasprave. Hoću da stoka bude utovarena u roku od jednog sata.

Obojica su ga uplašeno pogledali, a onda su klimnuli glavama. Dok je pošao napred na ulicu, a onda prema oborima. Trebalo im je više od sata da utovare stoku u vagon, i njegovog Miga u jedan poseban vagon. Tek tada se pojavio mašinovođa.

Dok ga je podozrivo pogledao, ali je mašinovođa samo odmahnuo rukom i rekao.

– Moj posao je da vozim lokomotivu. Plaća me železnička kompanija i drugo me ne interesuje.

– Onda krenimo – rekao je Dok i dao po pet dolara Flemingu i Bendžu.

– Vaša je stvar kako ćete ih podeliti.

Mašinovođa je pogledom obuhvatio Vilbur i namršti nos kao da je video nešto neprijatno. Popeo se u kabinu lokomotive i povukao ručicu za pokretanje mašine, a mlaz vrele pare koji je šibnuo ispod točka, naterao je krčmara i Fleminga da odskoče nazad. Dok je uskočio u voz u pokretu i ostao na vratima mašinovođine kabine, sve dok voz nije napravio veliki krug i uputio se nazad prema Čejenu.

– Probudi me deset minuta pre nego što stignemo u Čejen – rekao je.

– To će biti negde oko ponoći – uzvratio je mašinovođa.

– Najlepše vreme za šetnju – rekao je Dok i nabacivši zavijeno ćebe na gomilu složenih drva, pručio se po njemu. Navukao je šešir na oči i odmah osetio da ga hvata san. Još izvesno vreme čuo je monotono uspavljujuće kloparanje točkova na šinama, a onda je zapao u san.

* * *

Kada se kompozicija voza zaustavila pred dugačkim peronom, Čejen je već spavao. U međuvremenu, Holidej je mašinovođa ispričao najveći deo priče o događajima koji su prethodili i njihovim naporima da stoku doteraju do Pebl Ridža, kao i o onome što se posle toga desilo, ali, mašinovođa kao da nije bio mnogo iznenađen onim što je čuo.

– Jediní čovek koji sada kupuje stoku je Homer Springs – rekao je otvoreno – a Homera se ne tiče mnogo čiji žig nosi stoka koju kupuje.

– Tu izgleda vodi trag čoveka koga tražim – rekao je Dok silazeći iz kabine lokomotive. Tek što je napravio dva koraka duž perona, iz senke stanične zgrade pojavio se neki čovek.

– Luk? – zapitao je taj čovek. Dok Holidej je zastao i odgovorio mirno.

– Luk je mrtav, Gudvine. Isto tako Rozen i Gud. A i ti ćeš biti ako se ne predaš i ne izađeš pred lice pravde.

Bil Gudvin je zastao u pola koraka i zažmirio da bi video bolje. Onda su mu se obrve začuđeno podigle na čelo i usne su mu oformile tanku liniju besa.

– Neka me vrag nosi, pa to je Holidej – procedio je kroz zube.

– Prešao sam dug put dovde, Gudvine, i nemam nameru da se vratim praznih ruku.

Gudvin je dograbio revolver, a istovremeno se počeo povlačiti pored zida stanične zgrade. U Dokovoj ruci se istoga časa našao revolver i hitac opomene otkinuo je komad iverke s ugla drvenog zida. To kao da je Gudvinu bio poziv da odgovori na pretnju. Shvatio je da Dok ozbiljno misli sve što je rekao i da ga neće pustiti da se izvuče. Odskočio je od zida i revolver

u njegovoj ruci je bljujući vatru zagrmio. Lice mu je bilo izobličeno od mržnje i zlobe, a kroz zube stisnute od lomljenja, čulo se njegovo ubrzano šištavo disanje nalik na siktanje zmije. Dok nije ustuknuo mada su mu tanad prosvirala odeću, očiti znak Gudvinove uspaničenosti. Onda je sa ledenom pribranošću ispalio drugi hitac koji je pogodio u meso. Izboru nije bilo, jer Gudvin je sam odbacio sud, a izabrao smrt. Gudvin je bolno jauknuo i teturajući se, odmakao se od zida. Digao je s naporom revolver i pokušao da opali još jedan metak, ali, obarač je samo prazno škljocnuo u ispaljenu čauru. Hitnuo je revolver prema Doku, okrenuo se i pošao dva koraka dalje od zida, zastao ljuljajući se nekoliko trenutaka, a onda se sručio okrenut licem prema zemlji. Držao je obe ruke pritisnute na stomak i između prstiju navirali su mu mlazevi krvi.

Dok ga je okrenuo na leđa vrhom čizme i zagledao se u njegove otvorene, bolom ispunjene oči.

– Jesi li hteo da se vratiš i osvojiš za sebe mis Poup? – zapitao je.

– Proklet da si, Holideje – progovorio je Gudvin promuklo. – Trebalo je da te ubijem još prve noći kada si dojahao u naš logor. Napravio sam grešku.

– To ti nije jedina. Imaš još jedan promašaj.

Gudvin se zakašljao i pljunuo krv. – Vraga! Ti si moja jedina greška.

– Nisam. Uobražavao si da si dovoljno vredan čovek da zadobiješ naklonost jedne divne žene. Ali, ti nemaš ono što je za to potrebno, zar ne?

Gudvin je glasno opsovao zatim mu je još krvi linulo na usta. Nešto kasnije, kada se pojavio jedan visok čovek sa metalnom zvezdom na prsima košulje, pra-

ćen gomilom radoznalih građana, Gudvin je već bio mrtav.

* * *

– Prilično interesantna priča – rekao je šerif – i s obzirom da mi izgledate kao džentlmen, sklon sam da je prihvatim kao istinu. Kako rekoste da se zovete?

– Džonatan, Džon Holidej.

Šerif je neprimetno namrštio obrve.

– Holidej? Onaj isti poznat po imenu Dok?

Digao je pogled i pažljivo osmotrio Holideja, a u njegovim vodnjikavim očima zaigrala je iskra lukavosti.

– Onda nema sumnje da je tako kao što kažete, mister Holideje.

Dok je klimnuo glavom i namestio šešir dublje na oči. Zaustio je nešto da kaže, ali ga je šerif preduhitrio. Kao da mu je pročitao misli, uzeo je sa stola komad papira i smešeci se, pružio ga Holideju.

– Evo, to je bilo u Gudvinovom džepu. Ček na deset hiljada dolara, koliko iznosi cena za dvesta pedeset grla stoke, prodatih Homeru Springsu.

– Iznos je tačan – rekao je Dok.

– Hoćete li prodati i ostatak stoke? – zapitao je šerif.

– Zašto da ne? Poup je hteo da proda celo krdo.

Šerif je ustao i pucnuo prstima. Na to je u kancelariju ušao jedan zdepasti čovek okruglog trbuha. Šerif ga je predstavio Doku kao Homera Springsa, trgovca stokom, a onda je dodao, obraćajući se novođošavšem.

– Holidej hoće da proda dvesta pedeset grla stoke, Homere. Šta kažeš na to?

– Pa, dobro bi nam došlo još nešto. Imamo puno porudžbina.

– Dobro bi vam došlo? – upitao je Dok.

Šerif se osmehnuo i spustio ruku Homeru na rame.

– Ja i Homer smo nešto kao ortaci. Hajde, isplati čoveku njegov novac, Homere, da može da pođe svojim putem.

Dok ga je pogledao prikrivajući osećaj zebnje koji ga je počeo obuzimati.

– Vi kupujete od svakoga ko dotera stoku? – zapitao je. Šerif je slegnuo ramenima.

– Stoka je dobra i kvalitetna. – Homer je napisao još jedan ček i predao ga Holideju, a zatim mu objasnio da ček može da naplati u banci. Dok ih je ostavio u šerifovoj kancelariji i otišao do privezišta u gradu gde je bio ostavio svoga Miga. Sve vreme je imao neprijatan osećaj da ga neko prati. Našao je banku, ušao unutra kroz staklena vrata i prišao službeniku ustoličenom iza šaltera od sjajnog mesinga i brušenog stakla. Činovnik je kritički proverio čekove, klimnuo zadovoljno glavom i izbrojao novac u krupnim novčanicama koje je spakovao u vrećicu od nepromoćivog platna. Pružajući vrećicu kroz šalter, rekao je.

– Vrećica je poklon, uz najlepše želje od naše banke, ser.

Dok je izašao iz banke i zastavši na vratima osmotrio grad. Sve je izgledalo normalno. Sve vreme, međutim, nikako ga nije napuštalo osećanje da je pod prismotrom. U glavi mu se vrtela čudna kombinacija predstavnika zakona i sumnjivog trgovca stokom, a kao vrhunac svega pred očima mu je neprekidno lebdeo pritajen lukav šerifov pogled. Neki unutrašnji alarmni uređaj u njemu, zazvonio je na uzbunu. Dvadeset hiljada dolara koliko je imao u torbici, mogli su privući i karakternije ljude nego što su dvojica ortaka. Dok je pošao trotoarom, stavio vrećicu u putnu torbu na sedlu i poveo konja ulicom, na-

stojeći da izgleda kao čovek koji se posle napornog rada i neprospavane noći uputio u salun da tamo potraži sredstvo za opuštanje. Tek što je prešao dvadeset metara, skočio je odmah u sedlo i petama poterao konja u besomućan trk. No, posle samo nekoliko sekundi, odjeknuo je pucanj, a zatim još jedan, i tanad su zviznula pored Holidejeve glave, ali, Dok se nije zaustavio sve dok nije stigao do kraja ulice. Pri zavijanju za ugao malo je usporio i okrenuvši se u sedlu, bacio je pogled nazad. Iza ugla glavne ulice ugledao je siluetu nekog čoveka sa revolverom u ruci, ali, taj čovek mu je bio nepoznat.

Prepoznao je, međutim, službenika banke koji je izvirivao kroz odškrinuta staklena vrata i šerifa, koga je ugledao na tremu ispred zatvorske zgrade, sa revolverom u ruci. Dok je digao ruku i mahnulo šerifu za zbogom, a onda je ponovo poterao konja u pun kas. Jahao je celu noć i veći deo prepodneva, zastavši samo nekoliko puta kratko, da odmori konja. Prispeo je u Pebl Ridž umoran od jahanja i otišao je pravo u hotel gde je uzeo sobu, naručio toplo kupatilo i bocu brendija. Pošto je iz vrećice uzeo dve hiljade dolara, koliko mu je Poup dugovao, a unutra stavio njegovu priznaticu, pozvao je portira i dao mu vrećicu, rekavši da je odnese kući doktora Roulija i preda mis Poup. Zatim se okupao, ispio dve čaše pića i prijatno opušten srućio se na krevet.

* * *

Kasnije, koliko kasnije, Dok nije znao, probudilo ga je tiho kucanje na vratima. Mahinalno se mašio revolvera koji mu je visio u futroli iznad uzglavlja i zapitao.

– Ko je?

– Otvorite – začuo je glas Dženi Poup. Dok je ustao i navukao pantalone. Zagladio je kosu rukom i prišao vratima i otvorio ih. U hodniku je namrštenog lica stajala lepa rančerova kći.

– Izvolite ući – rekao je Dok i okrenuvši se vratio se do kreveta. Čuvši za sobom njene lake korake, ležerno je seo na postelju.

– Mogu li nešto da učinim za vas? – upitao je. Dženi je ljutito stisnula usne. Okrenula se i izašla u hodnik, a onda je opet stala. Zatim se vratila u sobu, zatvorila vrata za sobom i zagledala se u njega.

– Zar morate da budete tako odvratno grubi, mister Holideje?

– Odvratno grub? Ne zamerite mi, preživeo sam nekoliko veoma napornih dana – odgovorio je.

Dženi je počela nervozno da krši prste. Gledala je nekoliko trenutaka zbunjeno u pod pred sobom, a onda je odlučno digla galvu.

– Želim da vam kažem da sam vam mnogo zahvalna. Isto tako i moj otac.

– Lepo od vas, ali nije trebalo da se trudite – rekao je Dok lenjo pružajući ruku da uzme tabakeru. – Dozvoljavate li?

– Samo izvolite – rekla je Dženi i osvrnula se oko sebe. Onda je digla glavu i njeno držanje je opet dobilo nešto od njene nekadašnje arogancije. Prišla je bliže krevetu i rekla.

– Tata je dobro. Prezdraviće. Isto tako i Hep Žuber i Džon Sveni. Sve vreme su bili zabrinuti za vas.

– Ja sam, kao što vidite, živ i zdrav, sasvim okej – rekao je Dok. Seo je na uzglavlje kreveta, ostavljajući više mesta na ivici kreveta. Ispod raskopčane košulje izvirivale su njegove muške, gole grudi. Dženi

je kradimice preletela pogledom preko njegovih prsa.

– A vi? – zapitao je.

– Šta mislite?

– Jeste li i vi brinuli?

Govoreći, Dok ju je netremice gledao pravo u oči. Dženi se zbunjeno premestila s noge na nogu i skrenula pogled ka prozoru.

– Ja sam predložila tati da bi trebalo da vas nagradi. Prešli ste toliki put, borili se, ubili neke grozne ljude zbog nas. To nije nešto obično.

Dok je i dalje netremice gledao, a na uglu usana mu je zaigrao šeretski osmeh.

– Da me nagradi? Kako ste to mislili?

– Pa, u vidu nekog novčanog iznosa – uzvrpoljila se Dženi, strahujući da je rekla nešto netaktilčno. Dok je nastavio da se osmehuje.

– Novac nije prava nagrada za mene, mis Poup. Ima stvari do kojih mi je mnogo više stalo.

Dženi ga je pogledala sa mešavinom radosti i zebnje. Radost zbog toga što je zaista smatrala da je Dok učinio nešto što bi malo koji čovek bio spreman i sposoban da učini, i što je zasluživao nagradu, a zebnja zbog njegovog osmeha koji je, činilo se, ciljao na nešto što je kod nje izazivalo neki neodređeni osećaj srama, ali i osećaj potajnog zadovoljstva.

– Šta bi to bilo? – zapitala je bojažljivo.

– Pa, recimo, vaša naklonost – rekao je lagano i pogledao je očima iz kojih je varničila prigušivana želja.

– Osetiti vašu toplinu je jedina nagrada koju bih želeo.

Dženi se trgla i porumenela kao bulka. Učinila je pokret kao da će se okrenuti i otići, ali ju je nešto držalo prikovanu na mestu. Sekla ga je pogledom, ali je u tom

pogledu bilo više neke nepojmljive vatre nego mržnje.

– Ja nisam jedna od vaših „Frejžerovih naložnica“, mister Holideje – presekla je tišinu koja je nastala.

– I ne mislim da jeste. Kada bih to mislio, rekao bih vam da odete i zatvorite vrata za sobom. Umesto toga želim da vam kažem nešto drugo, nešto što bih vam možda već ranije rekao da o meni niste imali tako pogrešno mišljenje.

Dženi je pokajnički oborila pogled i više nije pokazivala želju da ode.

– Ali... ne mogu da shvatim... ne razumem vas. Zašto ste toliko učinili za nas? Zbog vašeg novca?

Dok je ustao i uzeo je za ruku, a Dženi je, posle nekoliko trenutaka nedoumice, nije istrkla.

– Učinio sam to radi Lija Flojda – rekao je Dok i kada je u njenim očima primetio izraz razočaranja koji nije mogla da prikrije, dodao je – i zbog vas.

– Zbog mene? – skoro je uzviknula. – Ne verujem. U pitanju je ipak bio novac, vaš interes.

– Moj život je skuplji od dve hiljade dolara, Dženi – Dok je spontano izgovorio njeno ime, a da toga nije ni bio svestan.

– Onda... da li je to moguće... da ste rizikovali život zbog mene?

– Tačno, radi vas.

– Ali, zašto? Bila sam gruba prema vama, skoro nemoguća.

– Uviđate? Želite li to da popravite?

Dženi se ugrizla za usnu i opet je pogledala u pod. Zatim je klimnula glavom.

– Da, želela bih, ali...

Dok ju je privukao sebi i osećaj sigurnosti i napetosti odjednom je napustio. Kada ju je poljubio, ona se trгла uplašeno.

– Rekla sam vam... ja nisam kao Frejžerove kćeri, Dok. To ne treba da zaboravite.

– To mi je drago – odgovorio je Dok. Ponovo ju je privukao i poljubio je toplo i strasno, a Dženi nije ni pokušala da se istrigne iz njegovog zagrljaja. Naprotiv, počela je da se pripija uz njega i da mu strasno odgovara na poljupce...

* * *

– Nikada nisi pomišljao da je ovo moguće, je li? – zapitala ga je. Dok je dodirnuo vrhom kažiprsta Dženi po gornjoj usnici i osmehuo se.

– Dženi, sutra ujutru ja odlazim. Ti imaš ranč o kome moraš da vodiš brigu, starog oca koga moraš da neguješ. Pored toga, tu su Žuber i Sveni. Sve to traži tvoje puno angažovanje.

Dženi se udobnije namestila na njegovim prsima.

– Jesi li čvrsto odlučio? Zar nećeš moći da se predomisliš?

Dok je odmahnuo glavom.

– Odlazim. Ali, ne sam. Sa sobom ću poneti uspomenu na tebe, uspomenu koja će mi ispuniti mnoge trenutke usamljenosti.

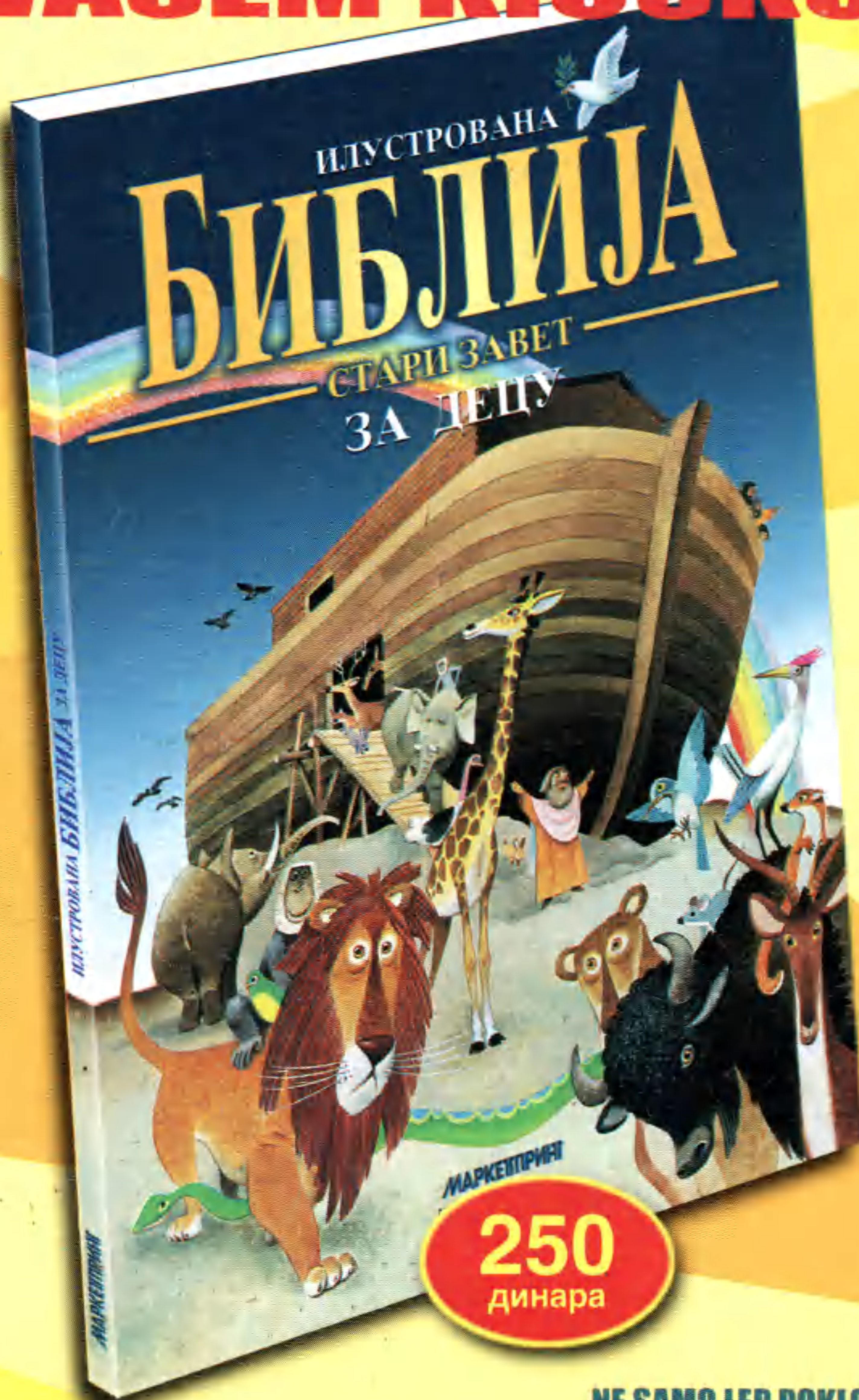
– Ali, ja želim tebe, a ne uspomene.

– Nemoguće! To za tebe ne bi bila sreća. Jednoga dana bi se probudila i zaključila da je stvarnost mnogo ružnija od snova. Neka ostane ovako.

Ona je uzdahnula i celim telom se pripila uz njega. Znala je da će sutra otići, da će ga izgubiti, ali, pred njima je bila cela topla noć.

KRAJ

**POTRAŽITE NA
VAŠEM KIOSKU!**

**80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM**

**NE SAMO LEP POKLON
VEĆ I KORISNA LEKTIRA
ZA NASTAVU VERONAUKE**

ISSN 0353-0000

